

Roger J. Morneau

Putovanje u svet natprirodnog

1. Imao sam savesne hrišćanske roditelje

Rođen sam 18. april 1925. kao peto dete u porodici s osmero dece, u St. Jacquesu, malom selu u New Brunswicku, blizu granice s pokrajinom Quebec, u istočnoj Kanadi. Roditelji su mi bili pobožni katolici iz francuskog govornog područja. Dve očeve sestre bile su opatice, a njegov mladi brat sveštenik. Kasnije je postao rimokatoličkim monsinjorom.

Ni danas se ne prestajem diviti svojim roditeljima zbog revnosti kojom su sledili učenja i zapovesti svoje Crkve. Dokle god mi sećanje seže, u našoj se porodici svakog dana zajednički molilo. Najbolje se sećam večernje molitve. Glavni deo molitve bio je Ružin *venac*, a ponavljali smo *i Molitvu svecima*. Bilo je to prizivanje raznih svetaca da oni mole Boga za nas. Nas decu bolela su kolena od silnog klečanja, ali roditelji su nas potsticali da prinesemo svoje muke Bogu na žrtvu, kako bi ih On upotrebio za kratkotrajno oslobađanje neke duše od muka vatre i duševnih patnji u čistilistu.

Naša porodica vršila je više vrsti telesnih pokora s namerom da zadobije Božiju naklonost. Svakog smo petka postili - nismo jeli mesa. Ako bi ko išao svakog prvog petka u mesecu na ispoved i primao pričest, dobijao bi oproštajnicu za pet hiljada dana, što bi značilo da bi određena duša toliko dana ranije bila puštena iz čistilista. U to davno vreme nije se smelo ni jesti ni piti od večeri uoči primanja pričesti pa sve do sledećeg jutra. To pravilo Crkva je u međuvremenu promenila.

Određenih dana u godini bio je običaj da svi članovi porodice provedu čitavu noć u molitvi. Jedan za drugim svi bismo po sat vremena klečali pred nekom svetom slikom i molili krunicu i razne molitve. Dani pre Uskrsa bili su vreme velikog samokažnjavanja. Moji roditelji bili su ljudi koji su ljubili Boga, i sve aktivnosti u njihovom životu kretale su se oko Njega. Ugoditi Bogu to je bio njihov glavni cilj.

Kad mi je bilo tri godine, teško sam se razbolio. Lekari su izgubili nadu u moje izlečenje. Moj je otac čak obavio sve pripreme za moju sahranu. Majka je tad obećala Bogu da će, ako ozdravim, učiniti sve što je u njenoj moći da postanem sveštenik. Trebao sam dakle proslavljati Božje ime i druge pridobivati da Mu služe. Prema njenom izvještaju - odmah sam počeo ozdravljati. Lečenje je brzo napredovalo i ja sam napokon ozdravio.

Doslo je vrijeme da se pripremim za prvu pričest. Ali što sam iz katekizma više učio napamet pravila i učenja Crkve, sve mi je teže bilo to dovesti u sklad s onim što sam već znao o Hristovom evanđelju.

Svake nedelje pre propovedi sveštenik je čitao po jedno poglavlje iz jednog od četiri Evanđelja, ili iz novozavetnih poslanica, i ja sam uvek uživao u tome. Vraćali smo se tako jednog lepog zimskog dana iz crkve, bilo mi je sedam godina. Sunce je blistalo dok je dvadesetak saonica klizilo zaredom kroz sneg. Zvonjava bezbrojnih praporaca nije dopuštala da se previše razgovara. Svi smo ćutali. Ja sam nato prekinuo ćutanje upitavši majku zašto je Isus

bio tako ljubazan prema ljudima dok je bio na Zemlji, a potom tako zločest nakon što je otišao na Nebo. "Zašto pitaš tako nešto?" rekla je ona.

"Zašto dobri Bog spaljuje ljude kroz čitava stolecća i za najmanje prestupe?" - hteo sam znati. "On sigurno ne postupa onako kao što je sam učio druge. Ti i tata činite ono što nas učite - zašto On ne čini tako? Vi nas učite da jedni drugima opraštamo pogreške. Ne bi li i Bog trebao opraštati?"

Kad sam pogledao u njene oči, vidio sam kako joj je moj način razmišljanja bio zagonetan. Otac joj je pokušao pomoći pozivajući se na više autoritete. "Znaš, Roger, to je upravo onako kao što je tvoj stric Felix (sveštenik) jednom rekao: Bog toliko mrzi grijeh da je, u želji da pomogne ljudima - zapretio tako visokom kaznom. Uostalom, nas sveti otac papa poznaje i druge razloge zašto Bog upotrebljava čistilište, a mi dakako ne smemo dovoditi u pitanje autoritet pape."

Učenje o pretvaranju hleba i vina prilikom pričesti prihvatio sam kao i svako drugo dete mojih godina. Verovao sam da sveštenik pretvara hleb i vino u Hristovo telo i krv. Ali za Uskrs 1937. godine, kad je umrla moja majka, čuo sam nešto što me je nagnalo da promenim mišljenje. Sveštenik je iz jednog od Evanđelja čitao o Hristovom vaskrsenju. Ono što me je opčinilo bila je činjenica da je Isus imao poteškoća objasniti učenicima kako je zaista vaskrsao i da je stvarno biće od krvi i mesa, a ne duh. Nekoliko zanimljivih pitanja pojavilo se u mojim mislima. Je li je moguće da je Nebo isto tako stvarno mesto kao i ova zemlja, gdje ljudi od krvi i mesa mogu živeti stvarni život. a ne samo lebdeti po oblacima u vidu nekih duhova? I, ako Isus nije duh, kako onda može biti u hostiji? Neki će ljudi verovatno teško razumeti kako jedno dijete može izgubiti veru u Boga i okrenuti se protiv vere. Možda ću to malo bolje objasniti ako ispričam poneki svoj doživljaj.

Na mene kao dete ostavljalo je dubok dojam sve što bih čuo i vidio u životu odraslih. Naš je dom bio mesto mira i radosti. Roditelji su nam davali dobar primer kako se ljudi trebaju međusobno odnositi. Bili su ljubazni i obazrivi prema drugima, a očekivali su da i mi jedni drugima praštamo greške i budemo ljubazni. Bili su i mislima i delom stalno obuzeti pomaganjem siromašnima i nevoljnicima. A ja sam smatrao da bi Bog trebao biti barem isto toliko dobar i saosećajan prema ljudima koliko sam očekuje da oni budu obazrivi međusobno.

Jedan naročiti događaj zaokupio je moj um. U ona vremena nije bio običaj da se automobil koristi za vreme zimskih meseci, i često je bilo potrebno uložiti dosta truda da ga se ponovo osposobi za vožnju kad otopli.

Otac je odlučio pozvati nekog mehaničara iz Edmundstona da se pozabavi njegovim *fordom* te da ga osposobi za vožnju. Ali takva usluga trajala bi po nekoliko dana. Pre nego što je pozvao tog čoveka, otac nam je rekao: "Taj mehaničar je protestant, ali je dobar čovjek i majstor svog zanata. Zato me, deco, sada dobro čujte! Vrlo je verovatno da on s nama pre ručka neće moliti *Angelus*. Molim vas, nemojte buljiti u njega i nemojte ga ispitivati o njegovoj vjeri. Nemojte ga dovoditi u nezgodan položaj. Je li jasno?" Dok je to govorio, gledao nam je ravno u oči. Svi smo uglas odgovorili: "Da, tata!"

Taj čovjek je tri dana radio oko automobila, a ja sam ga promatrao. Bio je baš onakav kako ga je otac opisao - čak i bolji. Bio je vrlo ljubazan i očito mu je pričinjavalo zadovoljstvo razgovarati sa mnom. A nije ni psovao!

Moj je otac imao tri farme i lično je upravljao njima. Imao je i priličan broj zaposlenih. Kad bi odlučio primiti kakvog novog radnika, čuo sam ga kako govori: "Znam da ćemo se vi i ja dobro razumeti. Meni nije teško udovoljiti, ali jedno želim, i to nemojte nikada zaboraviti: moja žena i ja

ne dopuštamo našim radnicima da psuju Boga ili svece. Imamo decu koju želimo odgajiti u strahopoštovanju prema Bogu. Zato pripazite na vaše reči!" Uprkos toj molbi, tu i tamo bi se radnici tokom rada zaboravili i kleli sve svece.

Ali kad bi se onaj protestantski mehanicar ogrebao po ruci ili uklještio prst, rekao bi samo: "Joj! Pa to boli!"

Što se tiče molitve *Angelus*, pokazao je više strahopoštovanja nego što smo ga mi imali. Kad bi tata rekao: "Moli ćemo se", on bi sagnuo glavu i sklopio oči i ruke. Mi nismo nikada zatvarali oči, a molitvu smo izgovorili što je brže bilo moguće.

Nakon odlaska tog čovjeka nešto me je počelo uznemiravati i nisam to mogao odagnati iz misli. Bila je to jedna rečenica iz katekizma. koju sam znao napamet:

"Hors de l'Eglise catholique apostolique et romaine il n'y a point de salut." Na srpskom to znači: "Izvan Katoličke apostolske i rimske crkve nema spasenja."

Moja je majka primijetila da me nešto muči te me u vezi s tim i ispitivala. Ja je nato upitah: "Majko, gde idu svi oni dobri protestanti kad umru?"

"To je dobro pitanje, Roger. Ali zašto pitaš?" Ponovio sam joj onu recenicu iz katekizma. Priznala je da ne zna odgovor na to pitanje i predložila da to pitam velečasnog strica kad nam dode u posetu. To moje pitanje ju je verovatno uznemirilo, jer je za vrijeme večere ispričala ocu naš razgovor i zamolila ga da kaže svoje mišljenje.

Ni on nije bio kadar dati neki zadovoljavajući odgovor, ali je dodao da Bog sigurno neće nijednog dobrog čoveka isključiti iz Neba, bio on katolik ili protestant. Rekao je da kad umre neki dobri protestant, anđeli ga verovatno uvode u Nebo, ali kroz zadnja vrata. "Protestante ne prima Sv. Petar lično sa svim počastima i poštovanjem, ali to im ne bi trebalo smetati ako su već uspeli ući u Nebo. Ne bi smeli očekivati da se postupa s njima kao s nekim slavnim ličnostima. Uostalom, njihovi preci počinili su veliku gresku napustivši Katoličku crkvu. Stoga svi njihovi potomci moraju računati s time da ih očekuju patnje." Dok sam razmišljao o tome kako je tatina argumentacija najverovatnije tačna, stalno mi je u mislima iznova odjekivala ona rečenica: "Izvan Katoličke apostolske rimske crkve nema spasenja..."

Prošlo je nekoliko meseci. Saznali smo da stric Felix kani posetiti svu rodbinu. Pitao sam tatu ne bi li mogao upitati strica o onim dobrim protestantima, ako se pruži prilika.

Stric je došao. Pošto smo svi malo porazgovarali s njim, tata ga je upitao: "Felixe, reci mi gde idu dobri protestanti kad umru?"

"Zašto pitaš?"

Tata mu je objasnio moje pitanje u vezi s izjavom katekizma.

"Ono što je Roger citirao iz katekizma jest tačno," odgovorio je. "Izvan Katoličke crkve nema spasenja, o kome god da se radi."

Njegova izjava izazvala je priličnu raspravu o toj temi. Otac je tvrdio da od Boga ne bi bilo pošteno da jednom dobrom protestantu ne dopusti ulazak u Nebo. Stric je nato malo smanjio istinu rasprave, rekavši kako duša nekog dobrog protestanta nakon smrti ponajpre ide u predpakao. Predpakao bi bilo mesto gde dospevaju duše nekrštene novorođenčadi kad umru. "Jedno znam," zaključio je stric Felix, "da, prema učenju Crkve, nijedan protestant, bez obzira bio dobar ili loš čovek, ne može ući u Nebo ili videti Boga. I zapamtite: nisam ja postavio ta pravila; ja samo podučavam. Kad bi za protestante postojao bilo kakav način da dođu na Nebo, to bi nam sasvim sigurno rekao sveti otac papa."

Ovaj doživljaj ostavio je u mojim mislima veliki upitnik u vezi s Božijom pravednošću.

Vreme je prolazilo. Nekoliko godina kasnije ponovo se u mom umu iza pojma Božije

pravednosti pojavio upitnik.

Jedne lepe septembarske večeri svratio je kod nas neki čovjek da nam javi kako je jedan komšija iznenada umro, osam kilometara daleko od kuće. Jedna napomena uznemirila je sve prisutne: "Umro je bez sveštenečkove poslednjeg pomena!" Donositelj vesti klimnuo je glavom i rekao: "Da, žalosno je to, vrlo žalosno."

Sećam se tog događaja kao da se desilo juče. Nije dugo potrajalo i naišla su stara zaprežna kola. Polako su se klimatala. Preko pokojnika bio je razastret pokrivač. Napred je sedeo kočijaš. Noge su mu se klatile a na licu mu je bio izraz očaja.

Nekoliko komšija koji su došli da se posluže našim telefonom (u čitavom kraju samo su dve porodice imale telefon) stolica je na terasi ispod produženog krova naše kuće. Nakon što su prošla kola s pokojnikom, i moja majka je uzdahnula kako je to žalosno. "Da je barem pored njega bio sveštenik, koji bi mu dao oprost od smrtnih greha, pa da ne mora u pakao!" rekla je. "Nadajmo se da ga terete samo manji gresi. A i samo to već znači više godina muka u čistilištu..."

"Skupit ćemo nešto novca i pobrinuti se da se održe mise zadušnice za pokoj njegove duše," dodao je otac, "jer mi se čini da njegova žena i deca nisu u mogućnosti skupiti taj novac."

Jedan od komšije je nato rekao: "Najradije bih vam savetovao da zadržite taj novac. Čini mi se daje njegova duša već u paklenom ognju. Gospodine i gospođo Morneau, taj je čovjek imao duge prste. Želim time reći da je katkad znao uzeti stvari koje mu nisu pripadale."

"To je vrlo ozbiljna optužba," rekao je moj otac, "i ako niste u stanju to dokazati, radije mi o tome nemojte više ništa govoriti."

Čovjek je ipak nastavio: "Nerado vam to govorim, ali sigurno se sećate da ste prošle godine u ovo doba tražili lanac za vuču trupaca što ste ga pre toga kupili. Kad biste sada otišli u njegovu šupu, našli biste tamo svoj lanac. Lično sam ga vidio tamo pre nekoliko dana. Čak sam i upitao pokojnika za taj lanac. Rekao je da ga je pozajmio od Vas ali da Vi ništa ne znate o tome."

Otac je zaista nekoliko trenutaka bio zbunjen, ali se ubrzo sabrao i rekao: "To je za mene nešto novo. Ali želim da čujete svi vi ovde prisutni da pred Bogom poklanjam tom čoveku lanac što ga je posudio od mene, iako mi ga možda nije nameravao vratiti. Ako je možda još nešto uzeo, i to mu poklanjam! Sad mu je duša slobodna od osude koja ga je teretila pred Bogom."

"Ne želim biti drzak prema Bogu," odgovorio je komšija, "ali čini mi se da ste ovog trenutka velikodušniji od Njega. Moram priznati da je to najplemenitiji gest koji sam ikada vidio. Vi ste možda prvi čovek koji je Boga prisilio da vrati jednu dušu iz pakla u čistilište da bi se tamo dovoljno očistila za ulazak u Nebo."

Taj je doživljaj ostavio u meni veliki utisak. Nekoliko sam dana razmišljao o tome. Složio sam se s našim komšijom: moj otac zaista ima plemenitiji karakter od Boga koje mu služi. Zaključio sam da je Bog izuzetno neljubazan, jer prisiljava ljude da u čistilištu pate - samo zato što njihova porodica nema dovoljno novca da za njih plati mise zadušnice.

Događaj koji me je sasvim udaljio od Boga bila je smrt moje majke. U proleće 1937. godine morala je u bolnicu da bi se podvrgla operaciji. Nakon dva nedelje poslali su je kući da bi tamo provela nekoliko poslednjih dana svoga života. Meni je tada bilo dvanaest godina, doba u kojemu je dete vrlo podložno uticajima.

Vrativši se jednog dana iz škole, pošao sam k njoj u sobu da je poljubim u čelo, kao što sam to svaki dan činio. "Sedni, molim te," rekla je, nešto bih ti rekla, što mislim da je važno i za mene i za tebe. Ti znaš da još samo kratko vreme mogu biti s vama, i zato želim da zapamtiš

ovaj savet: Budi u životu zahvalan ljudima koji su ljubazni prema tebi. Zahvali im, pa makar samo za čašu vode. Ljudi koji pokožu da su zahvalni na skromnim darovima primit će i više dobra."

Bio je običaj da se rodbini, prijateljima i posetiocima pruži prilika da poslednji put vide pokojnika u njegovu domu, a ne u mrtvačkoj kapeli. Tri dana dolazili su prijatelji, rodbina i komšije da odaju mojoj majci poslednju počast i da se mole za njenu dušu. Na dan pokopa mnogi su govorili kako je moja majka sigurno u Božijoj blizini, zato što je prethodnih dana izmoljeno toliko krunica za nju. Ali najviše nam se dopalo to što je otac naručio gregorijanske mise za pokoj njene duše.

Stric Felix objasnio nam je da su gregorijanske mise nešto najdivnije što se može učiniti za dušu pokojnika. Ispričao je kako ih je ustanovio papa Grgur, kome je dobrobit duša u čistilištu posebno ležala pri srcu. Porodica bi se pobrinula da se određenog dana u raznim župama i samostanima održi tri stotine misa. Prema njegovim izjavama, one bi imale moć da dovedu dušu izravno u Nebo, pa ona ne bi ni ugledala plamen čistilišta.

Istog dana čuo sam jednog rođaka gde govori da gregorijanske mise stoje po jedan dolar. Ukupno dakle 300 dolara. Pomislih kako smo mi, eto, sretni što je naš otac mogao omogućiti našoj majci tako lak ulazak u Nebo. Pritom sam se odmah setio jedne žene koja je umrla pre šest meseci. Budući da joj je porodica bila previše siromašna da plati čitanje misa zadužnica, bilo je jasno daje morala otići u čistilište. Pripreme za njen pogreb jako su uznemirile mog oca jer je bio član dobrotvornog veća naše župe.

Te večeri tata je seo za sto da večera, ali je zatim odlučio da ne jede. Majka je, primetivši u kakvom je raspoloženju, pitala je šta nije u redu. "Da, ionako ti mogu sve reći," odgovorio je. "Već deo poslepodneva proveo sam na sastanku s članovima dobrotvornog veća, razgovarajući o problemima siromašnih u našoj župi. Uglavnom se raspravljalo o kupovini mrtvačkog kovčega za staru Annie. Nikad nisam bio protiv toga da se uštedi novac ako je to moguće, ali kad je župnik Paquin upitao vođu pogrebnog poduzeća koliko bismo uštedeli ako bismo, pre polaganja mrtvačkog kovčega u zemlju, odstranili s njega krst i drške - napustilo me je strpljenje. Rekao sam župniku svoje mišljenje, i to pošteno, ali sam se ipak suzdržao zbog poštovanja prema njegovoj službi. U nameri da okončam diskusiju, rekao sam da ću razliku u ceni platiti ja. Takve me stvari jako uznemiruju. Doista je žalosno u današnje vreme biti siromah, posebno onda kad dođe red da se umre."

I dok sam razmišljao o ovim događajima, nisam mogao otkloniti misao da je Bog izuzetno nepravedan, jer dopušta da i nadalje ima sirotinju i bedu na ovom našem svetu. S vremenom sam izgubio povjerenje i u Boga i u Crkvu i odlučio da s njima više nemam posla čim dovoljno odrastem da mogu sam poći svojim putem. U jesen 1937. otac je poslao mog brata Eduarda i mene u internat Hotel Dieu de St. Basil, koji su vodile časne sestre. Tako se dogodilo da sam primio još mnogo više versko učenje, što je dovelo do toga daje moje srce još više otvrdnulo.

Promatrajući me spolja, niko ne bi ni pomislio da se u meni odvija strahovita duševna borba. Korak po korak odlazio sam sve dalje od Boga, pun gađenja, ogorčenosti i mržnje. Prošlo je još nekoliko godina; došao je Drugi svetski rat, i poziv da služim domovini.

2. Putovanje u svet natprirodnog

Neobično me je privlačila pomisao da stupim u kanadsku trgovačku mornaricu. Jedan moj poznanik već je bio u njoj i govorio mi je kako mu se tamo zaista sviđa. Biti pod zaštitom kraljevske mornarice i vazduhoplovstva - trgovačka mornarica bila je važna za vojsku - pružalo je osećaj sigurnosti i zastićenosti.

Dve i po godine radio sam u fabrikama raznih brodova na koje su me raspoređivali - najčešće kao ložač. Sećam se kako bih svaki put pri stupanju na dužnost pomislio: "Neće valjda baš sada, dok sam ja tu, udariti neki torpedo u te kotlarnice." Poznavao sam nekoliko momaka koji su poginuli na moru. Ono što sam doživeo u trgovačkoj mornarici još je više otvrdnulo moje srce prema Bogu i ljudima.

U Montrealu je nakon rata bilo teško naći neki dobar posao. Grad je bio prepun otpuštenih vojnika i svi su oni tražili posao. Odlučio sam izučiti zanat, ali takav u kome dolazi do izražaja stvaralaštvo. Nisam želeo raditi samo da zaradim za život. Odlučio sam zato uzeti dosta vremena za biranje, da bih bio siguran da sam izabrao nešto što će mi zaista pričinjavati zadovoljstvo.

Kako bih ipak nekako iskoristio vreme traženja, zaposlio sam se u kuglani Windsor. Bowling Alleys u ulici St. Catherine West. Tih je godina to bio jedan od najboljih lokala u Montrealu. Bio sam desna ruka šefu prostorije za biljar. Posao nije bio težak, a upoznao sam i mnogo novih ljudi i dobro se provodio.

Nedugo nakon što sam se tamo zaposlio, naišao je jedan moj prijatelj iz trgovačke mornarice. Poznavali smo se još od početku vojnog roka. Veseli što smo obojica još živi, pošli smo zajedno na večeru. Razgovarali smo o svemu i svačemu.

O jednoj je temi moj prijatelj Roland govorio s osobitim oduševljenjem: o svom novootkrivenom zanimanju za natprirodno. Ispričao mi je kakvu je sreću imao da je upoznao grupu ljudi - članove udruženja što je uspostavljalo kontakte s mrtvima. Spiritistički mediji navodno je tako omogućilo Rolandu da razgovara s ocem koji mu je umro dok je Roland imao samo deset godina. Otac mu je navodno dao mnoge savete u vezi s budućnošću.

Bilo je svakako zanimljivo slušati Rolanda kako govori o svojim iskustvima s područja natprirodnog. Kako god bilo, sve je to u meni pokrenulo nelagodan osjećaj. Upitao me je jesam li zainteresovan početi s njim na jednu od spiritističkih seansi. "Možda će ti mediji omogućiti da razgovaraš s duhom tvoje pokojne majke. To bi ti se sigurno svidelo. zar ne?"

Njegovo oduševljenje odjednom je splasnulo kad je shvatio koliko me je sve to šokiralo. Nisam uopšte bio voljan da mu odgovorim. Posle nekoliko trenutaka ćutanja nastavio je: "Ma nije te valjda strah da razgovaraš sa dušom svoje majke, ha?"

Uspeo sam nekako da odgovorim da nije, pa sam ga zamolio da mi da vremena za razmišljanje.

Pogledao me je u oči. "Morneau, ti se bojiš. Vidim to po tome kako me gledaš, na tvom licu se vidi. Čovječe, pa ti si se mnogo promijenio otkad sam te video poslednji put! Onaj Roger Morneau nije se bojao ničega. Sećam se kako smo ti i ja s još šestoricom novajlija obavljali mornarske dužnosti na palubi. Došao je brodski oficir i rekao nam da za sutra treba dobrovoljac koji bi se popeo na vrh glavnog jarbola da ga oboji. Upitao je: "Koji se od vas javlja da se popne gore? Nije jako visoko - samo 21 metar. Ali kad si gore, treba mnogo hrabrosti *da siđeš* s daske na kojoj su te vukli gore. Treba potrbuške puzati po poprečnom jarbolu širine oko 60

centimetara, kako bi mogao obojiti i donju stranu.' Već pri samoj pomisli da idemo tamo gore svi smo se nasmrt prestrašili, i laknulo nam je kad smo čuli tebe kako se javljaš kao dobrovoljac. Bio si hrabar, dragi moj? I nemoj mi sada reci da ćeš me ostaviti na cedilu kad bude trebalo poći na sledeću seansu? Ili...?"

Nakon tog kratkog govora nisam mogao reci ne. Odjednom sam morao biti onaj Roger Morneau koji se ničega ne boji. Upao sam u klopku.

Jedne subotnje večeri moj prijatelj i ja našli smo se u jednom domu u kojem je počasni gost bio neki medij. Bili smo predstavljeni nekima od prisutnih, ali posebna čast bila nam je upoznati se s jednim bračnim parom. On je bio profesionalni zabavljač, vođa vrlo traženog jazz sastava u to vrijeme. Njegov *barut* svirao je u najotmjenijim lokalima.

Kasno te večeri, po završetku spiritističke seanse, kad su se gosti već pozdravljali, vođa jazz sastava rekao je svojoj ženi: "Draga. kako bi bilo da i mi pođemo? Vec je kasno."

Ona je bila zaokupljena razgovorom s medijem: pokazivala je veliko zanimanje. "George, idi ti samo kući i odmori se", rekla je. "Ja ću ostati još neko vrijeme. Belangerovi će me dovesti kući." George se složio s njenim predlogom i posao iz kuće upravo kad i nas dvojica.

"Idete li kuci autom?" upitao nas je George kad smo izašli. "Ne", odgovorio sam, "ici ćemo tranvajem, stanica nije daleko odavde."

"Hajde, uđite! Povešću vas do stanice." Za vreme večere bilo je reči o našim danima služenja u trgovačkoj mornarici. Spiritistički je medij, navodno, pozvao duh jednog Rolandovog druga koji je poginuo za vrijeme potapanja broda na kome se nalazio.

U automobilu nas je George počeo ispitivati o opasnostima kojima smo bili izloženi u našoj službi za vreme rata. Ali već smo stigli do tramvajske stanice. Tad nam je nešto predložio: "Zasto ne bismo pošli u neki restoran i zajedno nešto pojeli? Mogli biste mi pričali o vašim pustolovinama iz rata. One me oduševljavaju! Večere idu na moj račun, a na kraju ću vas odvesti kući."

Vozio nas je u zapadni dio ulice St. Catarine, u deo grada poznat po restoranima za sladokusce. Naglo je skrenuo svog *liiikolna* u usku ulicu koja je vodila k jednom od njegovih najomiljenijih restorana. Parkirao je iza jednog crnog *cadillaca* i rekao: "Joe je ovdje! Lokal je inače njegov. To je dobar momak!"

Kad smo ušli, domaćica za prijem obavijestila nas je da ćemo morati pričekati u posebnoj prostoriji dok ne bude slobodnih mjesta. Pošli smo tamo kad je Joe iz daleka uočio Georgea. Prišao je da se pozdravi s njim.

Kad je čuo da čekamo na slobodni sto, rekao je da to nije potrebno jer je pre nekoliko minuta neki bračni par nazvao i otkazao svoje mesto, te da ga mi možemo dobiti. Pošli smo za vlasnikom, koji je sa stola uklonio znak "rezervisano", i seli. Prišla je konobarica i primila naše narudžbine za piće. Rekla nam je da ćemo večeru morati čekati malo duže nego obično jer je restoran pun do poslednjeg mesta. George je naručio dvostruku količinu svog najdražeg pića da mu vreme brže prođe. Zatim smo odgovarali na njegova pitanja o trgovačkoj mornarici i pričali o našem zanimanju za nadprirodnim.

Potrajalo je dosta dok nam je konačno stigla večera, i mi smo još jednom naručili piće. Alkohol je Georgeu razvezao jezik. Bio je spreman pričati o pojedinostima o kojima obično ne bi govorio. Pitao sam ga ne bi li nam ispričao kako je uspeo postati tako slavan.

"Ne smeta mi da vam o tome pričam", rekao je. "Reći ću vam pravi razlog svog uspeha. Reč je o necemu što ni moja žena ne zna. Ali morate mi obećati da ćete o tome ćutati." Obećali smo mu da će ono što nam ispriča ostati tajna.

"Jeste li ikada čuli za obožavanje demona?" "Ja ne", odgovorio sam. "A zašto to pitaš?" Ne odgovorivši na moje pitanje nastavio je: "Kako dugo se vas dvojica već bavite čarobnjastvom?"

"George, ne razumem što želiš reći?"

"Želim znati koliko dugo umišljate da održavate kontakte s mrtvima?"

"Ja još ne tako dugo", odgovorio sam.

"Vas dvojica očito imate još dosta naučiti u vezi s natprirodnim. Gubite vreme posećujući one spiritističke seanse. Naravno, nemojte me pogrešno razumeti. Onakve seanse imaju svoje mesto. One su dobra zabava za žene, koje nalaze utehu misleći da preko nekog dragog pokojnika dobivaju upute za svoj život. Vidite, večeras sam išao na seansu samo zbog svoje žene. Svake godine idem po nekoliko puta kako bi imala osećaj da imamo zajedničke interese. I to je jedini razlog. Ono što ona ne zna jeste činjenica da sam ja naučio kako pristupiti k samom izvoru te sile. Tek tamo čovjek može stvarno nešto doživeti. Govorim vam o obožavanju demona."

Od svega što nam je ispričao najbolje sam zapamtio jednu rečenicu. Zamolio sam Georgea: "Hoćeš li objasniti ono pitanje što si ga malo pre postavio koliko dugo umišljamo da održavamo kontakte s mrtvima? Šta si mislio, rekavši da umišljamo?"

Nasmešio se, pogledao na sat i rekao: "Kasno je već da bih vam to večeras objašnjavao, ali dopustite da vam kažem samo još nešto: Niste razgovarali s mrtvima!" Potom je nastavio govoriti o svom uspehu. "Bilo je to ovako: Dugo godina činilo se da sam nesposoban kad god bih pokušao osnovati i održati svoj vlastiti jazz sastav. A onda sam imao sreću da upoznam kult demona. Tako sam uz pomoć te velike sile dobio sve što sam želeo. Naravno, morao sam naučiti određene obrede da bi duhovi vodili događaje onako kako meni odgovara."

Osmeš mu se raširio po čitavom licu. "Od onog dana pa nadalje sa sastavom žanjem samo uspehe. Preko noći postali smo poznati i priznati. Otkrili su nas, bez ikakvih napora s naše strane, premda postojimo već dosta dugo. Proslavili smo se kao jedan od velikih sastava u našem kraju. Novinski izvještači su bili oduševljeni. Svugde se govorilo o nama. Merodavni ljudi s radija govorili su samo o nama i za najkraće vreme dospeli smo na vrh."

George je opet malo pijucnuo, povukao dim iz cigarete i nastavio: "Ondona nas stalno traže. Novac teče. Dobijamo najviše honorare. Ljudi rado plešu na našu muziku. A zapravo nas pod svojim nadzorom imaju duhovi, ili drukčije rečeno: oni nas poseduju i daju nam silu, a mi dalje na ljude presređujemo njihov uticaj. Ono što slušatelji dobijaju sviđa im se, i zato se vraćaju uvek iznova jer žele još."

Zavalio se u stolicu i zapalio novu cigaretu. Malo se zasmejao i rekao: "Moram vam nešto ispričati. Pre otprilike mesec dana dao sam intervju na radiju i pritom se uveliko zabavljao. Šestorica vodećih osoba s montrealskog i torontskog radija razgovarali su sa mnom. Sve što sam rekao očito ih je zapanjilo. I sam sam se divio svojim brzim odgovorima. Nikad ranije nisam bio tako duhovit i dosetljiv. I uživao sam u pažnji koju su mi poklanjali. Skoro su me obožavali. Pritom su me pokušavali prozreti. Dok smo se na odlasku pozdravljali, još uvek im to nije uspelo."

Pogledao je na sat i rekao: "Prijatelji, kasno je. Kako bi bilo da pođemo?"

Dok je čekao da plati račun, primetio je: "Nije teško razumeti moj uspeh ako se ima na umu strahovita moć duhova, i ono što se dešava kad čovjek želi za sebe zadobiti tu silu."

Roland i ja bili smo zadivljeni onim što nam je govorio. Dok smo se vozili kući, zamolili smo

ga da nam još priča o tome.

"Osećam obavezu da vam ispričam svoje iskustvo zato što vas dvojica tražite veliku silu za svoj život. I znam da je ne nalazite posećujući spiritističke seanse kao večerašnju. Zašto biste igrali u drugoj ligi kad možete u prvoj?" Nato ga je moj prijatelj zamolio da nam kaže kako da pronađemo pristup k "najvišim ligama" u svijetu duhova.

"Vas dvojica ste zaista hrabri mladići i mnogo ste učinili za svoju zemlju. Ja ću učiniti nešto veliko za vas. Pobrinut ću se da vas dvojica možete doći na nas sledeći sastanak obožavanja demona."

A onda je svakog od nas pogledao i napokon pomalo oklevajući rekao: "U vezi s jednom tačkom želim biti siguran. Pretpostavljam da u svom životu ne sajite nikakvo strahopoštovanje prema Hristu? Jesam li u pravu? Razlog zbog koga vam postavljam to pitanje jeste taj što među nama ne možemo imati nikoga ko bi i u najmanjem bio veran hrišćanskom Bogu, jer bi to moglo biti katastrofalno."

Obojica smo mu potvrdili da smo vređali Boga pa smo otišli tako daleko da za nas više nema povratka.

"Da, večeras mi je to postalo jasno," nastavio je, "jer ste vas dvojica pozvani duhovima očito bili zanimljiviji od svih ostalih prisutnih. Nadam se da vas nije uvredilo moje pitanje. Jednostavno, morao sam ga postaviti da bih bio dvostruko siguran u vašu ispravnost."

I dok sam ja nekako oklevao da prisustvujem sastanku obožavatelja demona, moj prijatelj nije imao ni kakvih dvoumljenja. Objasnio je svoj stav mišljenjem da ćemo ionako dospeti u pakao i gorjeti tamo čitavu večnost, te zato ne bi bilo loše da se upoznamo s nekim ljudima pre nego što na koncu dospemo tamo.

Pretpostavljao sam da George više nikad neće uspostaviti vezu s nama jer je te večeri bio pijan, i da se sledećeg jutra neće sećati ni pola od onoga što nam je ispričao. Ali nakon nekoliko dana telefonom smo bili zamoljeni da iduće večeri u osam sati budemo spremni, jer da će on doći po nas.

Ta nezaboravno veče počelo je tako što nam je George objasnio neke pojedinosti o tajnom društvu kojem je pripadao. Nije bio brz vozač, činilo se da baš ne voli pretiecati tramvaje, tako da smo se na putu na sastanak zaustavljali mnogo puta. Imali smo puno vremena za razgovor pre nego što smo stigli na mesto.

George nam je rekao da se ne iznenadimo kad ugledamo neke od najznačajnijih i najuspešnijih ljudi Montreala. Nanizao nam je imena barem šestorice poznatih. To me je iznenadilo, jer sam u međuvremenu stvorio predstavu o tome kako ćemo onde sresti gomilu odrpanaca. Međutim, bilo je sasvim suprotno. Svi su bili vrlo pratni, dobro obučeni, i još prema tome uspešne ličnosti. Stekli smo osećaj kao da nas već duže vreme poznaju i da pripadamo njima.

Sastanak je počeo petnaestak minuta po našem dolasku. Vladala je sasvim opuštenu atmosfera. Prisutni su otprilike dva sata naizmenično pričali o velikim uspesima, uglavnom poslovnim, koje su postizali uz pomoć duhova. Uz njihovu pomoć bili su vidoviti i imali moć prenošenja misli, te su na taj način mogli uticati na odluke drugih ljudi.

Jedan muškarac govorio je o tome kako je u svojstvu vidovitog astrologa savetovao razne bogataše u vezi s njihovim novčanim investicijama, i na taj način sam postao bogat. Objasnio je kako svaki puta kraj njega lebdi demon koji mu daje tačne propise o tome kako i kada treba uložiti novac. Njegove stranke o tome ne bi ništa znale. "Ti bogataši imaju novac za ulaganje", rekao je, "ali ja znam na koji se način može nešto i izvući iz tog novca."

Duboko impresioniran, moj prijatelj ga je upitao brine li se ponekad da neće dobiti svoj deo profita.

"Ja tražim po jedan posto od dobitka u svakoj investiciji. Dobro znate da je astrologija samo mamac. Uopšte se ne brinem; moj pratioc iz sveta duhova brine za moje dobro. Pokušaću vam to objasniti.

Jedan bračni par pokušao mi je uskratiti zasluženi deo iz dobitka stečenog prilikom jedne prodaje industrijskih nekretnina. Dali su mi ček na priličnu svotu novca. Bio sam zadovoljan dok mi moj duh nije rekao da ih upitam kad mi nameravaju isplatiti preostalih 1.700 dolara koji su predstavljali ostatak mog dogovorenog dela od dobitka. Oboje su se vrlo uplašili. Odmah mi je rekao kako me nisu hteli prevariti, i da će novac u roku od 24 sata biti u mojim rukama."

Nakon svakog svedočanstva o svom usprhu svako bi hvalio svog duha, i to po imenu, i njemu pripisivao uspeh ili učinak, a često bi ga nazivali i gospodarom svoga života.

Primetio sam da su svjedočanstva obožavatelja demona, o tome kako duhovi rade za njih, često upućivala na pojedinog demona kao na njihovog gospodara i boga". Jedan je rekao: "Bilo je divno tog dana videti kako sila gospodina boga Belzebuba deluje u moju korist." Ili bi neko upitao: "Same, kako ti je bilo od našeg poslednjeg susreta?" A odgovor je glasio: "Hvala, vrlo dobro. Bogovi su mi u mom životu zaista divno pomogli."

Te večeri jedna me se osoba naročito dopala. Bio je to neki lekar. Objasnio je da su mu duhovi dali veliku hipnotičku i isceliteljsku moć. Dobio je sposobnost da odstrani bolove i zaustavi krvarenja prilikom teških povreda.

Nakon 'što je iznio nekoliko zapanjujućih izvještaja o svojim pacijentima, rekao je da mora sići *u nolitvenu dvoranu*. "Moram otići dole u dvoranu obaviti određene obrede, da bih se kroz moju gospodaricu, božicu Nehuštan, ponovo objavio. Zavisim od njene oživljujuće moći kojom iscjeljujem i oporavljam svoje pacijente."

Sat vremena nakon početka sastanka pojavio se jedan posetioc koji je kasnio. Priličan broj prisutnih pozdravio ga je nazivajući ga imenom Sarmer. Kasno te večeri, na povratku kući, upitao sam Georgea: "Ko je onaj dostojanstveni čovjek što je ušao kasnije'? Neki su ga oslovljavali imenom Sarmer. Ima li to ime neko posebno značenje?"

"Da, ima, ali ne mogu ti sada ništa o tome reći. Kad budeš za sobom imao više sastanaka i kad postaneš deo našeg društva, ispričat ću ti nešto o njemu. To je izuzetno zanimljiv čovjek. Neki ga smatraju najveći hipnotizerom koji je Montreal ikada imao.

Uostalom, bio sam očaran što su se večeras svi zanimali za vas. To me je obradovalo. Morate biti svesni činjenice da smo mi strogo zatvorena skupina. Bilo je vrlo teško dobiti dopuštenje za vas dvojicu da dođete na ovaj sastanak. Najpre nisam dobio odobrenje. Zatim sam, zahvaljujući intervenciji jednog duha koji se otkrio našem svešteniku prilikom njegovog puta po Sjedinjenim Državama, primio telefonski poziv kojim mi je dao dopuštenje i pripremio put da nam se priključite i postanete članovima našeg društva. Nego, o tome ću vam još pričati. Osjetio sam neku nelagodnost čuvši da George smatra da ću im se priključiti. Roland se ipak vrlo obradovao.

"Nakon nekoliko posjeta". rekao je George, "povešću vas u obrednu dvoranu. Verujem da će vam se svideti. Ali obrednu prostoriju moći ćete posetiti tek u prisutnosti sotonskog sveštenika. i samo ako duhovi budu saglasni."

Sastanak se održao u nekoj privatnoj kući. Bila je to raskošna montrealska vila. Dok smo se nalazili u prizemlju, čuli smo kako iz donjih prostorija dopiru sasvim tihi zvukovi koji su jako podsećali na versku muziku i pevanje Indijaca. Uvek bi poneko pošao u donje prostorije i

ponovo se vraćao za pola sata. Sva ta aktivnost povukla je Georgea da se nagne na mene sa svog dela kauča i tiho mi kaže: "Naša obredna prostorija je dole. Večeras nakon sastanka pričaću vam o njoj."

Otrprilike mesec i po dana nakon što smo upoznali Sarmera, jedne večeri vraćajući se kući upitao sam Georgea da li bi hteo nešto bliže o njemu ispričati."Pa. svakako, o tom zaista zanimljivom čovjeku morate nešto čuti. Ali najpre bih vas podsetio da smo mi uglavnom skupina ljudi koji se kreću unutar zakona. Ne poznajem nijednog od nas koji ne bi priskočio drugome u pomoć. I niko nema nikakvu prednost što se tiče moći koju nam daju demoni.

Ali u Sarmerovom slučaju- eh da, on je malo drugačiji od nas ostalih. Činimi se da ima jednu karakternu slabost, i da je zbog toga upotrebio svoju hipnotičku moć onako kako to ne bi smeo. Mislim da je na neko vreme čak i izgubio orijentaciju.

On je vrlo lukav poslovni čovjek - vlasnik dvaju noćnih klubova - i finansijski mu ide vrlo dobro. Uostalom, vrlo je sposoban hipnotizer. On za manje od deset sekundi može neku osobu staviti pod svoju kontrolu ili u hipnotički trans - ako mu ta osoba, ili on njoj, gleda ravno u oči.

Kao vlasnik dva noćna kluba često posluje s ljudima iz šoubiznisa. Muzički sastavi najčešće gostuju četiri do šest nedelja i zatim putuju dalje. S vremenom smo postali svesni činjenice da su se neki sastavi raspali, ili da su izgubili ponekog od svojih članova, nakon što bi nastupili u jednom od njegovih noćnih klubova. A ako bi ko istupio iz nekog od tih sastava, bila bi to uvek ženska osoba. Pre otprilike pola godine montrealska policija obavila je raciju u jednom raskošnom bordelu, gde su sve prostitutke bile nekadašnje pevačice iz noćnih klubova. Svaka od njih radila je za njega."

"Te devojke," nastavio je George, "nikad ne bi dospele u takvo stanje da nisu pristale na hipnozu. Onaj ko se hipnotiše, od tog se trenutka više ne može odupirati moći hipnotizera."

3. Prostorije za obožavanje demona

Kad smo Roland i ja treći put došli na sastanak obožavaoca demona, George nas je obavestio da će doći i sotonski sveštenik, navodno njihov prvosveštenik, koji se vratio s puta po Sjedinjenim Državama. Bio je uveren da će nam sveštenik biti naklonjen i da će nam sigurno dopustiti da posetimo prostoriju bogova.

Nakon što smo ušli u zgradu, upoznali su nas s nekim ljudima koje ranije nismo videli. Prišlo nam je nekoliko osoba i zaželeli smo jedni drugima dobro veče i započeli razgovor. Pritom je ušao sotonski sveštenik. Pozdravio je prisutne rukujući se s njima, kratko porazgovarao sa svakim i pošao je prema nama. Progovorio je George: "Sveštene, upoznao bih vas s dve simpatične osobe."

Tokom razgovora iznenadio nas je rekavši nam neke pojedinosti. Kad je George spomenuo da smo nas dvojica bili u trgovačkoj mornarici, rekao nam je imena brodova na kojima smo služili, a i još neke detalje koji nisu bili nikome poznati. Moram priznati da je to ostavilo na nas veliki utisak. Rekao je da bi tokom večeri želeo porazgovarati s nama.

Ne samo njegove reči, nego i cela njegova pojava imali su nešto neobjašnjivo tajanstveno u

sebi. Imao je prodorne oči, ćelavu glavu i dubok glas, koji je povremeno pratila neka vrsta kikotanja. Njegova je visina već sama po sebi bila dopadljiva. Rekao bih da je bio visine pokojnog generala Charlesa de Gaullea.

Nakon čitavog niza govora zahvalnosti posvećenih bogovima, sveštenik nam je ponovno prišao. Razgovor je bio prijateljski. Rekao nam je da su ga bogovi obavestili o mnogim pojedinostima u vezi s nama, i da su izrazili želju da obogate naše živote dajući nam velike darove.

Budući da je većina posetioca otišla, pozvao nas je da pođemo u dvoranu *bogova*. Da bih vam što bolje prikazao koliko me je zapanjilo i iznenadilo ono što sam otkrio, opisao bih vam najpre svoju predstavu Sotone i njegovih palih anđela. koju je u meni stvorilo katoličko vaspitanje. U mom detinjstvu odrasli su me učili da je đavo sa svojim demonima - u paklu, u središtu zemlje. Tamo su se predali beskrajnom zadatku da duše onih koji su umrli s nekim od smrtnih greha izlažu raznim vrstama muka. Opisali su mi demone kao bića napola ljudskog i napola životinjskog izgleda, s rogovima, kopitama i ognjenim dahom. Kao tinejdžer došao sam do zaključka da je sve to smešna izmišljotina neke usijane glave koja je pokušala iskoristiti praznoverje neobrazovanih u prošlim vekovima. Na kraju sam posumnjao i u samo postojanje đavola i anđeoskih bića.

Sišli smo niz stepenice u veliku, lepo nameštenu sobu. Bilo je očito da su je uređivali sposobni dekorateri i dizajneri. Koračali smo divnim gusto tkanim tepisima. Tiha, ugodna muzika milovala mi je uši. Sve je pokretalo osećanja. Pa ipak, čini mi se da su moju pažnju najviše privukle mogobrojne slike. Oko 75 ulja na platnu visilo je po zidovima, svaka otprilike 120 sa 70 centimetara. Sotonski sveštenik nam je rekao da je, ako imamo neka pitanja, spreman odgovoriti na njih.

"Ko su te osobe dostojanstvena izgleda što su prikazane na slikama?" upitao sam.

"To su bogovi o kojima ste slušali u hvalospevima. Glavni savetnici vladaju nad legijama duhova. Nakon što su nam se prikazali u vidljivom obliku da bismo ih mo⁹li fotografisati, dali smo ih umetnički naslikati na ovaj način. S obzirom da su dostojni velike časti, ispod svake slike načinili smo po jedan mali oltar da bi obožavatelji mogli paliti sveće i tamjan, i vršiti obrede koje od njih traže duhovi."

Prolazeći polako prostorijom naišli smo na oltar na kom je ležao štap s obavijenom bronzanom zmijom. Sveštenik je napomenuo da je taj oltar posvećen boginji Nehuštan, čiju snagu na čudotvoran način upotrebljava lecnik koga smo upoznali tokom prve posete. Spomenuo je velika čuda što ih je bog od mjedi učinio izraelskoj deci, nakon sto su kadili pred zmijom od mjedi koju je Mojsije načinio stolecima ranije. (2. Carevima 18,4)

Na kraju prostorije stajao je veliki oltar. Iznad njega visila je slika osobe kraljevskog izgleda, u prirodnoj veličini. Na pitanje mog prijatelja o toj slici odgovorio je sveštenik: "Slika je posvećena učitelju svih nas."

"Kako mu je ime?" pitao sam.

Ponosno je izjavio: "Bog s nama".

Dok danas razmišljam o toj slici kojoj sam se toliko puta divio, moram reci da su izražaj i crte lica naslikane osobe odavali jedan viši intelekt. Imao je visoko čelo, prodorne oči i držanje koje je ostavljalo utisak da je vrlo aktivan i da stoji u visokoj časti.

Sveštenikov odgovor nije bio ono sto sam očekivao, a i nije bio sasvim jasan. Sigurno nije upućivao na Isusa Hrista. Ne, On to nije mogao biti. Ali da nije možda...?

"Želite li time reći, da je ta slika stvaran prikaz Sotone?" pitao sam napokon.

"Da, tako je, i sigurno se pitate gde su one odvratne životinjske odlike." Uz kikotanje je dodao: "Oprostite što se malo smejem. Verujte mi, ne smejem se vama, moja gospodo, ili vašem čuđenju. Ne, samo se zabavljam i veselim pri pomisli da je demonskim duhovima uspelo prikriti njihov stvarni izgled, tako da i u ovo doba naučnog napretka i obrazovanja velika većina hrišćana veruje u priče o rogovima i konjskim kopitama."

A onda se izraz njegovog lica izmenio i činilo se da je zabrinut dok je govorio: "Izuzetno je važno i neophodno da današnji naraštaj navedemo da misle i veruju kako učitelj i njegovi saradnici ne postoje među duhovima. Samo tako će moći uspešno vladati stanovnicima ove planete sledećih deset godina."

Izraz poverljivosti obuzeo je njegovo lice. "Ništa toliko ne oduševljava duhove koliko pronalazak puteva da ljude učine članovima budućeg kraljevstva sotone."

I dok smo posmatrali različite oltare i portrete, sveštenik je dalje objašnjavao da su demonski duhovi zapravo stručnjaci za razna područja. Poseduju hiljadugodišnja iskustva i žestoko se sa silama odzgo bore za prevlast nad mislima ljudi.

Na Rolandovo pitanje zašto demoni ulažu toliko vremena i truda da zavaraju čovečanstvo, sveštenik je odgovorio da svako koga uspe navesti da se odstrani iz Hristovog carstva odmah postaje član sotoninog velikog carstva što će ga uskoro uspostaviti na Zemlji. One, koji su pod sotoninim vođstvom otišli u grob, sotona će jednog dana prizvati u život. A Hrist i Njegovi sledbenici, rekao je, imaju nameru završiti nemilosrdnu borbu između te dve velike sile tako što će na sotonine sledbenike pustiti oganj s neba. Ali to im neće naškoditi jer su demonski duhovi sada kadri obuzdati vatru i njenu moć da spali ljude. Rekao je da, ako sumnjam u njegove izjave, mogu otići u Indiju ili u druge krajeve sveta gde je crna magija postala *nauka*, te ću videti ljude kako gaze užareni ugljen a da im se ne spali niti jedna dlačica na nogama.

Kad smo izašli iz dvorane, rekao sam da sam prilično zbunjen u vezi sa sotonom i njegovim anđelima. Moje katoličko vaspitanje naučilo me je da se sotona s de monima i dušama umrlih u stanju smrtnog greha nalazi u paklenom ognju. Šta je istina?

Sotonski se sveštenik pokazao spremnim da odvoji vreme i objasni nam, kao što je sam rekao, pravo stanje stvari. "Vidim da je poseta našoj dvorani za obožavanje pokrenula mnoga pitanja u vašim mislima. Dopustite mi da vam najpre kažem da mi, članovi našeg tajnog društva ovde u Montrealu, predstavljamo elitu obožavatelja demona. Kad se velika borba između nebeskih sila i našega gospodara privede kraju te on napokon uspostavi svoje carstvo na ovoj planeti, mi ćemo dobiti visoke položaje ugleda i časti. Mi ćemo biti bogato nagrađeni što smo se opredelili za onoga koji je zasad naoko slabiji. Razumete li što želim reći? Hiljadama godina ranije naš veliki učitelj bio je gospodar nad bezbrojnim bićima u velikom svemiru. Nisu ga shvatili. Bio je prisiljen da, zajedno s drugim duhovima koji su jednako razmišljali, napusti svoje carstvo.

Stanovnici Zemlje ljubazno su prihvatili našeg učitelja. S obzirom da ima viši um, postao je zakoniti vlasnik ove planete. Naveo je prvobitne vlasnike da odustanu od svog vlasničkog prava i poveruju u ono što je on tvrdio. Neki bi to nazvali prevarom, ali to je bilo obično postupanje prema zakonu opstanka - prirodan instinkt svojstven svim velikim vođama.

Kad je postalo očigledno da će Hrist, njegov suparnik, doći na Zemlju kako bi privukao čovečanstvo k sebi, naš učitelj i njegovi glavni savetnici odlučili su postupati prema strategiji vrlo sličnoj onoj koja ih je u početku osposobila da pridobiju novo područje vladanja. Ovaj plan zahteva od svih demonskih duhova da ljudima vrlo pažljivo preporučuju da žive tako da se odstrane iz Hristovog carstva. Démoni ohrabruju ljude da umesto Hristovih reči i Njegove

poruke - slušaju svoje osećaje. Nema sigurnijeg načina kojim bi duhovi us postavili vlast nad životom ljudi, a da pojedinac i ne opazi što se zbiva. Duhovi preporučuju i nude sve vrste krivih nauka. a čovečanstvo ih spremno prihvata."

Sveštenik je blistao od zanosa. Zamolio nas je da mu posvetimo još nekoliko minuta kako bi nam поближе pojasnio sve što nam je ispričao. Nakon sto smo ga uverili da smo duboko zainteresovani i da želimo još više saznati o delovanju demona, nastavio je.

"Sećate se, gospodo, da je izraelski kralj Solomun bio obdaren velikom mudrošću i da je privukao na sebe pažnju mnogih moćnih vladara. U isto vreme naš se učitelj vrlo zabrinuo zbog toga. Odlučio je uložiti ogromne napore da pod svoju vlast pokori celi svet. Do tog trenutka uspelo mu je da u svakom kraju sveta, osim u Izraelu, uspostavi idolopoklonstvo. Odlučeno je da određeni savetnici iz sveta duhova najpre navedu Solomuna da postane opsednut samim sobom. Zatim su ga trebali navesti da poveruje kako će za Izrael biti najbolje da s okolnim narodima sklopi razne saveze, uprkos činjenici što su ga njegovi savetnici ozbiljno upozoravali da tako ne postupi.

Plan našeg učitelja požnjeo je veliki uspeh. Kad je nastupio dan u koji se Izrael po Solomunovu primeru počeo klanjati i moliti Astaroti, boginji Sidonaca, Hemosu, bogu Moavaca i Milkomu, bogu Amonaca - kad su deca Izraelova pala ničice pred kipove koji su predstavljali demone - naš učitelj je imao utisak da je njegova pobeda potpuna. Postigao je svoj veliki cilj. Celi svet bio mu je pod nogama.

Nadam se, gospodo, da vam je sad potpuno jasno kako je bilo mudro da je nas učitelj prekrpio svoj pravi identitet. Tako njemu odana oruđa mogu biti sigurna da će njihov trud jednog dana biti nagrađen kad budu videli kako pokoljenja ovoga sveta stoje pred njima i priznaju da je njihov učitelj veliki bog."

U mojim se mislima oblikovala sasvim nova slika o večnim istinama.

Nakon što smo još malo razgovarali, sveštenik je dodao: "Imate li još pitanja?"

Dok smo posmatrali slike, uočio sam da je sotonin oltar bio iz masivnog mramora, dug skoro tri metra, visok oko metar i širok oko 75 centimetara. "Učiteljev oltar je izgleda iz jednog komada..." primetio sam naglas. "Kako ste doneli tako težak predmet u ove podrumске prostorije?" Sveštenik se smešio. "Dobro uočavate, gospodine Morneau. Ili vam je možda učitelj dao te misli da bi vam otkrio svoju veliku moć? Uostalom, gospodo moja, jedan od mojih savetnika iz sveta duhova rekao mi je da učitelj za svakoga od vas ima poseban plan. Ali dopustite mi da vam govorim o moći duhova. Ah da, oprostite, zapalio bih najpre jednu cigaru."

Do tog trenutka sedeli smo u foteljama pored velikog prozora s pogledom na grad-more svetla. Stekao sam utisak kako sveštenik naročito uživa u tome da nam govori o glavnom zanimanju svog života, o delovanju demona. A mi smo imali dovoljno vremena za slušanje.

"Učiteljev oltar donesen je na svoje sadašnje mesto istom silom koju su koristili keltski sveštenici, druidi, da podignu zdanje u Stonehengeu - to je sila duhova ili levitacije, sto znači lebdenja u vazduhu. Duhovi su mi pokazali velika dostignuća druidskih sveštenika iz doba starih Kelta u Francuskoj, Britaniji i Irskoj pre oko 2800 godina. Pokazano mi je da su druidi za vreme punog meseca u podne i u ponoć podizali u vazduh ogromne sive kamene blokove. Kamene gromade teške i do 28 tona nameštale su se tačno na svoje mesto, i tako su nastajala njihova kulturna mesta."

Nekoliko je puta povukao dim iz svoje *churchill* cigare, opet se naslonio i nastavio: "Kad sam video njihova dostignuća, pomislio sam da i ja mogu to učiniti i veseliti se tome. Stoga sam najavio našim ljudima da imam nameru postaviti učitelju znak naše ljubavi u obliku jednog lepog oltara. Obećali su da će se oni, ako ja imam veru da će demoni postaviti oltar na predviđeno mesto, pobrinuti za troškove i transport do zadnjih vrata naše crkve. Bez oklevanja sam im rekao da naruče oltar od belog mermerna iz Carrare. Ništa nije predobro za učitelja!

Znam iz iskustva da sila duhova ne zna za granice ako se treba zauzeti za one koji imaju poverenje u učiteljeve reči. I bogato su nagradili moje poverenje! Učinili su da je za vreme našeg ponoćnog sastanka mermerni kamen odlebdio na svoje sadašnje mesto.

Uostalom, gospodo moja, večeras ste bili visoko počašćeni, premda toga možda niste svesni. Dok smo stajali pored učiteljevog oltara i posmatrali onu krasnu sliku, koja je u stvarnosti samo slabi odsjaj njegove lepote i slave, pokazao mi se učitelj s druge strane oltara; stajao je oko tri minute i slušao naš razgovor. Iz tog sam razloga predložio da se poklonimo, kao što smo i učinili. Činjenica da ste udovoljili mojoj želji pričinila je učiteljevom srcu, kao što sam mogao primetiti, veliku radost.

Možda će vas zanimati i to da skoro tri meseca nismo bili svedoci njegove nazočnosti, zato što su Ujedinjeni Narodi pripremali planove za mir. To je zahtevalo nepodeljenu zaokupljenost učitelja zadatkom koji se nikom drugom ne usudi poveriti.

Mir na zemlji ne odgovara interesima njegovog carstva pa on ima veliki zadatak da upućuje čitave legije demona da zbunjuju vođe čovečanstva i raspaljuju njihova osećanja. Poteškoce koje uzrokuju demoni zapošljavaju te vođe u iznalaženju rešenja, samo da se ne bi imali vremena sastati."

Od svega što sam čuo jedna se izjava posebno isticala: da je sotonin portret samo slaba slika njegove lepote i slave. Odlučio sam još jednom spomenuti tu temu. Oslovljavajući sotonskog sveštenika na način za koji sam onda smatrao pravilnim, upitao sam: "Gospodine sveštenice, hoćete li mi još jednom pojasniti ono sto ste malopre rekli? Siguran sam da nisam shvatio šta ste time mislili." Zatim sam ponovio njegovu izjavu i čekao na odgovor.

"Da, prijatelji, portret učitelja otkriva jako malo. Kad se neki duh učini vidljivim, on obično prikriva svoju lepotu i slavu. Kada bi nam se ovog trenutka prikazao duh ne zaštitivši nas od svog sjaja, ne bismo mogli gledati u njega a da nas oči ne zabole.

Dok sam nedavno boravio u Sjedinjenim Državama na odmoru, u mojoj hotelskoj sobi u Chicagu prikazao mi se jedan od glavnih savetnika. Imao je hitnu poruku za mene - da osoba kojoj sam poverio odgovornost ovde u Montrealu čini sve da upropasti delo demona da vas povežu s našim društvom. Ali o tome ću vam pričati u skoroj budućnosti. U svakom slučaju, sjaj duha bio je tako snažan da nisam mogao gledati u njega. Nakon što mi je dao nekoliko saveta, napustio me je. Međutim, zbog šoka od one svetlosti ostao sam oko pola sata delomično slep. Nekoliko minuta nakon toga pokušao sam telefonirati, ali nisam mogao pročitati brojeve na brojčaniku telefona. Morao sam zamoliti telefonsku centralu za pomoć."

Razgovarali smo još neko vreme sa sveštenikom. Otkrio nam je još neke činjenice u vezi s obožavanjem demona. Pre nego što smo te noći pošli kući, morali smo se zakleti da ćemo sve što smo videli i čuli sačuvati u tajnosti. Prvosveštenik je izgovorio neku magičnu formulu čije smo delove ponavljali za njim. Zapečatili smo naš zavet sipanjem nekakvog posvećenog praha na plamen crne sveće. Prah je ispunio čitavu prostoriju ugodnim mirisom.

Vrativši se u svoj stan nisam mogao zaspati cele noći. Stalno sam razmišljao o dvorani za obožavanje. Nije mi bilo lako prihvatiti zamisao da sotona i njegovi demoni zaista postoje, i da

su to zapravo prelepa bića a ne neke rugobe. Moje katoličko vaspitanje u tolikoj je meri udaljilo moj način razmišljanja od stvarnosti da mi je zaista bilo teško prihvatiti to kao istinu. Trebalo mi je dva meseca iskustva s natprirodnim pojavama i priviđenjima pre nego što sam pale anđele počeo smatrati zaista onim što i jesu - lepim i nadasve inteligentnim bićima.

4. Duhovi na delu

Dve-tri nedelje nakon poseta dvorani za obožavanje imao sam ponovno priliku da razgovaram sa sveštenikom o Sotoni i njegovim anđelima. Kad sam mu rekao kako sam očekivao da ću naići na grupu ludaka, nasmejao se. "Obožavaoci duhova razlikuju se međusobno jednako kao i članovi bilo kog društva. Često su slika i prilika lokalne kulture. Praznoverje je vrlo rašireno po svetu među stanovništvom gdje vlada visok stepen nepismenosti. Takvi se ljudi najjače odaju ponižavajućim oblicima obožavanja. Duhovi zavode ljude u tom pravcu, jer znaju da to vređa njihovog velikog suparnika - Hrista. Tvrdio je da će sve ljude privući k sebi. Ali duhovi su tokom vekova nebrojeno puta dokazali de se On prevario. Milioni i milioni otišli su u grob a da uopšte nisu ni čuli Njegovo ime, a kamoli verovali u Njega."

Dok je govorio, sotonski sveštenik ustao je sa svoje stolice i počeo polako koračati tamo-amo. Sklopio je ruke iza leđa i zurio u pod. Povremeno bi usmerio pogled u mene.

"Sto se tiče nas ovde u Montrealu, mi smo u vrlo dobrom položaju. Priroda nas je obdarila duhovnim sposobnostima koje su daleko iznad onih što ih poseduju milioni koji žive na ovom području. Zato je učitelj preduzeo sve da bi nas upoznao sa stvarnim stanjem stvari u svetu duhova. On za svakoga od nas ima poseban zadatak... Prestanite da me gledate kao da mi ne verujete?"

Sigurno se na mom licu videlo da sam šokiran svime što mi je dotad rekao. "Oprostite ako sam vas uvredio", zamolio sam ga. "Verujem što ste rekli. Ali toliko toga još imam naučiti o volji učitelja. Sve što sam vidio ovde u vašoj crkvi toliko je novo i drukčije od onoga čemu sam bio naučen."

"Stvarno, nisam hteo galamiti na vas", odgovorio je, "i niste me uvredili. Možda ponekad nešto preozbiljno shvatim. Što se tiče načina na koji sam govorio o ljudima ovdje u Montrealu, nisam imao nameru da se hvalim. To je ocena samog učitelja koji mi je stanje stvari opisao takvim."

Ponovo je seo i zapalio cigaru. "Što se tiče vas i vašeg prijatelja Rolanda, pre godinu dana otkriveno mi je da ću vas sresti ovde u našoj zgradi, ali sam na to zaboravio. I kao što sam vam nedavno spomenuo, bio sam u hotelskoj sobi u Chicagu kad me je jedan od glavnih savetnika iz sveta duhova podsetio na vas i naredio mi je da odmah nazovem čovjeka na koga sam preneo odgovornost za moje odsutnosti. Počeo je rušiti sve napore duhova da vas dovedu u vezu s nama. Telefonirao sam mu, i pre nego što sam uspeo nešto reći, spomenuo je da je George tražio dopuštenje da vas i vašeg prijatelja dovede na sastanak zahvalnosti i da mu je on odbio tu prednost. Ja sam ga naravno obavestio o želji glavnog savjetnika. Zatim sam nazvao Georgea i rekao mu da će nam biti zadovoljstvo imati vas u našem krugu. Kao što vidite, učitelj

mного drži do svakoga od nas. Prestanite zato sami sebe potcenjivati."

Posle te večeri ponovo sam probdio besanu noć. Razgovor sa sveštenikom stalno mi je bio u mislima.

Jedne je večeri Roland morao ostati prekovremeno na poslu, tako da mi nije uspeo telefonirati pre mog odlaska na sastanak. Dok je tramvajem putovao kući, pomislio je da možda i neće zakasniti ako ravno pođe na mesto sastajanja. Odlučio je da na raskrsnici ulice St Catherine i bulevara St. Laurent presedne, i da me odande nazove na mesto sastanka. Međutim, telefonski broj je ostavio kod kuće. Kad bi se barem setio adrese, mislio je, mogao bi preko službe informacija dobiti i broj. Izvadio je iz džepa mali blok i svoju hemijsku, ali kućni broj što ga je tako često gledao nikako mu nije dolazio u sećanje. Dok je tako šaputao: "Želim da mi pomognu duhovi", na njegovo je iznenađenje jedna nevidljiva sila pokrenula hemijsku u njegovoj ruci i napisala ne samo kućni broj nego i ime ulice, i to vrlo lepim rukopisom.

Bio je ushićen! Ali na informacijama su mu rekli da pod tom adresom nemaju zapisan telefonski broj.

U isto vrijeme George i ja smo se upitali šta se dešava s našim prijateljem. George je imao ideju: "Pozovimo Gerarda, vidioca, da saznamo gdje se nalazi Roland", glasio je njegov predlog.

Nakon kraćeg prizivanja duha Gerard je zatvorio oči, položio prste na slepoočnice i rekao: "Vidim da je Roland upravo ušao u prodavaonicu cigareta na raskrsnici ulice St. Catherine i bulevara St. Laurent. Sad razgovara sa službom telefonskih informacija. Želi dobiti naš broj, ali kažu mu da broja nema u knjizi. Preneću mu uz pomoć duha jednu misao. Tako, sada je tamo. Okreće broj da bi razgovarao s Georgeom; pripremi se da mu odgovoriš, tebe ce tražiti."

George je pošao telefonu na drugoj strani sobe. Zvonilo je, neko je podigao slušalicu i nakon pozdrava rekao Georgeu da je poziv za njega.

Roland je bio oduševljen svojim iskustvom s duhovima. Pokazao nam je lep rukopis i rekao: "Ovo ću da dam da se uokviri. Nikada u svom životu nisam vidio tako lep rukopis." A onda se obratio svešteniku: "Pitam se zašto mi duh osim adrese nije napisao i telefonski broj."

"Niste to zatražili," odgovorio mu je ovaj. "Prema vašoj veri postupat će s vama na određen način. Iskustvo što ste ga večeras imali dečja je igra u poređenju s onim što bogovi planiraju s vama, moja gospodo. Ali morate verovati u duhove i očekivati od njih velike stvari. Morat ćete više puta doživeti snagu i inteligenciju duhova. Verujem da ćete tada imati dosta vere tako da će vam duhovi pomagati na daleko ozbiljniji način."

Dvadesetak dana kasnije, prilikom ulaska u tu raskošnu kuću sreli smo sotonskog sveštenika. Pozdravio nas je i najavio nam sledeće: "Večeras ćete doživeti zaista zanimljivu seansu. Jedan moj stari poznanik u našem je gradu. On je vrlo slavan profesor istorije. Predavao je na nekim od vodećih francuskih univerziteta. Njegovo poznavanje zapanjujućih detalja iz istorije učinilo ga je jednim od vodećih uglednih u toj znanstvenoj oblasti. Mogao bih jednostavno reći - duhovi su ga učinili velikim. Saopštili su mu mnoge nepoznate istorijske činjenice. Večeras će preko medija otkriti mnoge pojedinosti o vojnim pohodima Napoleona Bonaparte. Trenutno je u donjoj dvorani, vrši obred i moli se. Dopustite mi da vam objasnim šta će se desiti."

Udobno smo se smestili i pažljivo slušali sveštenika. Njegove reči obećavale su da će to biti vrlo zanimljiva seansa: "Jedan medij dopusti će duhu da uđe u njegovo telo tako da u potpunosti vlada njime. Na taj način se postaje oruđe duhova, koji tako lakše kontaktiraju s ljudima. Dešava se da šest, čak i dvanaest duhova uzme vlast nad tijelom medija. Jedan duh je

možda dovoljno obavešten povodom određenih pojedinosti iz istorije, ali nedostaju mu informacije o drugim vidovima. Pomaže mu drugi duh, koji je bio prisutan u određeno vreme na željenom mestu. Duhovi su toliko precizni da su osim doslovnog ponavljanja sadržaja reči rado oponašali i boju glasa osobe koju navode."

Nakon nekoliko minuta sveštenik je izašao da vidi je li njegov prijatelj završio s pripremama. Ubrzo se vratio i rekao nam da svi koji žele prisustvovati seansi siđu u njihovu crkvenu dvoranu.

Sveštenik je predstavio istoričara i zamolio da im priđu šest dobrovoljaca. Duhovi su zatim trebali izabrati jednoga od njih da im posluži te večeri kao kanal za komuniciranje. Šestorica muškaraca došla su pred sveštenika koji je stao prizivati demone i molio ih da pokažu svoju veliku moć. Duhovi koji su vodili Napoleona Bonaparteu i pomagali mu pri njegovim vojnim pohodima trebali su objaviti one pojedinosti koje su zanimale gosta - slavnog istoričara. Još dok je sveštenik obavljao kratak obred, jedan je duh ušao u telo jednog od muškaraca i počeo govoriti. Glas je imao pravi pariski naglasak i privlačan ton.

Duh nas je obavijestio da je on glavni savetnik, specijaliziran za vojna pitanja, te da je odgovoran za čitave legije duhova. Budući da je predmet zaista složen, dodao je da su mu kao kanali potrebna još dvojica od preostalih dobrovoljaca.

Ta dvojica bili su malo prestrašeni, zatvorili su oči, i duhovi su već progovorili rekavši da ih se oslovljava s Remi i Alphonse. Oči onoga u kome se nalazio glavni savetnik ostale su otvorene, ali nepokretne; tokom sledećih 45 minuta nije ni trepnuo.

Sveštenik se obratio istoričaru i rekao: "Bogovi očekuju vaše molbe."

Posetioc je ustao. U ruci je imao hemijsku i mali blok. Započeo je laskajući duhovima i priznao da su mu u proteklo vreme dali razne informacije koje su ga učinile jednim od najznačajnijih autoriteta na tom znanstvenom području.

Nekoliko je minuta razgovarao s duhovima oslovljavajući ih s "gospodine Remi, Alphonse, i gospodine savjetniče". A onda im je počeo postavljati pitanja. Duhovi su odgovarali bez oklijevanja.

Tokom seanse pitanja su se postupno usredsredila na jedan poseban razgovor Napoleona i njegovih oficira. Glavni savjetnik rekao je da bi, verodostojnosti radi, bolje bilo da Alphonse i Remi reprodukuju taj razgovor. Zaista, njihovi glasovi su se u celosti izmijenili - sve je ličilo na razgovor dvojice ljudi.

Okrenuo sam se prema Georgeu i rekao: "To je sjajno!"

George je odgovorio nasmešivši se: "Ako misliš da je ovo nesto naročito, pričekaj da duhovi počnu imitirati glasove ljudi koje si poznao a već su godinama mrtvi. To je doista izuzetno." Nakon što je istoričar dobio odgovore na sva pitanja o ratnim pohodima Napoleona Bonaparteu, rekao je glavnom savetniku da su mu potrebne jos neke dodatne informacije u vezi s govorom montrealskog gradonačelnika Camillieua Houdea, što ga je održao na stepenicama pred gradskom skupštinom uoči stupanja Kanade u Drugi svjetski rat.

Glavni savetnik mu je odgovorio da mu pritom on i njegovi saradnici ne mogu pomoći, jer su se sve njihove aktivnosti odigravale u Europi, ali da će posle njihovog odlaska njihovo mesto zauzeti drugi savetnik i dati mu sve potrebne informacije.

Poslednja dvojica izabranih za medije zadrhtali su široko otvorenih očiju. Pitali su, ovaj put svojim vlastitim glasovima, koliko dugo su bili posrednici duhova. Onaj treći, u kojem je bio glavni savetnik, takođe je malo zadrhtao, zatvorio oči i zatim ih opet otvorio; jedan drugi duh je progovorio: "Raduje me što vam mogu pomoći pri otkrivanju nepoznatog. Bio sam prisutan kad je gradonačelnik Camillieu Houde održao govor protiv toga da Franko-Kanađani služe u vojsci.

Sto želite znati?"

Opet je historičar glavnom savetniku izrekao svoju zahvalnost za neprestano vođstvo duhova u svom životu. "Kako tom prilikom niko od prisutnih nije načinio stenografski zapis Haudeovog govora, danas imamo nekoliko različitih izveštaja. Plemeniti savetnice, postoji li mogućnost da razjasniš to pitanje?"

"Rado ću vam doslovno ponoviti govor gospodina Houdea."

Ono što se zatim desilo bilo je jednostavno neobjašnjivo. Jedva sam verovao svojim ušima. Čuo sam glas koji sam tokom više godina slušao možda više stotina puta preko radija. Camillieu Houde bio je često osporavani političar. Nikada nije oklevao reći svoje mišljenje o bilo kome ili bilo čemu.

Krajem tridesetih godina Camillieu je bio vruća tema francuskih sredstava informisanja. Njegove aktivnosti u ulozi gradonačelnika Montreala uvek su ga iznova uvrstavale u vesti. Radijske stanice snimale su njegove govore i primedbe pa ih često emitovale. Tako je njegov glas postao poznat. I ja sam sada taj poznati glas ponovno čuo, s tim da je ovaj put poticao od demonskog duha. Slušali smo taj glas oko dvadeset minuta.

Pre nekog vremena ispričao sam nekome to svoje iskustvo. Ta osoba rekla je da je to najverojatnije bila duša pokojnog Camilleua. Međutim, to nije mogla biti istina. Camilleu je u to doba još bio živ. Umro je tek 12. rujna 1958. Baš kao što je i sam demon rekao. to je bilo oponašanje glasa i reči gospodina Houdea. Te večeri, dok nas je vozio kući George nam je rekao da veruje kako je neko kad umre u celosti mrtav, i da se ljudi varaju misleći da razgovaraju s duhovima pokojnika jer su to demoni koji oponašaju pokojnika.

Onog trenutka činila mi se ta izjava zanimljivom, međutim nisam mnogo razmišljao o njoj. George ionako o toj temi nije više želeo govoriti. Rekao je da će nam to objasniti sveštenik kad za to bude vreme.

Sledeće nedelje uveče pružila se prilika da o tome porazgovaramo sa sveštenikom. Dao nam je zanimljiv izvještaj o tome kako demonski duhovi oponašaju umrle. Za njega je ta činjenica bila primer njihove moći da zavedu ljude. Stekao sam utisak da je taj čovjek bio posebno radostan dok bi pričao o primerima u kojima su duhovi prevarili velike ljude.

Spomenuo je tri ili četiri biblijska izvještaja, ali kako u to vreme nisam proučavao Bibliju, na mene nisu ostavili osobiti utisak. Tek kad je naveo iskustvo izraelskog kralja Saula s vračaricom iz En-Dora, začudio sam se. Opisao je kako su duhovi naveli Saula da upravlja svojim životom slušajući svoje osćenje umesto Božije reči. Ispričao je kako su ga u potpunosti razdvojili od njegova Stvoritelja i doveli do toga da je pred Bogom Hebreja počinio veliku gnusobu, pa su ga na taj način upropastili. "U ono doba historijakah čovečanstava naš učitelj ne bi za sebe mogao osigurati veću čast no što se ona ostvarila onda kad je najviši vođa izraelskog naroda pao nicice pred demonskim duhom," rekao je. To što je sveštenik te večeri ispricao Rolandu i meni. Odigralo je nekoliko meseci kasnije značajnu ulogu pri mojoj odluci da se odvojim od kulta demona.

Jedne nam je večeri sveštenik rekao da je došlo vreme za Rolanda i mene da potvrdimo našu veru u duhove, jer mu je sam učitelj to napomenuo. "Moći ćete zatraziti jedan od mnogih darova," rekao je, "čim se pokažete spremnima da priznate svoju veru u učitelja."

Zapravo se od nas tražilo da učestvujemo u nekom ritualu sotonskoga kulta, na kom bismo pred svim prisutnima izjavili da priznajemo Sotonu kao velikog boga i vrhovnog vladara naše planeta. Koji svojim vernim sledbenicima želi dati divne darove i sposobnosti. Tad bismo rekli koji to dar želimo. Konačno bismo zapečatili izveštaj naše vere tako što bismo posuli tamjan na žeravicu Sotoninog oltara i poklonili se pred njim.

Moj prijatelj nije nimalo oklevao. Dok sam ja imao osjećaj da bih, pre nego što se odlučim, trebao razmisliti o svemu tome, Roland je navodio mnoge razloge zašto je baš te večeri idealan trenutak da učinimo taj korak.

Danas se stidim što moram priznati da sam popustio i učinio taj korak. Molio sam za dar vraćanja ili predviđanja, i želeo ga koristiti na sledeći način: da u snu vidim broj i ime konja pobjednika na određenom trkalištu; zatim bih otišao u kladionicu i uplatio opkladu. Već sledeće noći imao sam takav san. Sasvim jasno video sam konje i tri različita trkališta na kojima ce ti konji za tri dana, u subotu, pobediti.

Tog dana pošao sam u jednu kladionicu, i zaista, na ploči su bila ispisana imena koje sam video u snu. Budući da nisam imao mnogo novca za ulog, na prvim dvema trkama dobio sam oko 60 dolara. Međutim, treći konj je u slučaju pobjede donosio dvadesetjednostruki iznos od uloga, jer nije slovio za favorita. Znajući da su me duhovi do tada pravilno obavještavali, odlučio sam uložiti 20 dolara. Konj je dobio trku, a ja sam bio jedini koji se na njega kladio. Dobio sam 420 dolara, zahvalio i nestao. Zanesen svojom novo pronašlom srećom, sav usplahiren koračao sam ulicom St. Catherine. Ušao sam u jednu otmenu prodavaonicu muške odeće i kupio si odelo ručne izrade za 200 dolara.

Slična iskustva doživeo sam i sledećih subota. Nije dugo trajalo i vlasnik kladionice pozvao me k sebi u ured. Htio je sa mnom razgovarati. Pošto što smo pričali neko vreme, primetio je da se baš i ne razumem u konjske trke.

"Čudim se samo," rekao je, "da ste s tako malo znanja o konjskim trkama tako lako odabirali pobjednike. Možete li mi reći ko vam daje te informacije?"

Primetivši da sa mnom neće izaći na kraj rekao mi je: "Previše me mnogo koštate! Volio bih da odete i da se više ne vratite. Ako želite adrese ostalih kladionica u Montrealu, spreman sam vam ih dati - celi spisak."

Bilo je zanimljivo postati tako naglo bogat. Ali to me bogatsvo nije učinilo sretnim. Iz nekog neodređenog razloga nisam nalazio zadovoljstvo. Dok je Roland je uživao u životu kao nikada dotada s obzirom da su duhovi na fantastičan način radili za njega.

Jedne večeri desilo se nešto što me je istinski uznemirilo. Nakon što je mnogo njih dalo svedočanstvo o tome što su duhovi učinili za njih, sveštenik nam je svima predložio da pođemo u donju dvoranu za obožavanje, te da tamo odamo čast demonima. "Govori ćemo jezikom Neba," rekao je. "To jako razveseljuje našeg učitelja i vrhovne savetnike." Njegova izjava bila mi je nejasna, ali pomislio sam da je možda bolje da ne pitam kako to obožavatelji đavola mogu govoriti jezikom Neba.

Pošto smo svi seli u donju dvoranu, svako je dobio pesmaricu-pravu pravcatu hršćansku pesmaricu. Sveštenik je čak spomenuo tri hršćanske crkve koje su koristile takve pesmarice. Nakon što je pred oltarom obavio kratak obred, sveštenik nas je pozvao da otvorimo pesmarice i zajedno s njim zapevamo određenu pesmu. To je potrajalo oko dvadeset minuta. Ja lično

nisam ni reći progovorio, bio sam zaprepašćen. Pošto što smo se vratili u gornje prostorije prišao mi je sveštenik i s osmehom mi rekao: "Zapazio sam da niste učestvovali u našem slavljenju. Možete li mi reći zašto?"

"Jednostavno nisam mogao skrnjaviti te hršćanske pesme, kao što ste to vi zajedno s ostalima učinili. Činjenica da ne volim Boga nije razlog da proklinjem Njegovo ime."

"Razumem vas kako se osećate, ali posle nekog vremena prilagodit ćete se. To je isto kao kad čovjek prvi put vidi žrtvovanje žive životinje. Isprva je šokiran, ali nakon što je to vidio nekoliko puta više mu ne smeta. Biće to na jednom letovalištu u Laurentinskim brdima. Prvog decembra je naime za naše ljude jedan vrlo svet dan. Iduću nedelju, kad se ponovo sastanemo, o tome ću vam reći nešto više."

Na putu kući zamolio sam Georgea da mi objasni nešto "što sam zapazio za vreme sastanka u čast demona. Pošto su neko vreme pevali, pojedini su počeli koristiti i neki drugi jezik, ne francuski, dok je melodija ostala ista.

Objasnio mi je da su duhovi sasvim preuzeli kontrolu nad mislima tih ljudi, tako da su Sotonu i njegove glavne savetnike hvalili jezikom duhova. Tako su osposobili ljude da ih obožavaju na uzvišeniji način. Ovakvi sastanci, objasnio je, imaju dvostruku namenu. Prvo: već samo pevanje hršćanskih pesama od strane obožavatelja đavola bilo je huljenje na Hristovo ime.

Drugo: kad bi demoni postigli vlast nad nekim od pevača i ovi počeli Sotonu i njegove savetnike hvaliti njihovim jezikom na melodiju hršćanske pesme, to bi predstavljalo najviši oblik hule na nebeskog Boga - a to Sotona posebno voli.

Uočio sam mnoštvo pojedinosti koje su ukazivale na žrtvovanje živih životinja. Zamolio sam Georgea da mi o tome nešto kaže. Odgovorio mi je da njihovi ljudi prvog decembra na posebnom mestu u Laurentinskim brdima prinose takvu žrtvu. Ali bi on radije da nam to objasni sveštenik. Okolnosti su me spriječile da ikada o tome nešto više saznam.

Tada još toga nisam bio svestan, ali, pali anđeli su znali da Bog radi na tome da me dovede do spoznaje o Njegovoj velikoj ljubavi prema nedostojnim ljudskim bićima, o Njegovu planu spasenja i o Njegovoj pravednosti pri odnosu sa ljudima. Duhovi su odlučili da na mene izvrše pritisak da bih se što pre u potpunosti predao obožavanju demona. Želeli su da prekoračim granicu iza koje više nema povratka, o čemu ću govoriti u sledećem poglavlju.

Ulazeći jedno veče u zgradu našeg sastajališta, nisam ni pomislio da bi to moglo biti posljednji put. Rukovao sam se s ljubaznim ljudima koji su sve učinili da se u njihovoj sredini osećam ugodno, da bi ujedno sami udovoljili duhovima. Nisam mogao ni zatmisliti da će - samo deset dana kasnije - ti isti ljudi postati moji najpodmukliji i najogorčeniji neprijatelji, da će planirati moju propast i biti spremni platiti velike svote novca da me neko ubije.

Svedočanstva prisutnih te večeri bila su vrlo uticajna. Na kraju sastanka sveštenik je razgovarao s nama. Rekao je da je duhovima stalo do toga da se pokažu korisnima u našem životu. Dakle, ako smo spremni da za četrnaest dana, prvog decembra, po prijemnoj ceremoniji pristupimo njihovom tajnom društvu, duhovi će nam otkriti svoje planove za naše živote.

Nakon mog pitanja zašto moramo proći kroz prijemni obred pre nego što nam otkriju svoje planove za nas, sveštenik je objasnio kako je važno da pokažemo veru u duhove. Bez vere nemoguće je ugoditi njihovom Gospodararu, ali ako mu se svidimo, ima ćemo mnoge koristi od toga.

"Molim Vas, pođite sa mnom," pozvao nas je, "želim da čujete kako učitelj nagrađuje ljude." Došli smo pred vrata jedne sobe iz koje sam te večeri već čuo zvuk pisaće mašine. Pokucao je. Neko je iznutra odgovorio da uđemo. Ušavši u sobu videli smo jednog čovjeka kako velike listove papira, ispisane mašinom, stavlja u još veći omot.

"Julien, već si vidio ovu dvojicu," rekao je sveštenik. "Ali ne verujem da oni poznaju tvoj zadatak. Takođe ne znaju na koji su način duhovi poboljšali tvoj život, dok si ti istovremeno drugima činio dobro. Zato sam ih doveo da od tebe lično čuju šta si doživeo s duhovima nakon što si primljen u naše društvo."

Čovjek nam je ispričao kako je kao mladi advokat video svoju budućnost u dobavljanju informacija koje bi bile potrebne jednom velikom advokatskom uredu. Međutim, sreća mu je bila vrlo naklonjena. Vodstvom duhova upoznao se sa obožavateljima demona i njegov se život preko noći promenio.

Pošto je primljen u njihovu zajednicu, duhovi su mu otkrili da za njega imaju posebni zadatak; da pomaže ljudima koji su počinili zločin protiv društva, a nemaju advokata koji bi im pomogao da ne završe u zatvoru.

Duhovi su hteli da on odmah otvori vlastiti ured. Posao bi mu bio da advokatima predlaže kako da vode odbranu na sudu. Većinu posla obavili bi duhovi sami.

Dali su mu do znanja da su poslana pisma na adrese nekih advokata po čitavoj Kanadi. U njima je pisalo da će ih on obavještavati o svim potrebnim obavještenjima uz pomoć kojih će oni moći voditi i dobiti sudske procese koje su ranije gubili jer nisu imali vremena za pripremu. Ubrzo nakon toga počeli su pristizati odgovori.

Zatim su mu duhovi rekli da će, ako mu je potrebna pomoć, biti dovoljno da radi samo sredom u zgradi gde je njihova crkva. Sav njegov napor sastojao bi se u tome da uvuče papir u pisaću mašinu i sačeka da duhovi u potpunosti ispišu odbranu.

Na sveštenikovo pitanje kako su advokati prihvatili njegove usluge, Julien je odgovorio da su s oduševljenjem upotrebili njegov materijal jer su rezultati bili odlični. Na pitanje koliko vredi sav taj posao naslagan pred njim, odgovorio je da se radi o mnogim hiljadama dolara. Pri našem odlasku pozvao nas je da, kad god budemo u zgradi i zaželimo, da dođemo k njemu da vidimo kako duhovi rade.

Sveštenik je ponovio svoju ponudu da nas prime za podanike njihovog kulta. Moj prijatelj je odgovorio potvrdno, ali ja to nisam mogao. "Žao mi je, ali ne mogu vam još zasad dati odgovor," rekao sam. "Sledeće nedelje u ovo vreme daću vam određeni odgovor."

Ne znajući da je to poslednji put, rukovao sam se sa sotonskim sveštenikom i otišao.

Te noci nisam mogao zaspati. Misao o pristupanju sotonskom kultu stalno mi se motala po glavi. Da se odlučim za ili protiv? Iskustva poslednjih meseci bila su mi pred očima, a isto tako i mnoga neodgovorena pitanja o silama dobra i zla. Premda sam otkrio mnoge čudne činjenice u vezi s natprirodnim, imao sam utisak da je u pitanju daleko više od onoga što sam video. Bilo mi je jasno da se ne može u celini verovati izjavama demona o tome kako je Bog nepravedno postupio prema njima. A gdje onda naći istinu? Sigurno ne u hršćanskim crkvama, mislio sam, inače bih o tome već nešto saznao.

U toj svojoj nevolji osećao sam potrebu da mi neko pomogne pri donošenju odluke, da bi ona bila razumna. Obuzeo me je strahovit osećaj bespomoćnosti i naterao me da glasno uzviknem: "Ako postoji Bog na Nebu koji se brine za mene - neka mi pomogne!" Ubrzo posle toga što sam izgovorio te reči, zaspao sam. Sedeće što sam čuo bila je moj sat budilnik. Tog četvrtka ujutro pošao sam na posao duboko utonuo u misli.

Nedugo pošto sam sreo Rolanda i s njime počeo posećivati spiritističke seanse, dobio sam novo mesto za koje sam se pre nekog vremena kandidovao. To je značilo da sam se morao priučiti novoj struci. U jednoj firmi specijaliziranoj za proizvođača ženske konfekcije vezovima - učio sam vesti.

Radeći tog dana za mašinom za vezenje, stalno sam mislio o odluci koju ću morati doneti za nedelju dana. U petak oko podne došao sam do zaključka da mi ne preostaje ništa drugo nego da dopustim da se nada mnom obavi prijemni obred.

6. Od čašćenja demona ka proučavanju Biblije

U tri sata poslepodne, kao i uvek, zvono je označilo početak petnaest minuta odmora. Izlazeći iz pogona prošao sam pored kancelarije. Jedan od vlasnika fabrike zamolio me je da mu se javim kad se budem vraćao na posao jer mora sa mnom razgovarati.

Kasnije, u njegovoj kancelariji, ponudio mi je cigaretu i rekao: "Roger, želio bih da mi učiniš uslugu. Sigurno si me vidio kako sam jutros s jednim mladim čovekom prolazio kroz pogon da bih mu pokazao naša postrojenja. Eto, primili smo ga na posao. Počeće u ponedeljak ujutro."

"Pa da šefe, to je zanimljivo, ali kakve to ima veze sa mnom?"

"Sada dobro saslušaj šta ću ti reći. Meni je to vrlo važno. Posle je otišao, nisam mogao prestati misliti o problemu koji ima. Taj covjek je hršćanin, ali svetkuje subotu, sedmi dan u nedelji. Pre nego što je prihvatio posao, objasnio mi je da zbog svojih verovanja želi petkom u pola četiri poslepodne završiti s radom, tako da ima dovoljno vremena da se pripremi za svetkovanje subote. Radne sate želi nadoknaditi preko nedelje."

"Harry, ja te slušam, ali ne razumem." "Vidim da ne znaš da biblijska subota počinje u petak zalaskom sunca, i završava zalaskom sunca u subotu uveče. Budući da sam Jevrejin, odmah sam shvatio o čemu govori, pa sam mu rekao da smo spremni zajedno s njime potražiti rešenje. Ali nisam se usudio da ga pitam kojoj verskoj zajednici pripada. Želim da za mene učiniš sledeće: ja ću postaviti Cyrila za mašinu pored tvoje, i kad se vas dvojica malo upoznate, molim te saznaj kojoj crkvi pripada i šta veruje. Nemoj mu reći da sam ti ja nešto govorio. Budi taktičan i uzmi dovoljno vremena, makar čekao i dve nedelje pre nego što spomeneš tu temu. To je zaista probudilo moju radoznalost - hršćanin, a svetkuje biblijsku subotu. Tako nešto još do danas nisam sreo."

Odmah sam se osetio pozvanim da Harrya ispravim u vezi sa subotom i pravim nedeljnim danom odmora. Upitao sam ga: "Ne znaš li da je nedelja sedmi dan nedejele? Ja sam to saznao još kao dete u školi. Časne sestre su nam objasnile da je Bog stvorio svet za šest dana, a sedmoga dana počinuo. Ali došlo je do greške u gregorijanskom kalendaru. Zapravo bi u kalendaru na mestu gde stoji subota trebala biti nedjelja."

Harry se nasmešio i otvorio jednu od fioka svog pisaćeg stola. Izvadio je leksikon, pronašao rec subota i zamolio me da pročitam definiciju: "Subota - sedmi i poslednji dan nedelje." Potom je objasnio da Jevreji nikada nisu zaboravili na nedeljni ciklus, te da je biblijski "šabat" zaista

sedmi dan nedelje, subota, kao sto to uostalom i jeste slučaj u kalendaru.

O gregorijanskom kalendaru rekao je kako je zaista izvršen nekakav ispravak, ali da se on ni u kom smislu ne odnosi na nedeljni ciklus i njegovu promenu. Radi se samo o ujednačavanju, jer su se kalendar i kretanje Sunca tokom 1600 godina "razišli" za deset dana. Predložio mi je da istu stvar proverim u nekoj boljoj enciklopediji, te da mu u nedelju poslepodne iznesem što sam otkrio. Za tad smo se dogovorili igru bilijara.

Priznao sam mom šefu da o religiji baš nisam najbolje obavešten. Zahvalio sam mu se na zanimljivom istorijskom obrazloženju i vratio se na svoj posao. I obećao sam mu da ću mu pribaviti pojedinosti o Cyrilovim verovanju.

Na poslu popovo nisam mogao ni o čemu drugome razmišljati osim o razgovoru s Harryem. S nestrpljivošću sam čekao kraj radnog vremena da bih u javnoj biblioteci sproveo istraživanje. A onda sam pomislio: zašto razbijati glavu s verskim temama? Kakve su koristi od toga? To je samo gubljenje vremena. Ipak, ponovo sam osetio jaku želju da proučim celu stvar.

Nakon posla odmah sam otišao u gradsku biblioteku. Za nekoliko minuta imao sam sve podatke o gregorijanskom kalendaru. Utvrdio sam kako je moj šef u pravu.

Papa Grgur XIII. odredio je da nakon četvrtka 4. septembar 1582. bude petak 15. septembar 1582; zato da bi proslava Uskrsa bila u vreme koje je odredio Nicejski konzul. Naime, konzul je odlučio da Crkva slavi Uskrs prve nedelje po punom mesecu nakon prolećne ravnodnevnice.

U ponedeljak ujutro Harry nam je svima predstavio novog službenika: "Ime mu je Cyril Grosse, savršen je vezač. Izražavamo Cyrilu dobrodošlicu u naš pogon, uvereni da će njegov rad povećati ugled našeg preduzeća."

Dopratio je Cyrila do njegovog radnog mesta pored mene i rekao je da će mu sigurno biti lepo raditi na novoj mašini. Zatim se okrenuo prema meni i rekao: "Cyrile, upoznajem te s Rogerom. Bilo bi dobro da vas dvojica postanete dobri prijatelji jer ćete raditi na istim projektima. Molim te, Roger, budi tako dobar i odgovori Cyrilu na pitanja koja ce imati u vezi sa sitnicama oko posla. I ako vam zatreba bilo kakva pomoć, samo me pozovite."

Petnaestak minuta kasnije desilo se da sam imao poteškoća sa mašinom. Između ostalog, mašina je izostavljala ubode. To je značilo da ću morati ponoviti jedan deo posla. Kako je mašina nekoliko puta zaredom zatajila, postao sam nestrpljiv. I takođe proradila moja stara navika, koju sam u ono doba nazivao *prozivkom svetaca s neba*.

Konačno, zamolio sam šefa da proveru je li mašina pravilno podešena. Došao je. Ponovno je zategnuo konac i pregledao mašinu na više mesta na kojima je kvar bio moguć. Međutim nije mnogo pomoglo.

Za vreme odmora u deset sati Cyril i ja pošli smo u dvorište da se malo nadišemo svežeg vazduha i popričamo o mojim poteškoćama sa mašinom. Upitao sam ga zna li kakav predlog šta bih mogao učiniti da rešim svoj problem. Pogladio se rukom po licu i rekao: "Kad me već pitaš za moje mišljenje, rekao bih - da. Mislim da postoji rešenje. Imam jednu molbu, Roger: nemoj tako olako izgovarati Božije ime. Čuo sam tvoj glas i kroz buku mašina, i dobro čuo da to nije bila molitva za pomoć."

Malo me je iznenadio njegov odgovor na moje pitanje, ali rekao je to na takav način da me nije uvredio. Istovremeno sam vidio priliku da saznam ono šta je Harrya zanimalo.

"Oprosti ako sam nešto rekao što te je uvredilo," odgovorio sam odmah. "Nisam to želeo. Uostalom, čuo sam da si vrlo religiozan čovek. Zanimalo bi me kojoj crkvi pripadaš."

"Ja sam adventist sedmoga dana," odgovorio je. "Nadam se da mi nećeš zameriti, ali ja još

nikada nisam čuo za tvoju crkvu. Možeš li mi ukratko reći u šta verujete, i zašto?"

Cyril je objasnio da naziv njegove verske zajednice sadrži u sebi obrazloženje njihovog postojanja. "Adventisti sedmoga dana," rekao je, "pokušavaju objaviti dve temeljne zanemarene biblijske istine, i to unutar celokupne biblijske poruke. Prvo: svetkovanje subote, sedmog dana nedelje, kao spomen na stvaranje. Pozivaju ljude da obožavaju Onoga koji je stvorio nebo, zemlju, more i izvore vodene. (Otkrivenje 14,6.7) Drugo: adventisti očekuju skori Isusov povratak kao ispunjenje Njegovih obećanja da će pravedne umrle probuditi u novi život a žive pravednike preobraziti. Tako će s besmrtnim telima poći u susret Bogu u svemir, gde On sada priprema stanove za one koji čekaju na taj prekrasan događaj."

Petnaestominutni odmor bio je skoro pri kraju. Vratili smo se na svoja radna mesta. Rekao sam Cyrilu da ne želim postati vernik. Ali da bih ipak volio saznati još više o njegovom verovanju.

"Rogere, spreman sam odgovoriti na sva tvoja pitanja."

Taj prekrasni septembarski dan naveo me je na jedan prijedlog: "Cyrile, šta misliš da danas ručamo zajedno u prirodi? Mogli bismo sestri negde iza zgrade i tamo jesti. Bilo bi mi drago da mi još pričaš o svojoj veri."

"Dogovoreno!"

Na svom radnom mestu s čuđenjem sam utvrdio da moja mašina opet izvrsno radi.

Počeo sam razmišljati o onome što sam čuo. Stvoritelj čovječanstva poziva ljude da misle na Njega kao na darodavca života i da Mu pokažu svoju zahvalnost nekom vrstom spomen-praznika; ta misao činila mi se zanimljivom. Hristov povratak na zemlju i vaskrsnuće; ljudi s besmrtnim telima putuju kroz svemir u jedno stvarno Nebo... Način na koji je Cyril to iznosio odavao je utisak da se tu radi o stvarnim događajima.

Poslepodnevni odmor nikad mi se nije činio kraćim. Na raspolaganju smo imali šezdeset minuta kao i uvek. Ali, način na koji mi se sada otkrivala Božija reč, s namerom da reši zagonetke mog života, učinio je da je taj sat prošao poput petnaestak minuta.

"Cyrile, to što si mi ispričao bilo mi je vrlo zanimljivo, ali je u meni stvorilo i niz pitanja. Bi li mi mogao odgovoriti na neka od njih?"

"Na šta misliš?" Malo se pomaknuo da bi sada sedeo udobnije. "Možda ti mogu pomoći."

U želji da se uverim da sam ga dobro razumeo počeo sam ponavljati njegove izjave: "Spomenuo si vaskrsnuće mrtvih prilikom Hristovog povratka, i ljude s besmrtnim telima koji će otići u opipljivo, stvarno Nebo. Rekao si da će to biti ispunjenje obećanja što ga je Isus dao svojim učenicima. Reci mi što se dešava s besmrtnim dušama ljudi kad oni umru, i šta oni rade između smrti i vaskrsnuća?"

Nagnuo sam se na zid zgrade, odgrizao zalogaj sendviča i pomislio kako će jedno vreme razmišljati o mom pitanju. Međutim, on mi je odmah postavio protupitanje: "Rogere. nećeš li se razočarati ako ti kažem da mi uopšte nemamo besmrtnu dušu?"

"Ne. nimalo. Ali poznajem mnoge ljude koji bi bili razočarani. Pa, na koji način obrazlažeš svoje mišljenje?"

"Reč *besmrtan* nijednom se ne spominje u Bibliji," rekao je. "Na tri mesta reč je o besmrtnosti, ali ni jednom u smislu da čovek ima besmrtnu dušu. U 1. Timotiju 6,15.16 piše da Bog sam ima besmrtnost, a u 1. Korinćanima 15,53.54 spominje se besmrtnost kao poklon za one što će vaskrsnuti kad Hrist ponovo dođe. Ako Biblija kaže da samo Bog ima besmrtnost, da li je pravo da mi tvrdimo kako imamo besmrtnu dušu?!"

Slušajući njegov odgovor skoro sam ispustio sendvič iz ruke. Takvo objašnjenje nisam

očekivao, ali šta je rekao imalo je glavu i rep. "Kažeš, dakle," nastavio sam, "da se čovek, kad umre, u potpunosti raspada, i ništa ne zapaža od onoga što se dešava oko njega?"

"Da. Apostol Pavao u svom pismu Rimljanima ohrabruje sve hršćane da traže neraspadljivost. (Rimljanima 2,7) Očito nam ne bi preporučivao da tražimo nešto 'što već imamo.' Njegovi dokazi duboko su me se zbunili, pogotovu zato što još nikad nisam čuo nekog hršćanina da tako govori. Hteo sam saznati još više, pa sam mu ponovno postavljao pitanja.

Objasnio je da je Isus za vreme svog delovanja na Zemlji govorio o smrti kao o snu. O tome piše u Bibliji sledeće: "Naš prijatelj Lazar spava, ali ja idem da ga probudim." Učenici Mu nato rekoše: "Ako spava, Gospodine, biće zdrav." Isus je govorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govori o običnom spavanju. Tada im istom reče otvoreno: "Lazar je umro." (Jovan 11,11-14)

Zatim je potkrepio tu izjavu rečima iz 2. Timotiju 1,10, gde kaže da je nas radi Spasitelj Isus Hrist uzeo smrti njenu moć, te da je posredstvom evanđelja omogućio život i neraspadljivost.

Kad sam ga zamolio da mi to objasni, Cyril je rekao da Sotona i njegovi demoni uživaju u tome da varaju i zbunjuju čovječanstvo. Od onog dana kad su naše praroditelje, Adama i Evu, naveli da neposlušnošću na sebe i svoje potomke navuku bedu, ti isti zli duhovi pažljivo su stvarali nove i nove planove kako da zaokupe pažnju smrtnih ljudi ljudskim mudrovanjem i izmišljotinama. Na taj način čovečanstvo je gubilo i još gubi iz vida Božija velika obećanja. "Nažalost, Sotona je sa svojim planovima imao iznenađujući uspeh."

A ja sam u sebi mislio: "Ovaj se razume u to kako ratuju njegovi neprijatelji!" Tražio sam da nastavi sa svojim izlaganjem. "Dolazak Mesije doneo je najveći blagoslov. Nažalost, a i to moram ovde istaknuti, Izrailjski je narod uprkos objavama što ih je dobio od Boga, imao sasvim pogrešne prrdstavu o Mesiji, tako da Ga je većina, dok je prebivao među njima, odbacila, i jednog dana zauralala: "Raspni ga! "

Jedno od najdragocenijih Božijih obećanja jeste istina o vaskrsnuću iz živih i nada u večni život. U dane apostola su sadukeji, jedni od vodećih obrazovanih klasa kod Jevreja, verovali i podučavali narod da nema vaskrsnuća. Suprotno tome, mnogi okolni narodi zastupali su opet mišljenje da čovek, kad umre, prelazi u neki viši oblik postojanja.

"Iz 2. Timotiju 1,10 proizilazi," nastavio je, "da je velika Isusova žrtva na Golgoti ukinula smrt i opovrgla sve krive nauke u vezi s tim pitanjem. Hristovo evanđelje jasno pokazuje da će večni život i besmrtnost biti podareni pravednicima tek prilikom vaskrsnuća u vreme Njegova dolaska - a nikako pre. Isto tako, iz Svetog pisma je jasno da čovek, kad umre, nema osećaj za vreme, već 'doživljava' smrtni san."

"Cyrile, Božiji Duh vam je omogućio - mislim tu na sve one koji pripadaju tvojoj crkvi - da izbegnete jednu zamku. Mislim na nauku o besmrtnosti duše. Po mom mišljenju to je najmoćnija prevara koju su demonski duhovi izveli s nama. Čoveče, vi imate puno toga na čemu možete biti zahvalni!" Upravo, osećao sam potrebu da mu ispričam o svojoj vezi s duhovima, ali mislio sam da bi me to moglo koštati života. I zato sam nastavio s pitanjima: "Nadam se da ti nisam dosadan, voleo bih da mi nešto kažeš o Isusovom dolasku i vaskrsavanju."

Moj mladi kolega pokušao je biti kratak, navodeći reči iz 1. Solunjanima 4,13.14.16-18: "Nećemo, braćo da ostanete u neznanju o umrlima, da se ne žalostite poput ostalih koji nemaju nade. Jer, ako verujemo da je Isus umro i vaskrsnuo, tako će i Bog one koji su umrli ujedinjeni s Isusom dovesti s Njim... jer će sam Gospodin sa zapovedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom trube Božije sići s neba, i najpre će vaskrsnuti umrli u Hristu. Zatim ćemo mi živu, mi

preostali biti skupa s njima odneseni u vazduh na oblacima u susret Gospodu. I tako ćemo zauvek biti s Gospodom. Zato, tešite jedan drugoga tim rečima!"

Vraćajući se našim mašinama rekao sam: "Zaista je divno na koji način shvataš život. Ko god ima nadu poput tvoje, ima veliku vrednost."

I dok sam tog poslepodneva vezao na svojoj mašini razne vezove, moje misli su postale, a da to niko nije primetio, borilište žestoke borbe između Božijeg Svetog Duha i Sotoninih nesvetih duhova. Kao prvo, postalo mi je jasno zašto demoni tako snažno mrze Spasitelja sveta. A postalo mi je jasno i zašto su proširili stotine raznih izmišljotina da bi njima zbunili i zaveli ljude, posebno onu daje čovek besmrtn. Kao što sam već bio iskusio, podupirali su ova đavolska nauka prikazujući se ljudima u obliku njihovih dragih preminulih.

Takođe sam po prvi put u svom životu došao do spoznaje da postoji Bog koji voli ljude. Ali upoznao sam i to da sam ja izgubljen čovek. Po mom današnjem shvatanju, smatram da sam tada doživeo u nekom smislu, ono što će doživeti oni koji će se jednog dana naći izvan zidova Novog Jerusalema i dizati svoj pogled k spasenima. Ti bezbožnici vika će: "Prekasno je!"

Budući da sam shvatio kako sam duhovno izgubljen, počeo sam se znojiti, mada je u zgradi bilo prilično hladno. Otkopčao sam ovratnik, zasukao rukave - ništa nije pomoglo. Sećam se da sam tada pošao u toalet. Došavši tamo zaključao sam vrata i naslonio se na poklopac slivnika jer me spopala vrtoglavica - toliki je bio moj duševni strah. Znoj se cedio niz moje lice i kapao po podu.

Prekasno! Htio sam glasno kriknuti, ali sve sam progutao. Nestala je moja mržnja prema Bogu, a moj bezbožni život stajao je preda mnom. Istovremeno sam postao svestan činjenice da sam žrtva sotonske hajke. Odjednom su me demonski duhovi mučili osećajem obeshrabrenja kakvog nikad ranije niti kasnije nisam doživeo. Osećao sam njihovu prisutnost tako neposredno da sam imao poteškoća s disanjem; bilo je kao da mi neko krade vazduh.

U svojoj bespomoćnosti tiho sam prostenjao: "Neka mu se Bog smiluje!" Nisam to zamislio kao molitvu, ali osećaj gušenja odmah je nestao, a takođe i osećaj obeshrabrenosti.

Umio sam lice hladnom vodom i vratio se za mašinom. Dok sam radio, došla mi je misao da je možda Darovatelj života čuo moj vapaj i oterao zle duhove. Ako jest, zašto je to učinio? Mrzio sam Boga, psovao Ga - ma nije mi više mogao oprostiti. Pa ipak, niko me drugi nije mogao osloboditi napasti kakvu sam malopre doživeo.

Sinula mi je kroz glavu i druga misao - da, kad već sam nisam mogao dobiti oprostaj i tako očekivati vječni život, Bog možda ima nameru da upotrebi mene kako bi blagoslovio živote onih koje ljubi i želi dovesti na obnovljenu Zemlju.

Stekao sam čvrsto uverenje da je Bog vodio događaje pa sam zato i morao sresti Cyrila koji je toliko toga znao o večnim istinama. Da, možda je bilo moguće da je Bog Neba nekoliko dana ranije čuo moj zov dok sam ležao u krevetu i rekao: "Ako postoji Bog na Nebu, koji se brine za mene, neka mi pomogne."

"On se brine za mene: da, On se brine za mene!" Hteo sam ponovo viknuti da svako čuje moje reči, ali sam se suzdržao. Shvativši napokon da se Bog za mene zanima, odlučio sam zapitati Cyrila da li bi mi hteo još više pričati o onome šta je pročitao u Bibliji. Ako je Bog imao oko za mene - za jednog tako nedostojnog čoveka - tad se sigurno zanima i za mnoge druge ljude, za dobre ljude koji još nisu svesni šta je On pripremio za njih.

Ako se založim za večnu dobrobit drugih, možda će me Bog izbaviti iz šaka demonskih sila. Mogao bih se tada do kraja života radovati mišlju da sam mnoge stanovnike zemlje upoznao sa sukobom koji besni iza pozorišta, i time ih naveo da se svesno odluče za Hrista. Zatim me je

obuzeo osećaj besa pri pomisli na to u kolikoj meri demoni zavode ljude. Onog trenutka odlučio sam da s njima više neću imati nikakvog posla.

Po završetku radnog vremena rekao sam Cyrilu da bih s njim išao do tramvajske stanice da još malo popričamo. Idući tako našim putem, upitao sam ga bi li on hteo proučavati sa mnom Bibliju. Rekao je da bi ga to radovalo. "Želis li da počnemo već ovog vikenda? Mogli bismo svake nedelje proučavati jednom ili dvaput."

"Cyrile," rekao sam, "iz sasvim određenih razloga, koje ti ne mogu sada reći, važno je da još večeras počnemo. Hoćemo li se naći kod tebe ili kod mene u stanu?"

Pozvao me je da ja dođem kod njega u 19 sati. Bio je iznenađen što sam zahtevao da počnemo još iste večeri. Za tačno nedelju dana za nama će biti niz od dvadesetiosam biblijskih tema!

7. Proučavanje Biblije uz duvanski dim

Pošto me je predstavio svojoj ženi i pošto smo malo razgovarali, Cyril je rekao da mi želi objasniti kakve su njegove veze s adventistima sedmoga dana. Vreme mu nije dopustilo da se na poslu upušta u pojedinosti. Sad mi je objasnio da sam još nije član zajednice, ali da redovito odlazi na bogoslužjenja i da se sledeće subote namerava krstiti.

Bez znanja svoje žene Cynthia, koja je adventista, već više meseci čitao je sve crkvene časopise i knjige što ih je našao u stanu, pa postao marljiv istraživač Biblije. Takođe je proučavao Bibliju zajedno s propovjednikom L. W. Taylorom, uz čiju je pomoć stekao dublje razumevanje Svetoga pisma. I tako je odlučio priključiti se Crkvi.

Cyril je smatrao da bi bilo dobro da Cynthia vodi proučavanja. Meni je odgovarao taj predlog, pa smo biblijsko proučavanje započeli molitvom.

U ono vreme izišao je novi niz tema za proučavanje Biblije s naslovom *28 biblijskih pouka za zaposlene*. Cynthia je predložila da se držimo uputstva. U svakoj pouci nalazilo se oko petnaest do dvadeset pitanja na odredenu temu. Za svaku temu trebalo je oko sat vremena. Budući da mi se dopao taj plan, započeli smo s prvom poukom. Naslov je bio: Božija Reč.

Činilo mi se da smo vrlo brzo prošli tu temu. Obradovalo me sve što sam saznao o Božijim objavama. Druga pouka govorila je o drugom poglavlju Knjige proroka Danila. Tačnije: o usponu i padu velikih svetskih kraljevstva, i o ponovnom Hristovom dolasku na ovu Zemlju. Cyril je predložio da se dogovorimo kad bismo mogli proučavati Danilova proročanstva. Odgovorio sam predlogom da bismo mogli početi odmah. Bili su saglasni, i mi smo nastavili.

Jedan redak iz Biblije uticao je na mene više od svih ostalih: "U vreme ovih kraljeva Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti i neće preći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovek..." (Danilo 2,44)

Pročitavši taj redak, hteo sam znati šta je Danilo još saznao o uspostavljanju Hristovog kraljevstva na zemlji. Cynthia je usmerila moju pozornost na sedmo poglavlje: "A kraljevstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima dat će se puku Svetaca Svevišnjega. Kraljevstvo Njegovo kraljevstvo je vječno, i sve vlasti služi će Mu i pokoravati se Njemu." (Danilo 7,27)

Cynthia je objasnila da će reći iz Mateja 5,5 - "Blago krotkima, jer će naslediti zemlju!" - tada

će doživeti svoje ispunjenje. Otkrio sam da će pravednici, koji će u to vreme nastanati zemlju, biti preobraženi povodom Hristovog dolaska.

I treću pouku smo završili brzo, tako da mi se činilo kao da smo to obavili pre isteka vremena. Nešto takvo još nikad nisam čuo. Te reči osvojile su moje srce, i ja sam želio čuti još više. "O čemu se radi u sledećoj pouci?" Ne mogu se setiti naslova te pouke, ali dobro pamtim da se u meni probudila tako jaka želja da čujem što Božja Reč govori o tom predmetu da sam osećao kako ih moram nagovoriti da proučimo i tu temu.

Pripalio sam još jednu cigaretu, duboko udahnuo i naglas primetio da bih, ako bi Cyril bio tako ljubazan i ispraznio pepeljaru, bio spreman za još jedan sat. Vratio je pepeljaru a ja sam rekao: "Ne želim da gubimo vreme, kako vas dvoje ne biste išli prekasno na spavanje." Odgovorili su da obično idu na spavanje oko jedanaest.

"Odlično, sad je tek nešto preko devet. Dobro napredujemo s proučavanjem, zato nemojmo gubiti vreme."

Sećam se njihove reakcije, kao da je bilo juče. Cynthia je upitno pogledala svog muža - bio je mišljenja da nastavimo. U međuvremenu sam već dopola popušio svoju posljednju cigaretu. Upitao sam ih da li bi im smetalo ako zapalim cigaru. To sam činio već po navici, obično onda kad sam imao utisak da sam obavio nešto vredno što je zaslužilo nagradu. A smatrao sam kako je proučavanje Biblije s mojim prijateljima nešto najvrednije što sam uopšte učinio u svom životu.

Cyril je bez oklevanja odgovorio: "Želimo da se kod nas osećaš ugodno. Budi slobodan." Ništa pametnije mi tada nije palo na pamet, i uskoro je soba bila prepuna plavičastog dima. Danas sam čvrsto uveren da je Božji Duh pomogao mojim prijateljima da shvate koliko sam snažno bio vezan za duvan, te da je bilo potrebno da podnesu neugodan dim kako bi me upoznali s Isusom.

Kroz mnoge godine često sam Bogu zahvaljivao za način na koji su njih dvoje savladali tu osetljivu situaciju. Tokom sedam sledećih dana proučavali smo Bibliju svake večeri po četiri sata. Tek kad smo došli do teme "*Zdrav način života*" postao sam svestan štete koju mi je nanosio duvan, i što su moji prijatelji morali podnositi. Ta tema bila je tek na kraju našeg niza proučavanja.

Kad sam ih jednom upitao zašto su podnosili moje pušenje, Cynthia mi je objasnila: "Bilo nam je drago što si s nama, i kad si prve večeri izrazio želju da ponovo dođeš, odlučili smo da nam tvoje pušenje neće smetati ako želiš proučavati Božju Reč."

Ali vratimo se onome ponedeljku uveče. Iz Božje Reči otkrivale su mi se večne istine i budući da sam hteo što više saznati, zamolio sam za još jednu temu. "Bismo li mogli proučiti još i ovu temu? Posle toga pustiću vas da spavate."

Na njihovim licima očitavalo se da su vrlo iznenađeni. Cyril je rekao: "Bilo bi dobro kad bismo se sastali neke druge večeri u ovoj sedmici i zajednički proučili ovu temu."

"Nadam se da sutra naveče smem doći kod vas da proučimo sledeću temu - uz pretpostavku da još budem u životu." Imao sam osećaj da bi me demoni mogli smaknuti. Nisam im u potpunosti rekao kako mi je bilo u duši, ali primetili su da je to za mene bilo hitno, te su tako pristali da proučimo tu temu.

One večeri kad smo Roland i ja prvi put posetili dvoranu za obožavanje demona, morali smo se zakleti svešteniku da nećemo nikome ništa reći o onome što smo videli i čuli. Ponovili smo za

njim deo zakletve i zapečatili naš zavet polaganim posipanjem tamjana po plamenu crne sveće. Sveštenik je naglasio da to moramo sačuvati u savršenoj tajnosti kako ne bismo izazvali veliki gnjev duhova. Kasnije, na jednom sastanku na kome su obožavatelji demona hvalili bogove, sveštenik je objasnio da se svaki koji razgnjevi duhove nalazi u velikoj opasnosti. Jasnoće radi izneo nam je primer osobe koja se pokazala nevernom u jednoj naizgled nevažnoj pojedinosti. Premda je taj čovek živeo u kući sigurnoj od požara, duhovi su spalili kuću sa svim što je bilo u njoj, uključujući izdajicu i njegovu ženu. George nam je rekao da je poznavao te ljude. U drugom primeru, nevernog su člana duhovi mučili u njegovom domu. Sve stvari u kući razbijali su o zidove. Pritom su uništili čak i krupne komade nameštaja. Čovek je doživeo šok i dospao u bolnicu. Skoro je izgubio razum.

Nisam mogao ne misliti na takva iskustva, i zato mi je vreme provedeno u proučavanju Biblije bilo tako važno. Srdačno sam tražio da proučimo četvrtu pouku. Hrabrost kojom sam išao proučavati pod tim okolnostima nije se mogla pripisati mojim ličnim naporima. Danas vidim da je bio direktan rezultat činjenice da mi je tog dana na andom mestu bila ponuđena Božja Reč. A Božja Reč je život. Ona ima moć u toj meri pokrenuti čoveka da je spreman preuzeti na sebe i bes samog kneza tame. Bog je imao nameru da čujem velike istine Njegove svete Reči, i to se ostvarilo. Demonski duhovi nisu to mogli ni na koji način sprečiti.

Odredili smo da ćemo se sutra sastati u sedam sati uveče. Pre nego što sam otišao, zatražio sam od Cyrila da pročita još nešto iz Biblije i da se pomoli. Čitao je reči iz Psalma: “Bog nam je zaklon i utočište, pomoćnik spreman u nevolji. Zato, ne bojite se kad se ljulja zemlja. Kad se brda ruše u more. Nek buče i besne valovi morski, nek bregovi dršću od žestine njihove: s nama je Jahve nad Vojskama, naše je utočište Bog Jakovljevi.” (Psalam 46,1-4)

Na samom odlasku, ruka mi je već bila na kvaki, hteo sam od Cynthie čuti naslov sledeće teme. Naslov jedne od sledećih tema bio je: *Stanje umrlih*.

S nestrpljenjem sam očekivao to proučavanje. Istini za volju, nije me toliko mučilo nestrpljenje kao pitanje hoću li u utorak u devetnaest sati uopšte biti živ. Zaista sam očekivao da će me te noći posetiti duhovi – a protiv njih nisam imao nikakvog oružja za odbranu. Međutim, nisam se bojao smrti. Gospodnji Duh blagoslovio je moj život – Isusovom zaslugom.

Dok sam ležao u krevetu, mislio sam na reči iz Biblije što ih je Cyril pročitao. Uskoro sam začuo budilnik. Bio je utorak ujutro – još malo pa moram na posao. I danas mi reči iz 46. psalma mnogo znače, jer su me naučile da gledam u Boga, koji je početak života i izvor svake sile. On može promeniti i najbeznadežnije stanje, i na divan način osloboditi bespomoćnoga iz ruku neprijatelja.

8. Još samo je malo vremena milosti

U utorak, tačno u devetnaest sati, bio sam kod porodice Grosse. Pitanje o stanju umrlih trebalo je te večeri zaokupiti našu pažnju. Biblija mi se u vezi sa tim činila vrlo jasnom. Odgovarala je na pitanja poput: Imaju li ljudi besmrtnost? Mogu li mrtvi hvaliti Boga? Je li carstvo mrtvih mogući izvor informacija?

Odgovor na prvo pitanje sasvim je jasno proizlazio iz Prve poslanice Timotiju 6,15.16. Samo Bog ima osobinu besmrtnosti. Drugim rečima: čovek je smrtnan.

U Psalmu 115,17 bio je odgovor na drugo pitanje: "Ne, Jahvu mrtvi ne hvale, niko od onih što siđu u Podzemlje" Poput udarca groma te su reči razbile shvatanje s vjeronaukom iz mog detinjstva u sitne komadiće.

Odgovor na treće pitanje počeo mi je otkrivati Božju ljubav i pravednost. kojima se rukovodi u ophođenju s nama jadnim smrtnicima. O tome čitali iz Biblije: "Čovek koga je žena rodila kratka je veka i pun nevolja. Ko cvet je nikao i vene već, poput sene beži ne zastajući..." I zatim o čovekovom stanju kad umre: "Decu mu poštuju - o tome ništa ne zna; ako su prizreni o tome ne razmišlja." (Job 14,1.2.21)

Posle tih reči osetio sam veliko olakšanje. Rekao sam mojim prijateljima: "Dobro je znati da naši dragi koji su umrli ne pate u paklu niti gledaju s neba nevolje svojih dragih na zemlji, već svi spavaju u grobu do dana vaskrsenja." Bog je učinio da tada shvatim da je smrt jednostavno potpuna suprotnost životu, stanje potpunog ugasnuća, nepostojanja. Postalo mi je jasno koliko je pogrešna ideja o tome da čovek ima besmrtnu dušu, naročito nakon što sam pročitao izveštaj o stvaranju Adama iz Knjige Postanka: "Jahve, Bog, napravi čoveka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovek živa duša." (Postanak 2,7) Razumeo sam da je Božji životni dah ono što oživljava i održava naš organizam. Zahvaljujući tom životnom dahu naša pluća se šire, srce kuca, krv teče žilama, i naši se udovi kreću. I kad god Bog ponovo taj dah uzme k sebi - život prestaje. Izveštajem u Bibliji, da je čovek postao živo biće, ili živa duša - za razliku od široko rasprostranjenoga mišljenja da je čovek dobio dušu Bog Sotoni i njegovim demonima zatvara mogućnost da nam se prikazuju i tvrde kako su oni duše naših pokojnika koji su navodno dostigli viši stepen postojanja.

Na kraju našeg razmišljanja o čovekovom stanju posle smrti, preda mnom se stvorila sasvim nova slika o Božjoj naravi. Istovremeno sam jasno uočio da Ga hršćanski svet u više vidova sasvim pogrešno predstavlja.

Ako želite razumeti mene i moje stanje u onih sedmicu dana, pokušajte zamisliti položaj čoveka koji nikad nije imao Bibliju - a kamoli već ispručavanu s označenim tekstovima i beleškama. Takvom čoveku život ne može pružiti stvarne radosti. jer čim otkrije nešto što mu pričinjava zadovoljstvo, odmah se pojavljuje i misao na smrt koja bi već sutra tom zadovoljstvu mogla učiniti kraj. Stalno je suočen s večnošću - ali kakvom večnošću?! Tome on još otkrije da ni drugi ljudi ne znaju mnogo više. A onda jednoag dana na sasvim neočekivan način sretno nekoga ko u ruci drži Knjigu čiji je autor sam Darovatelj života. Odjednom sva pitanja što su ga mučila toliki niz godina dobijaju sasvim zadovoljavajuće odgovore, a dobija još i mnogo više.

Otkrio sam da nauka o vasksenju, onako kako je u Bibliji zapisan, nudi svim ljudima besmrtnost. "Pazite! Kazaću vam tajnu: svi nećemo umreti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zatrubi će truba i mrtvi će vaskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti, jer treba da se ovo raspadljivo telo obuče neraspadljivošću i da se ovo smrtno telo obuče besmrtnošću. A kad se ovo telo obuče neraspadljivošću i ovo smrtno telo besmrtnošću, tada će se ispuniti pisana reč:"Pobeda proguta smrt. Gde je, smrti, tvoja pobeda? Gdje je, smrti, tvoja žaoka?" (1. Korinćanima 15,51-55)

Isus, Knez života, prilikom svog dolaska uz pratnju nebeskih anđela, da će besmrtnost onima koji su Ga prihvatili kao svoga Gospoda. Iznova će pokloniti život onima koji su ga radi Njega izgubili. Vaskrsenje je onaj veliki događaj na koji su čekali pisci Biblije.

Premda je apostol Pavle radi Hrista izgubio sve, bio je ispunjen radošću zato što je svoju

nadu temeljio na nauku o vaskresnju mrtvih. (Filipljanima 3,7.8.10.11) Svoje misli stalno je upravljao k Nebu: "A naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja postojano očekujemo, Gospoda Isusa Hrista, koji će, prema delotvornosti kojom može sve privući sebi, preobraziti naše bedno telo i učiniti ga jednakim svome slavnom telu." (Filipljanima 3,20.21)

Bilo mi je zanimljivo da je, govoreći o svojim poteškoćama u Aziji kad je skoro pao u očaj, svejedno imao poverenje u Boga, u Onoga koji podiže mrtve. (2. Korincanima 1,8.9) Apostol nije rekao kako se nada da će sresti Gospoda prilikom svoje smrti, kao što se često podučava, već je polagao svoje nadanje u vaskrsenje.

Pokušavajući saznati iz Svetog pisma kada će pravedni dobiti nagradu, a nepravedni kaznu, pronašao sam da se to neće dogoditi posle smrti, nego posle prvog i drugog vaskrsenja. Isusove reči su me zbunile: "Nego, kad priređueš gozbu, pozivaj siromahe, sakate, hrome i slepe! Tada će ti biti blago, jer ti nemaju čim uzvratiti! To će ti se uzvratiti o vaskrsenju pravednika." (Luka 14,13.14)

Otkrio sam da je Pavle usmerio svoju pažnju na Hristov dolazak i na to da će lično od Isusa dobiti "venac pravednosti". Pred kraj svog života ovaj već pomalo umorni vojnik krsta nosio je na svojim leđima ožiljke i rane od onih pet puta tridesetidevet udaraca. (2. Korincanima 11,24) Međutim hrabrila ga je nada u vaskrsenju. Premda svestan činjenice da će se uskoro sresti s krvnikovim mačem, Pavle je glasno iznosio poruku koja će hrabriti čitave naraštaje vernih ljudi. Ukazivao je na trenutak kad ce svi primiti platu večnoga života: "Već se moja krv izliva u Božju čast, vreme je moje smrti blizu. Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, veru sačuvao. Već mi je pripremljen venac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospod, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu želeli Njegov dolazak." (2. Timotiju 4,6-8)

Tokom celog našeg razmatranja o vaskrsenju tela uvek sam iznova mislio o tome kako bi pisci Novoga zaveta, da su verovali u čovekovu besmrtnu dušu koja po smrti odlazi na Nebo, sigurno spomenuli da će Hrist i njih povesti sa sobom kako bi ih ponovo sastavio s njihovim pređašnjim telima. Nigde nisam naišao na takvu misao. Umesto toga mnoge biblijske reči dokazuju suprotno. U 15. poglavlju Prve poslanice Korincanima Pavle na primer opširno piše o pravednim mrtvima i vaskrsenju. Više puta spominje da će Isus probuditi mrtve.

Moje poslednje a možda i najznačajnije otkriće u vezi s vaskrsenjem nalazi se u Poslanici Jevrejima. Jedanaesto poglavlje govori o veri Božjih slugu tokom različitih istorijskih razdoblja, o njihovim kušnjama, poteškoćama; o njihovoj hrabrosti i o njihovoj nadi u vaskrsenje i večni život - nadi koja ih je i uoči smrti ispunjavala sigurnošću.

"Neke žene ponovo primiše svoje mrtve zbog vaskrsenja. Jedni biše mučeni na kolu, odbijajući oslobođenje da postignu bolje vaskrsenje. Drugi. opet, iskušise izrugivanja i udarce i povrh toga okove i tamnice. Biše kamenovani, stavljeni na kušnju, sečeni, ubijani mačem; išli su tamo-amo u ovčjim kožusima i kozjim kožama, oskudni, nevoljni i zlostavljani - oni kojih svet ne beše dostojan! - lutajući po pustinjama, gorama, po pećinama i zemaljskim pukotinama. I ti svi, iako su postigli pohvalno svedočanstvo zahvaljujući veri, ne primiše ono što je obećano, jer je Bog nešto bolje predvidio za nas: da bez nas ne postignu savršenstvo." (Jevrejima 11,35-40)

Mislio sam: Kad bih bar mogao živeti za tu divnu nadu i vaskrsenje i živeti večnim životom. Ali, nešto je iznenada prekinulo oduševljenje što se polako stvorilo u mojoj svesti. Pa glupo je misliti da će mi Bog ikada oprostiti mržnju koju sam gajio prema Njemu. Ne, to je nemoguće! Bolje bi bilo da odagnam iz svojih misli nadu u večni život. Na kraju krajeva: bio sam u vezi s demonima. To mi Bog nikada ne bi mogao oprostiti. Zaboravi na sve to, Morneau, prekasno je!

Cynthia je pred kraj proučavanja pročitala odlomak iz Poslanice Titu 2,12.13, koji hršćanima

daje savešt... da se odričemo bezbožnosti i svetskih požuda te živimo umereno, pravedno i pobožno u ovom svetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade. naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Hrista." Ovaj odlomak naveo me je da se zahvalin gospodinu i gospođi Grosse za njihovu spremnost da proučavaju sa mnom Bibliju. Još sam rekao da mi je želja da živim s nadom u prekrasan Gospodov dolazak, ali da mi je život bio takav da je to nemoguće.

"Ima nade", rekla je Cynthia. "Mi imamo Velikog sveštenika, Hrista, koji je pravedan i u nebeskom Svetinji obavlja službu za nas. Došao je i umro na krstu na Golgoti da bi mogao biti nas Veliki sveštenik. Kroz Njega, i samo kroz Njega možemo dobiti spasenje."

Pomislio sam da ne bi tako govorila da zna za moju vezu s demonuna.

"Za tebe postoji nada", nastavila je, "to je sasvim sigurno. Za svakog od nas postoji kod Isusa nada. Sve dok je čovek živ i traži od Isusa pomoć, postoji nada. Želim ti to pokazati."

Čitala je Jevrejima 4,15.16: "Nemamo, dakle, nekog velikog sveštenika koji ne bi mogao saosećati s našim slabostima, nego Jednoga koji je iskušan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio. Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k prestolu milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pravovremenu pomoć!"

Posle tih reči doslovno sam joj istrgnuo Bibliju iz ruku i rekao: "Daj mi da vidim!" Vjerujem da me je to bio Božji Duh ispunio nadom i naveo me da joj uzmem Bibliju iz ruku. Za moje službe u kanadskoj trgovačkoj mornarici dobacio sam uže za spasavanje jednom mornaru koji je pao s palube. Zgrabio je to uže i očajnički se držao za njega. Ja sam sada bio u sličnom položaju. Uočio sam svoje stanje izgubljenosti i ugledao nadu za spas: odmah sam se zgrabio za nju.

Kako je već bilo kasno, zamolio sam Cyrila da se pomoli pre nego što pođem kući. Pitao sam smem li i sutra uveče doći da nastavimo proučavanje. Nisu imali ništa protiv, on se pomolio, i ja sam otišao.

Na putu kući zurio sam kroz tramvajski prozor - točkovi su škripali, vrata su se glasno otvarala i zatvarala, ljudi ulazili i izlazili a vozač izvikivao imena ulica. Misli su mi bile zaokupljene onim što je rekla Cynthia. Njene reči odjekivale su u meni: "Za tebe ima nade, to je sigurno! Za svakoga od nas kod Isusa ima nade. Sve dok je čovek živ i traži od Isusa pomoć, ima nade!"

I kao da mi je to neko drugi šapnuo, pomislih da i za one bez nade, za nedostojne - pa čak i za obožavatelje duhova - ima nade.

Trideset i dve godine kasnije moja supruga i ja sreli smo se s Grosseovima u Torontu u Kanadi. Ubrzo nakon mog obraćenja odselili smo se u Sjedinjene Države, i sve te godine nismo se videli. Dok smo tako razgovarali o onim danima iz jeseni 1946. godine, Cyril je rekao nešto što me je oduševilo, jer sam u tome prepoznao milostivo delovanje Duha božanske ljubavi u moju korist.

"Nekoliko meseci nakon našeg venčanja", rekao je, "prisustvovao sam nekolicini biblijskih predavanja Warrena Taylora, propovednika Adventisticke crkve u Montrealu. Nije mi bilo teško verovati ono što je propovednik Taylor propovedao, s obzirom da je neprestano navodio misli iz Biblije. Jedne večeri proćio je sa mnom temu o biblijskoj suboti. Tom prigodom nisam mogao ne setiti kako sam davno u Halifaxu upitao baku koji je pravi dan odmora. Međutim, ni proučavanje s propovednikom Taylorom nije me u to sasvim uverilo. Tako sam se one večeri, a da nisam nikome ništa o tome rekao, molio Boga da mi pomogne kako bih verom prihvatio subotu kao dan odmora. Molio sam Ga da mi omogući da neku drugu osobu osvedočim o

suboti.

Sledećeg sam ponedjeljka, kao i uvek, pošao na posao. Međutim, postao sam umoran, ili nemiran, ne znam tačno; uglavnom odlučio sam dati otkaz. Čuo sam za jednu novu firmu koja je tražila radnike moje struke. Iste večeri otišao sam u tu firmu na razgovor, i na moje iznenađenje bio odmah primljen. A tamo je i plata bila veća. Vratio sam se na staro radno mesto i dao otkaz.

Došao je trenutak da otpočnem s novim poslom. Tog ponedjeljka ujutro sedeo sam pored jednog radnika koji je imao dve čudne navike. Prvo, pušio je kao lokomotiva. Bio sam sretan što smo smeli otvoriti prozore. Druga mu je navika bila da me je, kad god bi mu mašina zatajila, iznenadio bujicom nečuvenih psovki. Zaboravio sam za što sam se molio Bogu, ali Bog ne zaboravlja molitve svoje dece. Nikad ne bih ni pomislio da će me baš taj mladić, koji je sedeo pored mene, zamoliti i čak zahtevati od mene da još iste večeri s njim proučavam Bibliju. Nisam znao kakvi su to teški problemi pritiskali život Rogera Morneaua dok je tog jutra sedeo za svojom mašinom."

Darovatelj života predvidio je moju besanu noć nekoliko dana pre susreta s Cyrilom, i kratku molitvu onog jutra, te se pobrinuo da mi pruži pravu pomoć.

Kad je Cyril zamolio Boga da ga ohrabri u njegovoj želji da drži subotu, i spomenuo potrebu da to još nekome kaže, Svemoguć je rekao: "Imam pravu osobu za tebe." Zatim je Sveti Duh pokrenuo Cyrila da promeni radno mesto. U trenutku kad sam bio u najvećem dvoumljenju da li da donesem najvažniju odluku u životu, Bog je bio spreman da mi pomogne. Sveti Duh pripremio je sve pojedinosti. Mislim tu prvenstveno na Harrya, svog pretpostavljenog koji je bio Jevrejin, i njegovu jaku želju da otkrije kojoj crkvi Cyril pripada, te na njegovu molbu da mu u tome pomognem.

Biblijske pouke koje smo zajedno proučili dale su mi pregled večnih istina. Božji Duh dao mi je trezan razum tako da za razumevanje nisam morao imati neko duboko teološko istraživanje koje bi zahtijevalo više vremena kako bih shvatio svako pojedinačno gradivo. Budući da sam se nalazio u kriznom stanju, nisam mogao slobodno raspolagati svojim vremenom. Znao sam da će najverovatnije vrlo skoro doći do sukoba s demonima.

Bilo mi je kao da imam na raspolaganju još samo malo vreme milosti.

9. Dan obećanja

Sigurno se sećate da sam sotonskom svešteniku obećao da ću mu sledeće srede dati odgovor hoću li pristupiti njihovom tajnom društvu ili ne. Démoni su obećali posebne blagoslove za moj život: ali u međuvremenu sam, u kratkom roku od dva dana, upoznao neka od velikih obećanja iz Božje Reči.

S tim obećanjima u mislima pošao sam ujutro u sredu na posao, pitajući se šta da učinim. Bio je to osvešćujući dan. Razmišljao sam mnogo a govorio malo, hiljade misli prolazilo je brzo kroz moj mozak. U pet sati odlučio sam da, umesto tramvajem, pođem kući pešice. Od silne napetosti nisam mogao uživati u jelu. Odustao sam od večere. Morao sam obaviti neugodan telefonski poziv: obavestiti svog prijatelja Rolanda kako zbog razloga koji mu ne želim reći neću

doći kao i svake srede uveče na sastanak da odam čast demonima. Zamolio sam ga neka poruči svešteniku da ću mu se uskoro javiti.

Idući ulicom Bleury u pravcu severa, prolazio sam kraj najrazličitijih prodavnica i ne obraćajući pažnju na njih. Međutim, na neobjašnjiv način u jednom sam trenutku ipak pogledao u jedan izlog u mnoštvu ostalih. Nakon nekoliko koraka shvatih da je to bila Biblija. Vratio sam se i još jednom pogledao. Da, bila je to nova Biblija usred ostale tamo izložene starudije. Bila je to zalagaonica u kojoj su za malu cenu bili ponuđeni najrazličitiji predmeti. Na malom listiću je pisalo: "Ovu Bibliju možete danas kupiti po vrlo povoljnoj ceni. Uđite, isplati se!"

Polako sam se ušaljao u prodavnicu prepunu kupaca. Kutije za izlaganje robe bile su natrpane raznim predmetima, i smeštene tako da čovek skoro nije znao gde da stane. U jednom delu prostorije bila je izložena muška odeća, sa strane su visile gitare i razni drugi instrumenti. Svugde su bile istaknute oznake cena i upozorenja: "Povoljna prilika!"

Prišao mi je čovek niskog rasta i upitao me: "Mogu li vam pomoci?"

"Zanima me ona Biblija u izlogu. Koliko košta?" "Ah da, Biblija! Doneću vam je."

"Ne morate je donositi, želim samo znati cenu jer nemam mnogo novca kod sebe." Ipak ju je donio.

"Za ovu Bibliju sigurno imate dovoljno novca kod sebe. Baš sam je pre sat vremena stavio u izlog i prodajem je po vrlo povoljnoj ceni." Dalje je govorio, a ja sam iz učtivosti prema njegovim godinama, pokušavao biti ljubazan. "Ako želite Bibliju za male novce, nemojte nikada ići u prodavnicu gde prodaju samo Biblije. Dođite u prodavnicu poput ove, savetovao me je.

Napokon mu je uspelo pronaći put između gomila raznih predmeta a da ništa ne sruši. Pomislio sam kako je možda u mladosti bio akrobat. Dao mi je Bibliju i rekao: "Predivna Biblija, zar ne?"

"Koliko košta?" ponovio sam.

"Nećete morati platiti kao u onim prodavaonicama Biblija. Pogledajte, Bibliju poput ove tamo bi verovatno prodali za 15 dolara, možda i za više. Pokazat ću vam zašto." Otvorio je Bibliju negde na Novom zavjetu i rekao: "Ne razumem se mnogo u Biblije, ali znam da su najbolje ove s crveno naznačenim ulomcima."

Opet sam hteo pitati koliko traži za tu Bibliju, ali bio je brži. "Namjeravao sam za ovu ovde tražiti prilično visoku cenu: ali što više s vama o tome razgovaram, cena postaje sve niža."

"Odlično! Govorite dalje, sve dok ne dođete do cene od jednog dolara i pedeset centa. Tad ću je strpati u džep i dati vam novac."

"Dogovoreno. Dajte mi dolar i pedeset." Međutim to stvarno nisam želeo, pa sam mu počeo objašnjavati kako ga ne želim zakinuti te da sam mu spreman platiti onoliko koliko misli da je pravo.

"Ne, ne tražim niti centa više. Kad jednom kažem cenu, ostajem pri tome."

Nakon što sam mu dao novac, rekao je: "Neću vam omotati Bibliju. Za tako nisku cenu ne mogu vam dati još i papir. Neće vam valjda smetati da je ponesete ovako?"

"Ne, nimalo," odgovorih s namerom da napustim prodavnicu. Kad sam već zatvarao vrata, zaustavio sam se i okrenuo. Nečeg sam se iznenada setio.

"Nešto nije u redu?" upitao je mali čovek. "Ovo je, gospodine, bila jedna od najneobičnijih kupovina u mom životu. Da li biste hteli sasvim iskreno reći zašto ste mi ovu Bibliju prodali na ovakav način? Stekao sam utisak da ste je hteli rešiti."

Pogledao me je ravno u oči: "Sinko moj, ovo je besumnje ukradena Biblija. Uzeo sam je prošlu sedmicu zajedno s još nekim predmetima što su mi ih prodali neki mladići. Do tog

trenutka imao sam dobar promet u ovom mesecu. Sat vremena pre nego što ste vi došli razmišljao sam o tome kako je prodaja slabija otkako sam kupio tu Bibliju. Odmah sam je stavio u izlog. Uzmite je, pođite kući, čitajte iz nje, i neka vas Bog blagoslovi."

Odmah sam se setio reči iz Jevrejima 4,15.16. Zahvalio sam i otišao. Istinska radost ispunjavala je moje srce dok sam, s novom Biblijom pod rukom, koračao ulicom. Još od detinjstva nisam se tako dobro osećao. Bilo mi je kao da je neko oduvao crni oblak koji me je pokrivao. Zaista sam se tako dobro osećao da mi se i tek vratio. Ušao sam u jednu jevrejsku prodavnicu prehrambenim namirnicama i odlučio da kupim sendvič. Nameravao sam ga pojesti kod kuće, i malo da čitam iz moje nove Biblije dok ne dođe vreme da pođem k Cyrilu na novo proučavanje.

Tada se desilo nešto što je još više probudilo moje zanimanje za Poslanicu Jevrejima.

Ušao sam u stan i shvatio da ima više sati nego što sam mislio. Ostavio sam Bibliju na stolicu za ljuljanje i pošao k prozoru da podignem zavesu. Laktom sam zapeo za stolac - i Biblija je pala na pod. "Oh ne", viknuo sam "Moja nova Bitllija na podu!"

Pala je tako da su se stranice otvorile u sedmom poglavlju Poslanice Jevrejima. Čitao sam: "A Ovaj ima neprolazno sveštenstvo, jer ostaje zauvek. Odatle sledi da može zauvek spasavati one koji po Njemu dolaze k Bogu, jer uvek živi da posreduje za njih." (Jevrejima 7,24.25) Prešao sam pogledom preko stranice i ponovo čitao: "Glavno je u ovom izlaganju: imamo tako velikog sveštenika koji sede s desne strane prestola Veličanstva na nebesima, službenik Svetinje i pravog Šatora, Onoga kojeg podiže Gospod, a ne čovek." (Jevrejima. 8,1.2)

Posredstvom tih biblijskih stihova čuo sam Isusa kako govori o sebi - da je živi, ljubazni i moćni Izbavitelj, koji može u potpunosti spasiti sve one što kroz Njega dolaze k Bogu. To istovremeno znači da zapoveda i demonima.

Tokom vožnje do porodice Grosse pročitao sam čitavu Poslanicu Jevrejima. Na povratku sam je, pregledao, a kod kuće sam je pročitao još jednom u celosti. Bio sam oduševljen tom poslanicom. Pokazala mi je da je Hristovo posredovanje u nebeskom Svetilištu za palog čoveka jednako važno kao i Njegova smrt na krstu. To je na mene ostavilo dubok utisak.

Saznao sam da Isus ljubi i one ljude koji toga nisu dostojni. Vidio sam u Njemu Onoga koji je kadar postaviti sve stvari na njihovo mesto. Shvatio sam da je Bog dopustio da Ga ljudi prikuju na krst... da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola..." (Jevrejima 2.14) Sad sam razunuo da je moja jedina nada u tome da se u celosti uzdatm u zasluge krvi Onoga koji može spasiti sve koji dođu k Njemu.

Od četiri biblijskih pouka što smo ih proučavali te srede uveče kod Cyrila, jedna nu je bila posebno važna. Nosila je naslov "Sudbina bezbožnika".

Sve do tog trenutka Biblija mi je otkrivala Darovatelja života kao Boga ljubavi, kao Boga koji je toliko ljubio ovaj svet da je dao i svog Sina da svi koji u Njega veruju ne poginu, već da imaju život večni". (Jovan 3,16) Dva dodatna biblijska objašnjenja podvukla su tu činjenicu, na način koji nikad neću zaboraviti. Prvo, Bog nije poslao svog Sina na ovu Zemlju da bi je prokleo, nego daje spasi. (Jovan 3,17) Drugo, Bog želi spasiti sve ljude. (1. Timotiju 2,4) Otkrio sam da sve Božje postupke prema ljudskom rodu određuje upravo ljubav.

Zanimalo me je kako će Bog postupati s onima koji odbacuju Njegov predlog. Hoće li se Bog za tu priliku pretvoriti u sasvim suprotno biće? Dakle, hoće li Bog uživati u tome da te ljude beskrajno muči, kao što većina hršćana veruje? Od velike mi je važnosti bilo da saznam šta o tome govori Biblija.

U našem smo proučavanju najpre razmatrali poreklo i uzročnika zla, a zatim pitanje kako će

Bog postupiti s njime kad grehu dođe kraj. Isaija kaže: "Kako pade sa neba, zvezdo danice, kćeri zorina?" (Isaija 14,12) Jezekilja 28,12-15 opisuje veliku mudrost i visok položaj koji je taj anđeo nekad zauzimao u Božjoj vladavini: " ... Ovako govori Gospod nad vojskama Bog izrailjev gle, ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti I sasvim si lep." Bio si u Edemu, u vrtu Božjem pokrivalo te je svako drago kamenje: Sarad, topaz, dijamant, hrsolit, onix, jaspid, safir, karubnkul, smaragd i zlato Postavih te kao raskriljena heruba zastitnika... Savršen beše na putima svojim od dana svojega rođenja dok ti se u srcu ne začu opačina." Taj uzvišeni anđeo prestao se diviti krasoti Božeg bića, odmetnuo se da bi se počeo diviti samome sebi. Zatim je divljenje samome sebi preraslo u uzdizanje samoga sebe. "Srce ti se uzoholi zbog lepote tvoje, mudrost svoju odnemari zbog svojega blaga! Na zemlju te bacih..." (Jezekilj 28,17) Njegova usmjerenost prema samo me sebi umnogostručila se, i došao je trenutak kad je odlučio da, po vlastitu naumu, bude izjednačen s Bogom i uzvišen nad Hristom.

Prorok Isaija je rekao: "U svom si srcu govorio: Uspet ću se na nebesa, povrh zvezda Božjih presto ću sebi dići. Na zornoj cu stolovati ťori na laťajnom sjeveru. Uzaei cu u visine oblaene, bit cu jednak Visnjemu." (Isaija 14,13.14)

Koliko god zanimljiv bio izveštaj Biblije o Sotoninoj pobuni, ipak me je najviše zaokupilo pitanje što će Bog učiniti s palim heruvimom posle toga kad Sotona i njegovi pali anđeli pred celim svemirom pokazu svoj pravi karakter.

Jezekilj piše: "... Pustih oganj posred tebe da te prozdre. Pretvorih te na zenrlji u pepeo na oei onih sto te motre. Svi koji te poznaju medu narodima, zgrozise se nad tobom! Jer ti strasilo posta, nestade zauvijek." (Ezekiel 28,18.19)

Darodavac života konačno će uzročniku greha i smrti prirediti kraj. Đavola više neće biti!

Posle prvog puta čitanje, kada sam pročitao te stihove, pomislio sam u sebi, a zatim i rekao gospodi i gospodinu Grosse: "Kako je moguće da hrišćanski teolozi propovedaju da će sotona večno živjeti u ognjenom jezeru, kad Biblija kaže sasvim suprotno?"

Gospođa Grosse objasnila je da ne bih trebao biti previše iznenađen. Čak trećina anđela, najinteligentnijih bića na Nebu, tako su se prevarili da su, i pored opasnosti da zauvek propadnu stavili na Luciferovu stranu. (Otkrivenje 12, 4.9)

Pogledali smo u Bibliju da vidimo šta ona govori o večnoj sudbini zlih ljudi. U Psalmu 37,20 piše: "A bezbožnici će propasti, duťmani Jahvini povenut ce ko ures livada, poput dima se rasplinuti." Ovaj stih jasno govori da će propast onih koji su odbacili Božju milost i bili uporni u tome da sami sebe upropaste - biti potpuna.

Morao sam pomisliti na svoje detinjstvo. Ljudi sa sela obično su sami proizvodili sapun. Moj otac činio je to za vrijeme hladnih zimskih meseci kad je prijalo naložiti veliku vatru. Trebalo je otopiti velike količine životinjske masti i kuvati po nekoliko sati. Moj brat Edgar i ja zabavljali smo se bacajući male grudvice masti na užarenu peć. Zanimljivo je bilo promatrati kako se mast brzo topi i nestaje

Biblija objašnjava da će Bog zle ljude, i sve tragove zla, ukloniti s naše planeta. Završili smo proučavanje čitajući reči iz Knjige proroka Malahije i razmišljajući o njima: "Jer evo dan dolazi poput peći užaren; oholi i zlikovci bit ce kao strnjika: dan koji se bliii spalit ce ih

- govori Jahve nad Vojskama - da im nece ostati ni korijena ni graneice... I gazit cete bezboinike kao prah pod nogama u dan koji spremam - govori Jahve nad Vojskama." (Malahija 3,19.21)

Cyril je nato rekao da je veliki Vladar svemira Bog ljubavi, ali istovremeno i Bog pravde, i ne smemo nikada zaboraviti da su oni koji su odbacili Božju ljubav i ťrtvu Njegovog Sina na Golgoti - osudili sami sebe. Učinili su se krivima odbacivši Duha milosti. "Dolazi dan," nastavio je Cyril,

"u kom će Bog izvesti smrtnu kaznu nad onima koji su je sami na sebe navukli. Bit će to vječna smrt, 'jer je plata grijeha smrt' (Rimljanima 6, 23)."

Sad sam shvatio da je upravo učenje o večnim mukama, koje hrišćani propovedaju sa svojih propovedaonica, mnoge ljude pokrenulo da oteraju Boga iz svojih misli i iz svog života. I ja sam sam postao žrtva takve zablude.

Takođe sam shvatio da svaki koji želi prouči sudbinu bezbožnika na osnovu Svetoga pisma, da bi bio pravilno obavešten, mora krenuti od činjenice da je zakon ljubavi zapravo temelj Božjeg vladanja. Svi Božji postupci prema ljudima - koje je On stvorio - proizlaze iz te pretpostavke. Na taj način nemoguće je verovati u učenje o vecnim mukama. I tako je baš to proučavanje odstranilo iz mog srca sve ono što ga je ispunjavalo gorčinom prema Bogu.

Kasnije je Cyril objasnio da su hiljadugodišnje patnje čovečanstva normalna posledica Luciferovog ponašanja na Nebu i posledica njegove velike pobune. Visok položaj koji je zauzimao u Božjoj carstvu davao je veliko značenje njegovim izjavama, te podupirao njegove zahteve.

Duh tajanstvenosti sakrivao je njegove stvarne ciljeve.

Većina stanovnika Neba nije mogla predvideti krajnji ishod njegovog delovanja. Grijeh se uvukao u sve delove Božanske vlade. Lucifer je čeznuo za čašću i moći, što je pripadalo samo Bogu.

Andeli s Neba nisu mogli razumjeti prirodu grieha i njegove krajnje posledice. Radi dobrobiti svijetu Bog je morao pričekati da prođe dovoljno vremena da bi na taj način dopustio Luciferu i njegovim pristalicama da svojim zlim delima otkriju strahovitu opasnost grijeha. Stanovnici svemira u tihom užasu posmatraju nevolje čovečanstva. Ono što vide ostavlja u njima neizbrisiv dojam.

Dopadao mi se Cyrilov opis velike duhovne borbe; mogao sam ga slušati još satima, ali on nije želeo da dobijem, kako je to on nazvao, "probavne smetnje". Nakon što smo razmotrili još jedno pitanje, prešli smo na nešto drugo.

"Kad svi tragovi zla budu izbrisani s ove planeta," rekao je, "i kad Hristos stvori divan svet kao onaj što je bio u početku, u celokupnom Božjem stvorenju vlada će sklad i sreća. Kako će to biti divan život!"

Način na koji su mi Cyril i Cynthia iznosili istinu o velikoj duhovnoj borbi koja se odvija između sila dobra i zla, osvjedočio me je da Sveti Duh deluje - i da je tokom godina silno i čudesno delovao da bi me doveo do te tačke na kojoj sam se tada nalazio.

Sećam se kako sam te večeri stalno gledao na sat. Bilo je 9. 20. Bilo mi je jasno: da Božji Duh nije na ovakav način dodirnuo moj život, ja bih se sada nalazio u razgovoru sa sotonistima. Umesto toga, veselio sam se divnoj prednosti da držim Bibliju u ruci - napokon sam doneo odluku da se uz Božju pomoć oslobodim obožavanja demona. Istog trenutka, pri pomisli na sve to, prošla me je neka jeza, koža mi se naježila. kosa nakostrešila.

Pri kraju našeg razmišljanja o sudbini bezbožnika spomenuo sam gospođi i gospodinu Grosse da sam, u doba dok sam morao "štošta učiti napamet iz katekizma, nailazio na mnoštvo biblijskih izraza koji su u raznim knjigama upotrebljeni da podupru predstavu o beskrajnom kažnjavanju bezbožnika. Bili su mi u sećanju izrazi poput "večni oganj", "večna kazna", "i dim se njihovih muka diže u vek vekova".

Moji domaćini su priznali da Biblija sadrži neke od tih izraza pa bi zaista trebalo puno vremena da istražimo njihovo značenje - ali to bi se isplatilo. I zaista smo tri dana kasnije imali zanimljivo proučavanje te teme. Vodio ga je propovjednik L. W. Taylor. Nešto više o tome reći

ću malo kasnije.

Spremajući se te noći na spavanje bio sam čvrsto uveren da je Cyrilov Bog stvarni Darodavac života. On je i demonima dao život. Činjenica da sam mogao proučavati Božju svetu Reč, a da me u tome nisu ometali, bila je dokaz u prilog tome.

Međutim, u četvrtak uveče, vrativši se s proučavanja, shvatio sam da su demoni posetili moj stan. U petak uveče, pri povratku u stan, bilo mi je jasno da mi žele nešto reći.

10. Odgovor za moga šefa

Mom pretpostavljenom bio sam obećao da ću saznati zašto Cyril svetkuje biblijsku subotu. Zato bih vas sada želeo obavestiti o proučavanju teme o biblijskoj suboti. Proučavanja što smo ih imali u četvrtak i petak preskočio bih s namerom da se knjiga ne bi previše odužila.

Cyrilove sledeće reči bile su da Sveto pismo spominje biblijsku subotu kao sedmi dan u sedmici."četvrta od deset zapovesti, što ih je objavio sam Bog, zaista nas opominje da se sećamo subote i da je svetujemo. Poziv da se *sećamo* upućen je verovatno zato što ljudi zbog svakodnevnih poslova vrlo lako zaborave na neke važne pojedinosti života."

Otvorili smo naše Biblije i čitali zajedno četvrtu zapovest: "Seti se da svetuješ dan subotni. Šest dana radi i obavlja sve poslove svoje. A sedmoga je dana subota, odmor posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živina tvoja, niti došljak koji se nađe unutar tvojih vrata. Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počينو. Zato je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni." (Izlazak 20,8-11)

Bio sam iznenađen otkrićem da se zapovest o svetkovanju Božjeg posvećenog dana vrlo razlikuje od one iz katoličkog katekizma što sam ga koristio kao dete. Odmah sam izjavio: "To nisu one zapovesti koje sam učio napamet kao dete."

Pogledao sam na drugi stih istog poglavlja i počeo čitati: "Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene. Ne pravi sebi lika ni oblicja bilo eega sto je gore na nebu, ili dolje na zelálji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im sluui. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomorán..."

Zaista sam pročitao svih Deset zapovesti i pritom otkrio da su išle daleko više u pojedinostima nego i doslovni tekst zapovesti iz katekizma što sam ih ja poznavao. "Teško mi je da poverujem da su ovo Božje zapovesti!"

- rekao sam dosta uzbuđeno.

Cyri je pažljivo i ozbiljno objasnio da su to izvorne zapovesti što ih je Bog dao Jevrejima preko Mojsija, i da je tekst zapovesti kako ih ja poznajem rezultat izmena i skraćivanja koje su sprovodili ljudi što su se pod uticajem Sotone tokom minulih vekova okomili na sveti Božji zakon.

Duboko je na mene uticalo koliko je Gospod naglašavao da je sedmi dan posvećen dan. "I sedmoga dana Bog dovrši svoje delo koje učini. I počinu u sedmi dan od svih dela koje učini. I

blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svih dela svojih koje učini." (Postanak 2,2.3)

Nešto što mi je pokazalo da se Bog nije šalio sa značenjem tog dana, i to mi je pokazalo značajem tog dana, i koliko je taj dan on bio svet, bila je činjenica da je Bog Izrailjcima za vreme njihovog putovanja kroz pustinju svakog dana slao hranu - osim subotom. "Tada reče Jahve Mojsiju: "Učinit ću da vam pad kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako cu ih kužati i vidjeti hoće li se drzati moga zakona ili nece. A sestoga dana, kad sprema sto su nakupili, bit. ę dvaput onoliko koliko su skupljali za svaki dan... Sest je dana skupljajte, a sedmoga, u subotu, neEe je biti." (Izlazak 16,4.5.26)

Zanimljivo mi je bilo videti na koji je način Gospod Izrailjce želeo upoznati sa svetošću njegove subote. Čitajući izveštaje o iskustvu s manom učinilo mi se čak i smešnim što su neki još uvek sumnjali je li Bog stvarno mislio šta je rekao: "Bijaše nekih koji su i sedmoga dana išli da je nakupe, ali ništa ne nađoše." (stih 27.)

Nakon što smo u vezi s biblijskom subotom pregledali Mojsijeve spise i proročke knjige, usredsredili smo se na Novi zavet, gde smo otkrili kako su se Isus i prvi učenici odnosili prema suboti. Luka za Isusa kaže: "Dođe u Nazaret gdje je odrastao te po svom običaju u subotu uđe u sinagogu." (Luka 4, 16) Isus je jevrejskom narodu objasnio da je On gospodar subote. (Marko 2,28)

Gospodar subote nije želeo promene svetog Zakona Njegovog Oca. U propovedi na Gori On nije ostavio mesta za sumnju u čvrstoću temelja na kojemu počiva sveti Božji Zakon: "Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem, već da ih ostvarim. Jer, zaista, kažem vam, dok postoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna titla slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari." (Matej 5, 17.18)

Takođe smo razmatrali biblijske izveštaje o tome kako su prvi učenici svetkovali subotu. Nakon što smo iz Biblije tako mnogo pročitali o svetkovanju subote kao sećanju na stvaranje, upitah Cyrila zna li uopšte zašto je došlo do toga da hršćani svetkuju nedelju, prvi dan u sedmici, kao dan od odmora.

Rekao je da Rimokatolička crkva tvrdi da je na osnovu autoriteta koji je primila od Boga, u toku prošlih vekova sprovela promenu: "Crkva bez okolišanja daje svojim ljudima do znanja da je ona izmenila Božje zapovesti."

Sledeće sam nedelje otišao u gradsku biblioteku u Montrealu te se na odseku religije upustio u malo istraživanje. Katolički katekizam dao mi je objašnjenje u vezi sa zapovešću koja je u njemu bila označena kao treća po redu:

"Pitanje: Kako glasi treća zapovest?"

Odgovor: Treća zapovest glasi: Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ.

Pitanje: Koji je dan od odmora?"

Odgovor: Subota je dan od odmora.

Pitanje: Zašto svetkujemo nedelju umesto subote?"

Odgovor: Svetkujemo nedelju umesto subote zato što je katoličke crkva promenila svetost subote na nedelju.

Pitanje: Zašto je Katolička crkva uvela svetkovanje nedelje umesto subote?"

Odgovor: Crkva je postavila nedelju na mesto subote zato što je Hr-ist vaskrsnuo iz, mrtvih, i zato što se Sveti Duh u nedelju izlio na apostole.

Pitanje: S kakvom je vlašću Crkva zamenila subotu nedeljom?"

Odgovor: Crkva je stavila subotu nedeljom zahvaljujući punini božanske sile koju je primila

od Isusa Hrista.

Pitanje: Šta naređuje treća zapovest?

Odgovor: Treća zapovest naređuje da svetkujemo nedelju kao dan Gospodnji..."

S obzirom da je to moje otkriće na mene ostavilo dubok utisak, naučio sam čitav taj odlomak napamet. Pedesetih godina kupio sam primerak toga katekizma. Izuzetno cenim tu knjigu.

Moj prvi zadatak bio je da objasnim mom pretpostavljenom, koji je bio Jevrejin, kakva je ta verska uverenja imao Cyril. Drugi zadatak bio je otkriti kako je i gde došlo do toga da su se hršćani u ogromnoj meri posvetili nedelji.

Sledećih meseci istraživao sam u tom pravcu i došao do iznenađujućih otkrića.

Tog petka uveče, na kraju proučavanja o suboti, Grossovi su me pozvali da sutrašnjeg dana zajedno s njima pođem na bogosluženje. Cyril mi je objasnio da ce biti kršten uronjanjem, I da će na taj način postati član crkve Adventista sedmog dana. Dogovorili smo se da ću ja doći kod njih da bismo zajedno krenuli u crkvu.

11. Novi život

U subotu ujutro pošao sam kod svojim novim prijateljima, gospođi i gospodinu Grosse. Tamo su već bili neki njihovi prijatelji koji su došli s namerom da ih prate do crkve. Nakon što su me Cyril i Cynthia predstavili tim prijateljima, malo smo porazgovarali. Po svom običaju izvadio sam kutiju cigareta iz džepa i ponudio ih, međutim, oni su kulturno odbili. I tako sam pomislio da adventisti možda ne puše.

Na putu u crkvu pitao sam Cyrila o tome. Odgovorio mi je da adventisti imaju univerzalni odnos prema zdravlja

- ne zato da bi time stekli Božju naklonost, već zato da bi bili zdravi. Zdravi ljudi imaju više od života. Rekao mi je da se jedna od sledećih biblijskih pouka bavi pitanjem zdravog načina života. Tamo su takođe nabrojane prednosti u kojima čovek uživa ako ne puši.

Odmah sam mu obećao da tog dana neću pušiti u društvu članova crkve. Međutim, pitao sam se kako ću u tome uspeti.

Jednom kasnije razgovarao sam sa Cyrilom o činjenici da je duvan za mene bio vrlo značajan u životu. Rekao sam mu da sasvim sigurno ne bih pristao proučavati Bibliju s njim i njegovom ženom da su odmah na početku spomenuli to pitanje. Ali, oni su bili spremni podnositi moje pušenje da bi me najpre upoznali s Hristom. Tih dana još nišam bio svestan da me Cyril i Cynthia pokušavaju upoznati s Izvorom života. Ali Božji Duh ih je vodio.

Onog subotnjeg jutra kad sam im obećao da neću pušiti u prisutnosti vernika, obradovali su se mojoj odluci. Videli su kako su njihove molitve bile uslišane. Pre nego što su me pozvali da pođem s njima na bogosluženje, molili su Boga da blagoslovi moj život na poseban način. Molili su za dva čuda.

Prvo, da uvidim i poštujem svetost biblijske subote. Ako bi se to desilo, zamolili bi me da pođem s njima na bogosluženje. U slučaju da prihvatim njihov poziv, smatrali bi to znakom da će Bog učiniti čudo spasenja. Drugo. tražili su od Boga da mi uzme želju za duvanom.

Bog je uslišio njihove molitve na divan način. Sve do sedam sati uveče nisam više ni pomislio na duvan. Ali tada je moje telo proživelo dvočasovne muke kakve nikada pre nisam osetio. Zaključio sam da mi je neophodno potreban Spasitelj - Spasitelj koji bi kroz svoju ljubav učinio čudo i odstranio gospodina Nikotina koji je zaseo u svaku poru moga tela.

Bio je to prekrasan početak dana tog subotnjeg jutra u septembru 1946. u Montrealu. Priroda je zračila životom, vazduh svežinom, svetle sunčeve zrake što su prodirale kroz krošnje drveća darivale su zemlji zracima ljubavi. Tog jutra kao da je čitav grad bio veseliji; svuda oko nas videli smo dokaze da Bog ljubavi bdije nad svim. S nekim biblijskim rečima o suboti u svežem sećanju taj dan dobio je za mene novo značenje.

Ja, spiritist, išao sam sa svetkovateljima subote u Adventističku crkvu! Moji novi prijatelji još nisu bili svesni činjenice da sam polako počeo izlaziti iz redova palog Lucifera - njihovog najopasnijeg neprijatelja. Samo je nekoliko dana prošlo od mog poslednjeg kontakta s demonima.

U blizini crkve iznenađeno sam primetio da su se skoro svi prolaznici na ulici kretali u pravcu crkve. Neki od njih srdačno su me pozdravili i pružili program za bogoslužnje otisnut na malom listiću. U hodniku crkve ugledao sam sto s izloženim časopisima i traktatima. Uzeo sam jednu malu brošuru. U dvorani za bogoslužnje čudio sam se što je toliko ljudi došlo u tu crkvu. Seli smo i ja sam počeo čitati brošuru. Svirala je tiha muzika. Brošura je bila je puna informacija o organizaciji i raznovrsnim delatnostima Adventističke crkve.

Subotnja škola započela je srdačnim pozdravom. Bila je slična nedeljnoj školi-veronauke, i obuhvatala je sve starosne grupe. Deo programa pre samog proučavanja Biblije činio mi se vrlo zanimljiv i poučan. Uostalom, bio sam prvi put u Adventističkoj crkvi. Zapazio sam ljude kojima je bilo važno da budu blagoslov svojim bližnjima.

Vernici su posvetili oko četrdeset minuta proučavanju biblijske pouke. Propovednik L. W. Taylor vodio je poseban razred za prijatelje. Tema je bila o Hristovom životu, a misao - vodilja je bila činjenica da je Isus za vreme života na zemlji živeo po načelina Božje Reči, u čemu nam je ostavio primer. Propovednik Taylor izneo je misao koju sve do danas nisam zaboravio: "Ako sledimo primer našega Gospoda, dobijamo mir, zadovoljstvo i mudrost kakvu nam svet ne može dati, a ni uzeti."

Pogodnijeg trenutka za njegovu izjavu verovatno nije moglo biti. Biblijska proučavanja prošlih nekoliko dana s vrhuncem o biblijskoj suboti probudila su u meni želju da predam svoj život Hristu i počnem svetkovati subotu, sedmi dan sedmice. Posve zanimljivo bogoslužnje završilo je krštenjem. Jedan od krštenika bio je moj prijatelj Cyril. Kad se posle krštenja vratio na svoje mesto, rekao sam mu da ću, ako je Božja volja, sledešće subote ponovo doći u crkvu. Zatražio sam da, ako bude prilika, porazgovoram s propovednikom Taylorom.

Na izlazu iz crkve Cyril je upitao propovednika ima li tog poslepodneva vremena za nas. Objasnio mu je da ću provesti dan kod njih. Propovednik Taylor je predložio da dođe kod nas, umesto da nas pozove u svoju kancelariju.

Bio sam vrlo zahvalan gospođi i gospodinu Grosse. Tog trenutka još nisu mogli shvatiti kakve su sve biagoslove uneli u moj život. Božji Duh upotrebio ih je kao oruđa da me dovedu u neku vrstu duhovne oaze. Hristos, koji je stvorio lepote jeseni koje sam ih gledao u raznobojnom lišću tog septembarskog jutra, mogao je sad i mene nanovo stvarati.

Tog poslepodneva došao je propovednik Taylor. Po uobičajenom uvodnom razgovoru o svemu i svačemu prešli smo na verske teme. Zanimalo ga je koliko smo daleko došli u proučavanju Biblije, i o čemu smo dosada proučavali. Naveo sam nekoliko tema i uočio kako

smo zapravo proučili preko dvadeset biblijskih pouka. Još se i sada dobro sećam kako me je propovednik iznenadeno upitao da li je dobro čuo.

Budući da je dobio potvrđan odgovor, rekao je: "Možete li mi reći zasto ste tako puno proučavali?" Ne sećam se šta sam tačno naveo kao razlog, međutim pamtim dobro njegovu začuđenost što smo Grosseovi i ja prošli tako puno biblijskih tema. Smatrao sam da svako ko se susretne s biblijskom istinom proučava sa sličnim oduševljenjem.

Pre nego što sam te večeri pošao kući, Grosseovi su mi objasnili začuđenost njihovog propovednika. Pre nekog vremena pojedini vernici su izrazili želju da nauče kako i na koji način da prenesu svoja verska uverenja onima koji veruju drugačije. Upitali su propovednika bi li im bio spreman održati predavanje o tome.

Pastor Taylor im je dao savet da, kad proučavaju s ljudima koji se inače nisu mnogo bavili verskim razmišljanjima, ne pretjeruju s obimnim i dugim proučavanjem. Dva puta sedmično biblijskih tema bilo bi idealno, jer bi na taj način ljudi imali vremena da razu miju proučeni sadržaj, te da ga tako i više cene. Propovednik Taylor imao je potpuno pravo predlažući oprezno i neusiljeno postupanje. Međutim moj slučaj bio je izuzetak. Božji Duh naveo je gospođu i gospodina Grossea da postupe upravo onako kako je za mene bilo najbolje.

Rekao sam propovedniku da je moj odlazak u crkvu tog jutra ostavio na mene dubok utisak. Zatim sam ga upitao zašto druge protestantske crkve ne drže biblijsku svetu subotu, kad ju je Bog dao kao sredstvo zadobijanja posebnog blagoslova - koji nije stavio ni na koji drugi dan.

Njegov odgovor je na početku naglasio da Crkva adventista sedmoga dana samu sebe smatra prorečenim pokretom. Kao što je Bog poslao Jovana Krstitelja da ljudima svoga vremena, koji su izgubili iz vida mesijanska proročanstva, kaže da je Spasitelj sveta među njima, isto tako je pozvao Adventističku crkvu da u svoje vreme bude *glas koji viče u pustinji*. Činjenica da mnoge protestantske zajednice ne svetkuju subotu, objasnio je pastor Taylor, pokazuje da Bog ne želi ljudima nametnuti svoju volju. Sasvim suprotno: On želi da Mu svi služe iz ljubavi, te da Ga poštuju zato što su upoznali Njegov božanski karakter i Njegovu stvariteljsku svemoć. Bog se ne raduje odanosti iz prisile, te zato svima ostavlja slobodan izbor hoće li poštovati božanski dan odmora ili ne.

Kako je razgovor tekao, ja sam sve više shvatio da ne bih smeo prećutati moja iskustva s obožavanjem demona. Moje veliko zanimanje za religijske teme bio je pastoru Tayloru znak da za to mora postojati značajan razlog. Nije mi bilo lako započeti govor o mojoj vezi s demonima. Međutim, stekao sam utisak da će propovednik baš sada, u trenutcima odluke da se oslobodim te zle sile, imati poneki vredan savet za mene.

Nakon što sam mu otkrio istinu o mojim spiritističkim aktivnostima skrenuo je moju pažnju na Izvor života i sile, na Isusa Hrista. Spomenuo je sledeći biblijski stih: "Budući da u Njemu stanuje stvarno sva punina božanstva, po Njemu ste i vi ispunjeni. On je glava svakog poglavarstva i vlasti." (Kološanima 2,9.10) Zatim je naveo još nekoliko tekstova iz Biblije, koji su jasno davali do znanja da je Spasitelj jači od Lucifera i demona.

Ohrabrilo me je saznanje da sve sile, uključujući i palog anđela Sotonu s njegovim saradnicima, svoje postojanje zahvaljuju Hristu. To mi je saznanje pomoglo u suočavanju s demonima već sledeće noći.

Zatražio sam objašnjenje za neke biblijske izraze koje koriste oni koji propovedaju čovekovu besmrtnost. Nisam dugo čekao. Pošto me je upitao imam li još neko pitanje, spomenuo sam neka od svojih najvažnijih otkrića iz Božje Reči. Rekao sam da su mi naša proučavanja pokazala da je čovek kao celina smrtan, što je sasvim suprotno od opšteg

verovanja da čovekova besmrtna duša posle njegove smrti prima nagradu ili kaznu. Biblija govori da jedino Bog poseduje besmrtnost. Čitali smo mnoge biblijske stihove koji su isticali činjenicu da će Bog spašenima prilikom vaskrsenja pravednih podariti besmrtnost. Budući da bezbožnici sami po sebi nisu besmrtni, njihovo postojanje pretaće nakon što se izvrši kazna koja im je određena. Mada Božja Reč jasno govori da će bezbožnici sasvim propasti i nestati, neki biblijski tekstovi kao da su tvrdili sasvim suprotno.

"Još kao dete morao sam naučiti napamet mnogo toga iz katoličkog katekizma," rekao sam mu. "Pritom

sam naišao na izraze koji su trebali podupreti prdstavu o večnom kažnjavanju bezbožnika. Sećam se izraza poput *večni oganj*, *večna kazna*, i *dim se njihovih muka diže u vek vekova*. Bio bih vam dakle zahvalan ako biste mi mogli objasniti to što mi se čini protivrečnim."

Pastor Taylor rekao je da mnogi ljudi nepravilno shvataju pojam kazne. Oni smatraju da kaznu predstavljaju svesne patnje, te da kazna više to nije ako ne osjećaju muke. Međutim, ako pomislimo na humano kažnjavanje, otkrivamo da veličinu kazne merimo prema gubitku, dakle prema nečemu što nam je oduzeto, uskraćeno, a ne samo po boli i mukama što ih podnosi kažnjenik.

Nastavio je s izlaganjem: "Zašto smrtnu kaznu svi smatraju najtežom? Ne zato što je bol intenzivnija negoli kod ostalih; postoje oblici mučenja, kao što je bičevanje, koji prouzrokuju veću bol od vešanja ili odrubljivanja glave. Međutim, mi smrtnu kaznu ipak shvatamo kao najveću zato što se njeno delovanje proteže na najduže moguće vremensko trajanje. Smrtna kazna oduzima žrtvi sve međuodnose i radosti života, a mi vrednujemo život po njegovom trajanju, odnosno kako dugo smo u prilici uživati blagoslove življenja i postojanja. Upravo to je slučaj kod smrti iz koje nema oslobođenja, odnosno vaskrsenja: druga smrt uskraćuje grešniku sve one predivne beskrajne godine večnosti. Bas kao što je život spasenih večan, tako je i gubitak ili kazna bezbožnih - večna."

"Odgovara mi vaš logični način objašnjavanja, na koji pristupate ovoj temi. Ne bih vam želeo oduzimati previše vremena, ali ipak bih vam bio zahvalan ako biste čitavu stvar još malo objasnili."

"U Svetom pismu", nastavio je, "izraz *večan*, u suprotnosti s pojmovima kao sto su vatra i kazna, odnosi se na posledice koje takva vatra i kazna donose. U tom slučaju pridev *večan* nema veze s vremenskim trajanjem sagorijevanja ili kažnjavanja."

Sedio sam na svojoj stolici uzbuđeno iščekujući da mi razbije još pokoji strah iz detinjstva.

"Nešto nije u redu?" upitao me je Taylor iznenada."Ne, ne. Sve je u redu, samo sam promijenio položaj sedenja. Molim vas nastavite."

"Dobro. Dat ću vam tri kratka primera," nastavio je propovednik. "U Jevrejima 5,9 čitamo o večnom spasenju, dakle o spasenju s večnim posljedicama što znači da nije reč o nekoj vrsti spasenja koje je stalno u toku a nikada ne biva dovršeno.

U Jevrejima 6,2 reč je o večnom sudu. I opet nije reč o sudu koji se večno održava, već o sudu čije su posledice večne, nakon što je jednom održan nad svim ljudima, te presudu više neće biti moguće poništiti.

Na kraju u Jevrejima 9,12 čitamo o večnom otkupu. Nije reč o tome da ćemo se večno nalaziti na putu do konačnog otkupa, a nikada ga dostići, već o tome da ćemo za svu vječnost biti otkupljeni, odnosno istrgnuti iz sile grieha i smrti.

Dakle, kad Biblija govori o *večnom ognju*, misli se na oganj koji će donieti večne, neprolazne rezultate.

U Judinoj poslanici u sedmom stihu piše da Sodoma i Gomora ispaštaju kaznu - *večni ogranj*. Apostol Petar pak kaže da je Bog '... osudio na propast gradove Sodomu i Gomoru, pretvorio ih u pepeo i postavio ih za primer budućim bezbožnicima.'" (2. Petrova 2,6)

Bio sam oduševljen time što Biblija samu sebe tumači! Nikad ranije nisam čuo nekoga da o ovoj temi govori tako neisprekidano i kompetentno. Pastor Taylor podupirao je svaku svoju izjavu pouzdanim biblijskim navodima. Nije davao niti najmanjeg povoda za sumnju u Božju dobrotu i ljubav prema ljudima koje je stvorio na svoju sliku.

Jedan izraz, međutim, koji mi se na veronauci još u detinjstvu urezao u pamćenje još uvek je čučao negde duboko u mojim mislima. Oklijevao sam postaviti to pitanje. Pomislio sam da možda i ne postoji objašnjenje. Međutim onda sam shvatio da će se, ako propovednik ima odgovor na to pitanje, u mojim mislima zauvek učvrstiti činjenica da je Gospod u pravom smislu reči i Bog.

"Gospodine Taylor, šta to znači kada Pismo kaže: 'I dim se njihovih muka diže u vek vekova...' (Otkrivenje 14,11)?" Naslonio sam se i napeto očekivao njegov odgovor.

- Pastor Taylor objasnio je da Sveto pismo upotrebljava izraze *večan i u vek vekova* za stvari i pojave koje traju duže ili neodređeno vreme. Biblija tako upotrebljava izraz *večan* kad govori o ulozi izrailjskog sveštenstva, o Mojsijevim naredbama, o posedovanju Hananske zemlje, o bregovima i gorama, o samoj zemlji, te o vremenu službe jednog roba.

Oba izraza znače trajnost i dugotrajnost vremena, s tim daje dužina vremenskog odseka određena prirodom stvari na koje se odnose ti izrazi. Ako opisuju stvari i pojave o kojima iz drugih biblijskih tekstova znamo da nemaju kraja, onda to znači da opisuju njihovo beskonačno postojanje. Međutim, ako se to primeni na nešto drugo što ima trajanje i završetak, znamo da je njihovo značenje na odgovarajući način ograničeno."

Svoje izlaganje pokušao je bliže objasniti: u Knjizi Izlaska 21,2-6 piše da je rob što bi ga kupio Jevrejin morao biti oslobođen sedme godine svoga robovanja. U slučaju da rob nije želeo napustiti svoga gospodara, mogao je tu svoju odluku objaviti posebnim obredom. Gospodar bi doveo svog slugu pred gradske ili seoske sudije. U njihovoj prisutnosti sluga bi se postavio u položaj gde bi mu gospodar silom probušio uvo. Sluga, odnosno rob, služio bi potom *doveka*, U tom slučaju izraz *doveka* predstavlja vremenski period od jednog dana - do mnogo godina, već prema tome koliko dugo bi živio taj čovek.

Pastor Taylor naveo je reči iz Psalma 21,1-5, gde možemo naći još jednu zanimljivu primenu prideva *večan*. Car David bio je zahvalan Gospodinu što mu je mnogo puta sačuvao život. Pred Bogom je izjavio: "Jahve, zbog Tvoje se moći kraj veseli, zbog pomoći Tvoje radosno kliče... Za život Te molio, i Ti mu dade premnoge dane do vek vekova." David je živio dosta dugo, pa reči za *vek vekova* ovdje predstavljaju *duge godine*.

Nakon što mi je gospodin Taylor dao nekoliko primera gde se pridev *večan* odnosi na prolazne stvari i pojave, prešao je na slučajeve gde ista reč označava večno *postojanje*. U Knjizi proroka Danila prorok tumači Navuhodonosorov san: "U vreme ovih kraljeva Bog Nebeski podići će carstvo koje neće nikada propasti... Ono će razbiti i uništiti sva ona carstva, a samo će stajati do veka." (Danilo 2,44) Sedmo poglavlje nam objašnjava: "Ali će od njih carstvo preuzeti Sveci Svevišnjega i oni će ga posedovati za vek vekova." (Danilo 7,18) Kao što nam Sveto pismo jasno govori da će Hristovo carstvo, kad se uspostavi, biti večno te da će i postojanje pravednika biti večno, odnosno da nikada neće prestati, Biblija nam isto tako kaže da će postojanje bezbožnika prestati drugom smrću koja će biti u ognjenom jezeru.

Tokom tog proučavanja za mene je prestalo postojati brdo mraka i zabluda. Takozvane

tajne koje su mučile moje katoličke roditelje dok su pokušavali biće Boga ljubavi spojiti s učenjem o večnim mukama, rastopile su se kao led na tropskom suncu. Stekao sam sigurnost da Božja Reč ne protivrečna sama sebi.

Oko sedam sati iznenada sam osetio jaku želju za cigaretom. Začudo sam primetio da zapravo čitav dan nisam pušio, pa čak ni pomislio na pušenje. Pomislio sam da je to zato što sam celi taj dan bio zaokupljen religijskim saznanjima. Tako sam otkrio da je moguće odagnati duvan iz misli i pluća - baveći se dobrom.

Nastavili smo razgovor o duhovnim temama. Izneo sam nova pitanja koja su me već dugo mučila. Činjenica da je propovednik na sve imao odgovor iz Biblije - ostavila je na mene dubok utisak.

Međutim, spomenuti problem odednom je postajao sve veći. Želja za cigaretom bila je ogromna. Slina u mojim ustima zgusnula se tako da sam jedva govorio, nos me bolio kao da sam se prehladio. Postao sam nemiran, stalno menjajući položaj pri sedenju. Na kraju me je počela boleti glava, što mi se inače retko dešavalo. Bol se proširila sve do potiljka.

Na moje traženje pastor Taylor ostao je s nama sve do sedam sati. Razgovarali smo o pitanjima vere i religije. Čim je otišao, zapalio sam cigaretu i bez prestanka pušio oko sat vremena. Svi opisani simptomi nestali su, što me je vrlo iznenadilo. Ponovo sam se osećao dobro.

Ali, još pre nego što sam te večeri pošao kući, gospodin i gospođa Grosse porazgovarali su sa mnom o zdravijem načinu života. Pri tome su dotakli i pitanje duvana. Shvatio sam da sam zarobljen jednom navikom koja je štetna za moje zdravlje. Odlučio sam prestati s pušenjem. Znao sam da je preda mnom teška borba - osim ako se Gospodar subote, koji mi je tog dana na neko vreme oduzeo želju za cigaretom, ne pokaže spremnim da me za stalno oslobodi duvana.

Zahvalio sam svojim prijateljima i otišao kući. U tramvaju sam razmišljao o doživljajima proteklog dana, posebno o iskustvu s duvanom. Uvideo sam da imam više od samo jednog moćnog neprijatelja. Istovremeno sam smislio plan za koji sam bio siguran da će rešiti moje probleme s duvanom.

Pastor Taylor istaknuo je spasonosnu moć Hristove krvi prolivene na Golgoti. Ukazao mi je, i ja sam to shvatio, da palog anđela i njegove pomoćnike možemo savladati jedino kroz silu u kojoj govori Otkrivenje 12,11: "Oni su ga pobedili Jagnjetovom krvlju..."

Došao sam kući oko pola jedanaest uveče. Na ulaznim vratima našao sam poruku prijatelja Rolanda da ga nazovem bez obzira u koje doba. Ali, to će malo pričekati, pomislih. Čim sam ušao u stan, primetio sam kako demoni nisu mirovali. Skoro sve je bilo na pogrešnom mestu. Ali ni to me nije uznemiravalo, budući da sam se već naviknuo na neobičnosti. Izvadio sam iz ormara tri kutije cigareta i stavio ih na sto. Otvorio sam Bibliju i pročitao iz Mateja 27,24- 54 izvještaj o raspeću. Zatim sam otvorenu Bibliju stavio na cigarete, kleknuo i počeo razgovarati s Isusom, svojim velikim sveštenikom, o mojim problemima. Zahvalio sam Mu što je blagoslovio moj život, iako sam bio Njegov neprijatelj koji je hulio na Njegovo ime - i priznao Mu svoje grehe i zločin svoga srca. Pastor Taylor skrenuo mi je pažnju na činjenicu da se Isus Hrist u nebeskoj Svetinji zalaže za one koji se nalaze u poteškoćama, te da se naročito dobro razume u beznadežne slučajeve. Budući da sam znao da sam ja takav slučaj, čvrsto sam se uhvatio za tu nadu koja je proizlazila iz Taylorovih reči. Pa borio sam se protiv neprijatelja koji su bili pametni i previše moćni za mene.

Zahvalio sam Bogu za Njegovo ohrabrenje i rekao kako mi je jasno da je sila Njegove ljubavi zadržala demone te da zato želim Njemu predati svoj život i služiti Mu onako kako On

bude mislio da je najbolje. Bio sam takođe spreman izraziti svoju radost u Bogu odlukom da se sećam dana odmora - subote. Pokazao sam na cigarete i rekao: "Gospode Isuse, molim Te, oslobodi me tog moćnog neprijatelja, oduzmi mu silu, baš kao što si već danas pokazao svoju moć. Uzmi od mene tu nezasitnu žudnju."

Još sam tako jedno vreme razgovarao s Gospodom, te Mu zahvalio što me je saslušao i blagoslovio moj život. Zatim sam ustao, poneo cigarete u toalet, otvorio svaku kutiju, zdrobio cigarete i bacio ih u slivnik. Od tog trenutka više nisam ni taknuo cigarete, niti osetio potrebu za njima. Isus je na divan način učinio čudo svoje ljubavi.

12. Poteskoće s duhovima

Te iste noći uzeo sam u ruku neku knjigu s namerom da čitam - istog trenutka bilo je gotovo sa mnom. Listić na kom je bila Rolandova poruka počeo je leteti po sobi. Zatim se tako snažno zaletio u otvorenu knjigu da mi je ispala iz ruku. Po svemu sudeći bio zao duh. Moja prva pomisao bila je da ga ukorim, pa ipak, odlučio sam da se ne upuštam ni u kakav razgovor s njim, ma šta se desilo. Stavio sam listić u knjigu i nastavio čitati. Nisam mogao dugo čekati. Neka sila istrgnula mi je knjigu iz ruku i bacila je o zid na drugom kraju sobe.

Ne zbog aktivnosti duha, već iz poštovanja prema mom prijatelju, odlučio sam ga nazvati. Telefon se nalazio u hodniku, pa u ovom slučaju nisam želeo telefonirati s tog mesta. Pošao sam u obližnji restoran. Našavši se u kabini pogledao sam na sat. Bilo je jedan posle ponoći. Dvapat je zvonilo pre nego što je Roland podigao slušalicu:

"Halo! To si ti, Morneau?"

"Da, ja sam."

"Hej, Morneau, ludo jedna!" skoro je vikao. "Ah, što to govorim. Nisam baš tako mislio. Hteo sam reći: igraš se sa životom. Pa šta je s tobom? Jesi li poblesavio?"

"Deluješ mi vrlo uzbuđeno", odgovorio sam, "kaži, šta te muči?"

"Mene? Šta mene muči? Ništa. O tebi se radi! U velikoj si nevolji, a zvučiš mi bezbrižno kao da nemaš nikakvih problema. Morneau, oduvek sam se divio tvojoj smelosti, ali ovaj put si otišao predaleko, i još dalje! Okrenuo si se protiv duhova koji su ti pomagali. Sad će te ti isti uništiti. Čudi me zapravo da si još uvek živ. Čoveče, zabrinut sam za tebe. Zato sam i presedeo čitavu večer pored telefona čekajući tvoj poziv. Zar mi nemaš ništa reći?"

"Svakako da imam. Ali kako da to učinim kad mi ne daješ prilike?"

Odmah je nastavio: "Morneau, ti uopšte nisi svestan u kakvoj si neprilici. U sredu uveče već si bio u neprilici što se tiče tvog odnosa s duhovima. To sam čuo od sotonskog sveštenika. Ali sada je prekasno, zaista prekasno."

"Rolande," prekinuo sam ga, "kad se smiriš, bi će nam obojici lakše da razumemo jedan drugoga. Dakle, što je bilo u sredu uveče?" Posle nekoliko trenutaka on se sabrao.

"Prošle srede čim sam došao u naše sastajalište odveli su me u sveštenikovu kancelariju. Pitao me da li sam te vidio tokom sedmice. Njegov izraz lica govorio mi je da se nešto strašno

dogodilo. Hteo sam znati šta je s tobom. jesi li možda mrtav, ili si doživio kakvu nesreću. Odgovorio mi je da se nalaziš u mnogo gorem položaju. U utorak. noću, za vreme svetog ponoćnog sata, javio mi se jedan savetnik iz sveta duhova i saopštio mi da zajedno s ljudima koji svetkuju subotu proučavaš Bibliju - baš s onima koje učitelj toliko mrzi. Pozvao me je da te potražim i upozorim te na opasnost u kojoj se nalaziš, ali nisam te mogao naći."

"Sve je u redu i pod kontrolom," rekao nato sam, "nisam ni u kakvoj velikoj opasnosti."

"To ti misliš," rekao je glasom koji je ponovo podsećao na vikanje. "Večeras me je u pola sedam nazvao sveštenik da mi kaže kako si, prema izveštaju duhova, danas bio s tim subotarima na bogoslužnju, što je razbesnilo učitelja. Što imaš na to reći?"

"Da, intenzivno sam se bavio Biblijom. Bio sam u crkvi u kojoj svetkuju subotu. I sasvim mi je svejedno što pali anđeo oseća zbog mene. Ako o mojim aktivnostima prošle semice želiš saznati nešto više, dođi sutra ujutro k meni."

Na povratku kući molio sam se putem. Pošao sam u krevet. Nakon dvadesetak minuta upalila su se svetla. Isključio sam ih. Istog trena opet su zasjala. Odlucio sam spavati pri svetlu. Nedugo posle toga sve se počelo pomerati. Jedna slika odletela je prema drugom zidu i ostala tamo viseti. Stolna svjetiljka stajala je u zraku - na nevidljivoj podlozi. Posmatrajući te aktivnosti odjednom sam shvatio da su moje molitve pridonele da su duhovima postavljena ograničenja. Nisu mogli razgovarati sa mnom, što su po svemu sudeći žarko željeli. Naredio sam im u ime Isusa Hrista da odmah odu. Svjetiljka i slike u tom trenutku su popadale na pod. Podigao sam svjetiljku i ispravio zdrobljeni svetlobran, krhotine stakla od slike ostavio sam na podu da bih ih pokupio ujutro. Zahvalio sam Isusu za Njegovu pomoć i ponovo legao u krevet.

Pomisao na to da su se po prizivanju Isusova imena snažni demoni udaljili ispunila me velikom zadovoljstvom. To suočavanje učvrstilo je moje uverenje koje sam saopštio i mom prijatelju - da je zaista sve u redu i pod kontrolom.

Mislim da je prošlo oko sat vremena dok se duhovi nisu ponovno vratili. Prisilio sam ih ponovno u Isusovo ime da napuste moju sobu. Otišli su bez oklevanja, pa sam pokušao naći malo sna.

Iznenadio sam se kad su oko četiri sata ujutro ponovno započeli dosađivati. Uspravio sam se u krevetu i u mislima tražio objašnjenje zašto je Gospod dopustio duhovima da se vrate. Došao sam do zaključka da bi možda bilo dobro ako od samih demona čujem što misle o tome da sam prihvatio Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja. (Kasnije sam shvatio da je izuzetno opasno razgovarati s duhovima.)

"Tako, dakle, želite razgovarati sa mnom," rekao sam, "pa govorite onda!"

"Zašto izbegavaš razgovarati s nama?" upitao je duh, glasom koji kao da je lebdio kroz sobu.

"Našao sam boljeg Učitelja i Gospodara." "Zasto si nas napustio kad smo za tebe pripremili toliko bogatstvo?"

"Tolike godine ste me vezali - nemam više nikakvih simpatija prema vama."

"Dobro smo postupali s tobom otkako si se priključio onima koji poznaju pravi izvor bogatstva i moći," rekao je glasom koji kao da je zahtevao poštovanje.

Shvatio sam da razgovaram s jednim od glavnih savetnika iz sveta duhova. Zrak kao da je bio nabijen energijom; njegova prisutnost bila je skoro opipljiva. Bilo mi je jasno da ne mogu izaći nakraj s takvom silom. U sebi sam se tiho molio: "Gospode Isuse, molim Te pomoz mi!" Iznenada sam se setio biblijskog stiha što mi ga je pastor Taylor dan prije pročitao: "K svojima dođe, ali Ga Njegovi ne primiše. A svima koji Ga primiše dade vlast da postanu deca Božja: oni

koji veruju u Njegovo ime." (Ivan 1, 11.12) Odmah se u meni učvrstilo osvedočenje da će me Bog pobedonosno sprovesti kroz taj vrlo opasan susret. Ispunio me duboki mir.

U daljnjem toku našeg razgovora imao sam utisak da duh stoji pred nekom vrstom krize. Osećao sam kako ga je na mahove doslovno obuzimao očaj, jer je shvatio da se uzaludno trudi pridobiti me na svoju stranu.

"Čuj me dobro," rekao je, "govorim ti istinu, učitelj ima za tebe veliko bogatstvo - ako se prestaneš družiti njemu omraženim ljudima i ako prestaneš svetkovati subotu koju on prezire."

"Duše, verujem ti da govoriš istinu. Međutim, ja ne želim tvoje bogatstvo. Nije dovoljno veliko! Dobio sam bolju ponudu kao nagradu za moju vernost i odanost - sve zlato što ga samo mogu poželjeti, ali pored toga i beskrajni život da bih mogao zauvijek uživati u tom zlatu. Odlučio sam predati svoj život Isusu Hristu!"

"Ne spominji više to ime," rekao je duh besnim glasom, "moramo govoriti s tobom, ali ne spominji to ime. Ja sam jedan od glavnih savetnika. S mojim saradnicima iz sveta duhova pripremio sam put da te naš gospodar obaspe bogatstvom. Mi smo i Georgeu pribavili slavu i čast koju sada uživa. Zaključili smo da ste se vas dvojica sreli u nameri da ti uvidiš kakve sve divne planove imamo za tvoj život. Ja te molim, nemoj propustiti priliku."

"pre deset dana još bi naseo na tvoj trik. Ali danas više ne. Ja sam sad bivši obožavatelj demona koji je nešto naučio. Isus je moj Učitelj i Gospodar. Uz Njegovu pomoc bi ću jedan od mnogih koji drže Njegove zapovesti. Priklućiću se svetkovateljima subote koje ti mrziš. A što se tiče tebe i tvojih prijatelja iz sveta duhova, mogu samo reći da ste prevaranti. Nudite mi zlato - ako odustanem od večnog života! Tako nešto izbijte sebi iz glave. Ja mogu čekati do Gospodnjeg dolaska. Tad ću imati sve zlato koje ću trebati na Novoj Zemlji."

Približno dve minute čulo se samo kucanje mog budilnika. Savetnik iz sveta duhova verovatno nije računao na to da ću ovako reagovati. Bilo mu je potrebno nešto vremena da smisli novu strategiju.

"Dakle," konačno se oglasio, "odbijaš sve gospodarevo bogatstvo i slavu - zato će siromaštvo biti tvoja sudbina. Naravno, ako ti uspe da ostaneš još nešto vremena u životu. Od ovog dana, naime, kud god pošao bi češ pod sjenom smrti."

Nakon toga začuo sam smeh kakav još nikada u životu nisam čuo. Kao da mu je okrutnost bila izvor radosti. Sav sam se naježio; ipak, bio sam siguran da me Bog štiti. "Duše," rekao sam mu, "kažem ti da sam se predao zaštiti Hrista s Golgote, i da sam spreman živeti pod sjenom smrti sve dok je On uz mene. A sada ti naređujem u Njegovo ime - odlazi!"

Dok je odlazio, otvorila su se vrata prema stražnjem balkonu, takvom silom da se kvaka zabila u gipsani zid.

13. Pretnja smrću

Probudio sam se u nedelju ujutro da bih započeo novi način života. Umesto da posegnem za kutijom cigareta sa svog noćnog ormarića, što je inače bila moja čvrsto ukorenjena navika, shvatio sam da više ne osećam želju za duvanom.

Pravi talas radosti zapljusnuo me je pri pomisli da sam u osobi Isusa Hrista stekao novog i

snažnog Prijatelja. Prisetio sam se kako me Božji Duh silno blagoslovio i podupro nekoliko sati ranije u mom sučeljavanju s demonima.

Svestan svoje ljudske slabosti zamolio sam Gospoda da me ojača za predstojeći sukob. Uticaj drugih naveo me u prošlosti da donesem pogrešne odluke. Vrlo teško sam sledio savet mog prijatelja Rolanda. On me je postepeno uveo u obožavanje demona.

Tokom sledećih nekoliko minuta molio sam se u sebi, ne izgovarajući reči. Naime, čuo sam da demoni ne mogu doznati sadržaj tihe molitve. Hteo sam biti za korak ispred mojih neprijatelja. Bio sam duboko zadovoljan pri pomisli da sam ih ostavio u neznanju. Osećao sam se počastvovanim da sam ja, nedostojno ljudsko biće, mogao razgovarati s najmoćnijim Bićem celog svemira

- a da demoni to nisu mogli prisluškivati.

Kazao sam Gospodu da ne znam kako da mom prijatelju Rolandu počnem iznositi istinu o večnim stvarnostima. Najverovatnije me Roland uopšte neće hteti saslušati da ne bi uvredio duhove. A pre svega pitao sam se na koji ću način doći predstojećim napastima.

Na trenutak sam zastao u svojim razmišljanjima. Upravo tada sam se setio ponovo onih stihova iz prvog poglavlja Jovanovog evanđelja: "K svojim dođe, ali Ga Njegovi ne primiše. A svima koji Ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime." (Jovan 1,11:12) Sada sam imao sigurnost da će me Božji Duh pobedonosno voditi kroz sve sukobe.

Na noćnom ormariću ležala je moja Biblija. Uzeo sam je i počeo je listati. Zatim sam je zatvorio i ponovo nasumice otvorio. Na dvema otvorenim stranicama nalazila se sila koja je doslovno opisala moj život.

Ustao sam iz kreveta, uzeo Bibliju u ruke i čitao 37. poglavlje Knjige proroka Isaije. U njemu je bila reč o kralju E. koji je primio vrlo uznemiravajuće pismo od S., uobraženog tiranina koji je upao u njegovu zemlju. Način na koji je Gospod rešio zaplet ulio mi je dodatno poverenje da ne brinem zbog predstojećih događaja. Ne pomišljati na njih bilo je nemoguće; međutim, zabrinut nisam morao biti.

U dogovoreno vreme došao je Roland. "Deluješ mi iscrpljen, da nisi bolestan?" pitao sam ugledavši ga.

"Morneau, na smrt si nas preplašio, Georgea i mene. Jednostavno ne možemo verovati da bi mogao biti tako neljubazan i nezahvalan prema onome što je George za nas učinio i da bi nam bio spreman okrenuti leđa i uvrediti našeg učitelja ne želeći primiti bogatstvo što ga je pripremio za tebe."

"Kada si to saznao?"

"Jutros u pola šest. George me nazvao nakon što mu se jedan od glavnih savetnika iz sveta duhova javio i obavestio ga o tvojoj nerazumnoj odluci. Zamolio me da te vratim pameti, inače - ode ti glava!"

"Da, mogu misliti da sam prilično uzrujao onog glavnog savetnika mojim zahtevom da ode."

"Šta? Kažeš da si izbacio glavnog savetnika? Ne shvatam te."

"Dobro si shvatio. Jutros oko četiri sata imao sam s glavnim savetnikom razgovor; međutim, kad je postao bezobrazan, zamolio sam Božjeg Duha da ga izbaci. Ostavio je trag na zidu prilikom odlaska." Pokazao sa mu udubljenje od kvake.

"Ti, Roger Morneau, razgovarao si sa jednim od glavnih savetnika duhova? Znaš li da neki od naših članova već godinama obožavaju duhove i prizivaju ih, a još nijednom nisu imali tu prednost da razrovaraju sa jednim od glavnih savetnika? Ti si tek kratko vreme povezan sa

duhovima i već ti je ukazana tako velika čast! To samo pokazuje koliko te nas učitelj ceni."

Lice mu je zasjalo od oduševljenja kad je uzviknuo: "Pred nama je sjajna budućnost. Hajde, pusti čitavu tu stvar s hrišćanstvom! Poći ćemo k prvosvešteniku da u tvoje ime zamoli duhove za ponovu blagonaklonost, i sve će biti u redu. Sveštenik te razume - ne ljuti se što se zanimaš za veru. Zaista te razume, čak si mu i omilio. Kaže da si po prirodi avanturista i zbog toga razume da je sasvim prirodno da tragaš za najboljim putem. Jedino što smatra u svemu tome lošim, jeste činjenica da si zanimajući se za veru, našao baš te subotare a ne koju drugu crkvu. Čoveče, pa ti još uvek ne shvataš koliko si uzrujao duhove! Svejedno, imam sveštenikovo obećanje da će sve biti u redu ako sada podeš sa mnom u njegovu kancelariju. On je već tamo i čeka nas. Stari družo, idemo li?"

Izvukao je iz džepa kutiju cigareta i ponudio me. Pošto sam odbio rekavši da više ne pušim, iznenadio se: "Morneau, pa ti si postao drugim čoveko. Odmah sam primetio čim sam ušao. Iskreno da ti kažem, ne osećam se baš ugodno u tvojoj prisutnosti. Ono što ću sada reći možda će ti se učiniti lakomislenim i glupim, ali imam utisak da ovde nisam na pravom mestu. Skoro da želim biti negde drugde."

Dok je još govorio, shvatio sam da je Hrist ispunio u mom životu reči apostola Jovana: "K svojim dođe, ali Ga Njegovi ne primiše. A svima koji Ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime." Osećao sam kako me obasjava divno Veličanstvo Gospoda Isusa, okružujući me nevidljivim zrakom sile i veličanstva koju je osetio moj prijatelj. Zato je i reagovao na taj način.

"To što osećaš u mojoj blizini proizlazi iz činjenice da je Duh koji je uz mene jači, od onoga koji je uz tebe. A što se tiče tvoje izjave da sam se izmenio, u pravu si. Više nikad neću biti onaj Roger Morneau kojeg si ranije poznavao. Za samo sedmicu dana stekao sam saznanja koja su mi vrednija od svega zlata i srebra ovoga sveta. I upravo zato ne mogu prihvatiti bogatstvo ponuđeno od duhova. Ako bih ga prihvatio, samog sebe bih oštetio.

Nemoj me, molim te, shvatiti pogrešno. Svestan sam da je ponuda duhova veličanstvena, ali u njoj nedostaje nešto najvažnije, nešto što nipošto ne bi smelo nedostajati - život. I to život u takvom obliku da bi se isplatilo imati svo to bogatstvo. Ja sam dobio bolju ponudu. Sve zlato što ga mogu poželeti, i k tome još život bez kraja!"

Zatim sam mu počeo iznositi lepotu večne stvarnosti. Premda svoje izlaganje nisam mogao potkrijepiti biblijskim citatima poput gospođe i gospodina Grosse, Božji je Duh učinio da je moj prijatelj tričetvrt sata zadivljeno slušao. Govorio sam o pitanjima za koja sam mislio da su bitna. Jednom sam zastao, očekujući njegovu reakciju, no on je samo rekao: "Da, sad mi je jasno." Nije postavio nijedno pitanje, nije dao nijednu primjedbu. Zbog toga sam nastavio.

"Vidim da ne nameravaš poći k svešteniku," rekao je napokon. "Međutim, ti i ja moramo to učiniti. Moraš se vratiti u stvarnost. Sve te lepe stvari o kojima si govorio nisu ni za tebe, ni za mene, zato ih zaboravi. Ne želim čekati bolji život - hoću ga sada. Što se tebe tiče, Morneau, nemaš izbora. Možda misliš da ga imaš, ali nemaš ga. Umišljaš nešto, to je sve. Budi načisto s time da nisi svoj vlastiti gospodar. Voleo bih da jesi, ali nisi. Duhovi te čitavog imaju u svojoj vlasti; što pre to priznaš, biće bolje za tebe."

Bio je vrlo uzbuđen. Njegovo držanje kao da je prizivalo raspoloženje što se javlja pre katastrofe. Hodao je nervozno po sobi držeći se za ruke. "Dobio sam vrlo težak zadatak. Ovo što ću ti sada reći radije bih rekao nekom neprijatelju nego dugogodišnjem prijatelju."

Preznojavao se u sobi iako nije bilo toplo. "Morneau, tvoji su dani odbrojani, isto tako i dani mladog bračnog para koji je odgovoran što si napustio učitelja. Međutim, moram ti reći da

možeš poništiti plan uništenja što su ga načinili duhovi ako upravo sada podeš sa mnom k prvosvešteniku. On će ponovo pridobiti njihovu naklonost prema tebi i sve će biti u redu. Nikome se ništa neće desiti."

Zastao je na trenutak da maramicom obriše znoj sa čela. "Sveštenik želi da pre svega upamtiš jedno: Niko živ još uvek nije napustio naše tajno društvo. Duhovi su nas tamo doveli, i mi njima moramo biti podređeni, ne oni nama. Dopusti da ti objasnim: Dosad smo ti i ja verovali da je naš susret s Georgom i njegov poziv na večeru bio puka slučajnost. Međutim, to nije istina. Noć pre toga javio mu se duh za vreme svetog sata s naredbom da pođe sa ženom na onu spiritističku seansu. Duh mu je već tada rekao da će sresti nas i da smo služili u u trgovačkoj mornarici. Sve do pojedinosti objasnio mu je šta da govori i čini. Duhovi su se takođe pobrinuli da se njegova žena u tolikoj meri zaplete u razgovor sa spiritističkim medijem da ju je George trebao ostaviti samu. Belangers ju je kasnije odvezao kući. Dakle, prijatelju. krenimo! Vreme ističe."

S jednom rukom na kvaki čekao je da pođem. Pokazah mu stolicu, zamolivši ga da sedne još nekoliko minuta, kako bih mu objasnio zašto neću ići k svešteniku. Odbio je poziv uz obrazloženje da nije više kadar podneti atmosfera tog mesta, da ga neka natprirodna sila sprečava da sedi opušteno.

Rekao sam da mi pomaže prisutnost Svetoga Duha jer sam Ga tog jutra molio za pomoć. Molio sam svog prijatelja, skoro preklinjao, da se odvoji od demona i poveže s Božjom silom koja je jača, uveravajući ga da nema nikakve opasnosti za njega ako *prebegne*. Osetio sam potrebu da pođem još korak dalje - preko Rolanda uputio sam poziv čitavom skupu mojih prijatelja obožavaoca demona da me slede. Ponovio sam da i za njih mogu jamčiti da im se ništa neće desiti.

"Vi volite biti poštovani i počastvovani," rekao sam. "Evo šta ću uraditi: nazvaću svog propovednika i reći mu da vam za sledeću subotu pripremi mesta u crkvi, i to izabrana mesta, sasvim napred u sredini. Rezervisaću stotinu mesta da budem siguran da niko neće izostati."

"Nemoj se truditi," odgovorio je. "Zadovoljan sam tamo gde jesam."

I opet je morao obrisati znoj s lica. "A znam da i ostali tako misle."

"Samo sam želeo svima vama ponuditi blagoslove večnog života, i pritom nisam želeo nikoga izostaviti." Posle toga promenio sam temu. Na red je ponovo došao njegov ultimatum.

"Govoriš da su moji dani izbrojani, isto tako i dani mojih novih prijatelja. Kažeš da demoni nameravaju sprovesti u delo presudu. Prema tome, imam nešto reći tebi i svima ostalima koji gaje bilo kakve zle namere prema meni i mojim prijateljima. Kao što sam i duhu savetniku rekao prošle noći, sebe i svoje prijatelje stavio sam pod brigu i vođstvo Darodavca života - Hrista s Golgote. Zato sam spreman živeti pod sjenom smrti sve dok me Hrist prati uz prisustvo svog Duha."

Strahovito prestrašenog lica moj prijatelj nije bio kadar govoriti skoro čitav minut. Lice mu je prebledelo, pogled se ukočio. Mislio sam da će se onesvestiti.

"Jesi li dobro?"

Nije mi odgovorio.

"Rolande, je li sve u redu s tobom?" Još uvek je bio bez odgovora. U sebi sam se molio: "Molim Te, pomози, Gospode Isuse!"

Prodrmao je glavom i napokon rekao: "Ne znam šta se dogodilo. Imam osećaj kao da sam za trenutak izgubio svest. Morneau, znam da je Duh koji te prati velik i moćan. Ali ne spominji mi to više. Uliva mi strah."

Kad mi se učinilo da je opet sasvim došao k sebi, zamolio sam ga da prenese prvosvešteniku moju poruku.

"Morneau, nisam bio baš sasvim jasan u vezi s ultimatumom. Pretnja tvom životu prevazilazi ono što ti sami duhovi mogu učiniti. Vodeći odbor uverenje da bi tvojim otpadom iz naših redova u javnost mogli dospeti tajni podaci i da bi to moglo škoditi namerama našeg učitelja. Bila je reči o tome da se naruči tvoje ubistvo. Jedan član pokazao se spremnim ponuditi 10.000 dolara za tvoju smrt. Međutim, otklonili smo njegov predlog smatrajući da nije mudar.

Nešto smo ipak odlučili. Ako nas duhovi obaveste da si s nekim izvan našeg kruga govorio o aktivnostima našeg tajnog društva, tri dobrovoljca spremna su te ustreliti prvom prilikom. Vodeći odbor smatrao je to pametnijim, jer bi tako čitava stvar ostala među nama pa ne bi postojala opasnost uplitanja zakona.

Izneli smo plan jednom savetniku iz sveta duhova. U celini ga je prihvatio. U tu svrhu naoružao je dobrovoljce vidovitošću da u svako doba znaju gde se nalaziš. Mislio sam da ti ovo neću morati govoriti, ali tvoje protivljenje da udovoljiš prvosveštenikovim željama ne ostavlja mi drugi izbor. Žao mi je."

"Reci svešteniku da sam smeo, ali ne i glup," odgovorih mu. "Nemam nikakve koristi da bilo kome bilo šta govorim o tajnom društvu. O tome mogu ćutati. Ali pouzdati se u reč duha lažljivca samo da bih preživeo

- ne, to neću učiniti. Još kažim svešteniku da sam u Osobi Isusa Hrista našao novog Prijatelja. ON je svemoguć, dostojan strahopoštovanja: demoni drhću već pri samom spomenu Njegovog imena. Ako se u ime Njegovog veličanstva izusti naredba, tada beže čak i demoni savetnici, čemu sam prošle noći sam bio svedok."

Ne znam da li je ono što sam osećao moguće nazvati pravednim gnevom, ali Rolandova pretnja razbuknula je u meni želju da mu za sve dane njegovog života utuvim u glavu da je Bog pravedan i silan. "Sveštenik izgleda poznaje Bibliju. Neka pročita Kološanima 2, 9.10. Tamo piše crno na belo što sam već rekao o Gospodaru slave."

Brzo sam napisao taj citat na komadiću papira da ga moj prijatelj ne zaboravi. "A kad već bude imao Bibliju u ruci," dodao sam, "voleo bih da zna još nešto. Pre mnogo vekove jedan silan kralj pokorio je velike narode. Međutim, jednog dana pohulio je na pogrešnu osobu i napao je nekoga ko je bio Božji lični prijatelj. Posledica toga bila je da je izgubio 185.000 vojnika. Samo je nekolicina Senahirimovih tisućnika ostala u životu da vlastitim očima vide rezultat hvalisanja njihovog kralja. Nakon što se vratio u Nineviju, dvojica njegovih sinova zabiše mu mač u leđa. (Isaija 37)

Rolande, sve prenesi svešteniku. Neka dobro razmisli pre nego što odluči ubiti Rogera Morneaua, da se ne, dogodi da oni koji pođu ubijati - same ne snađe smrt.

Odsada ja određujem pravila po kojima će se igrati ova igra uništavanja. I to ću činiti uz punu podršku mog novog Prijatelja koji mi je jutros pokazao na koji način namerava rešiti moj problem!"

Rolandove oči bivale su sve veće. Sva njegova prisutnost bila je posvećena mojim rečima. Krenuo sam do stola na kome se nalazila moja Biblija otvorena na Isaiji 37. poglavlju i zamolio da i on dođe nešto videti. Podvukao sam sledeće stihove:14-20 i 33-38. Nameravao sam ih naučiti napamet. Pokazao sam mu zapis onoga što sam malopre govorio. Objasnio sam kako me je Sveti Duh blagoslovio u mojim razmišljanjima toga jutro. On me je podstaknuo da otvorim Bibliju i upoznam kako Bog jednostavno može rešiti moje poteškoće. Pročitao sam mu nekoliko stihova.

"Već vidim na koji bi nam se način tako nešto moglo dogoditi;" odgovorio je Roland, očito zabrinut.

"Da, a odgovornost je na prvosvšteniku. Reci mu da će, onog dana kad on i njegovi prijatelji ozbiljno pomisle ubiti Morneaua, Darodavac života dopustiti da umru svi ti obožavaoci demona, tako da će on, sveštenik, ostati sam - sa zadatkom da organizuje sahrane. To bi se moglo dogoditi upravo za vreme nekog sastanka na kome hvale svoje lažne bogove. Odjednom bi grobna tišina ispunila dvoranu."

"Morneau, moram ici! Bojim se da ce se, ako samo svecenik ovo sazna, doista ovako nesto dogoditi. Cim odem, nazvat cu Georgea. Reci cu mu da je zivot svih nas u opasnosti ako ne zaustavimo ta tri krvnika dobrovoljca u izvođenju njihove namjere. Ako poruka dopre do svih clanova prije no sto svecenik smogne priliku da mi naredi sutnju, mozda nas tad i mimoide sve to. Moida ce tad pritisak da odustane od pokušaja smaknuca biti dovoljno velik da tebi omoguci dug život."

Dok smo se posljednji put rukovali rekao je da bismo se trebali izbjegavati vidati jer ne zeli izazvati negodovanje duhova a ako se dogaii da se sretnemo, zatražio je da ne obracamo pozornost jedan na drugoga. Odgovorio sam da je to njeDova stvar ako tako ieli.

Na taj nacin zavrсило se moje ne bas nezanimljivo iskustvo *bijega iz svijeta rtatprirodnih sila*, i jedno ne samo površno prijateljstvo. Medutim, blagoslovi koji su slijedili ovaj raskid bili su brojni. Sama cinjenica da sam jos danas iiv svjedocanstvo je Boije dobrote i ljubavi, i moci Gospodina Isusa da spasava ljude.

Rolanda vise nisam sreo. Jednom sam ga samo vidio izbliza dok je izlazio iz neke trgovine u ulici St. Catherine West. Imao je bijeli sesir na glavi i nosio je svileno odijelo. Ulazio je u pogresno parkirani *cadillac*. Krasno je izgledao, medutim nisaln mu zavidio.

Tog lijepog dana u lipnju isao sam ulicom prema tramvajskoj stanici. Moja radost u Gospodinu bila je velika. Misli su mi bile u nebeskom Svetis"tu dok sam razgovarao s Njim. Cinilo mi se da zivim zivot u svoj njegovoj punini.

Premda sam raskinuo s duhovima i svime sto su nudili, pokus'ali su ponovno uspostaviti kontakt sa mnom. Nekoliko mjeseci svake se veceri culo kucanje u mom stanu. Jednomje dosao i Cyril da bude svjedokom. Kad je cuo duhove, uzviknuo je: "Izadimo! Kako mozes ostati na ovom mjestu? Zasto se ne preselis?"

Nisam ielio priustiti duhovima zadovoljstvo da misle kako ih se bojim. Mislio sam: ako pocnem bjezati, s vremenom cu morati sve vise bjezati. Vjerovao sam Gospodinu Isusu da ce nu pokloniti prijeko potrebnu pomoc i zastitu ma gdje se nalazio.

14. Mogu samo reci: Hvala!

Kad sam one prve subote izlazio iz Adventisticke crkve, molio sam Gospodina da mi omoguci da se za tjedan dana nadem na istom mjestu. Druge subote ponovno sam na istom mjestu zahvaljivao Gospodinu iz cijelog srca sto je proteklih dana radio za mene. Doista, taj dan bio je prava radost u Gospodinu i nabranje doiiivenih blagoslova.

Upravo tada otiQio sam u kolikoj je mjeri korisno dozivljena iskustva ponovno prizivati u

sjecanje. Zapovijed da drimo subotu svetom razumijem kao naredbu koja je covjeku dana da mu pruži pribjeiste od neprestanog pritiska i zahtjeva svakodnevnice. Na taj nacin trebao bih doći do vremena za razmisljanje o Boijim blagoslovima te se tako pribliiti Bogu i duhovno i tjelesno osvjeiti.

Nakon mog suceljavanja s duhovima, i nakon sto se moj iivot ponovno uravnoteio, posvetio sam se zadaci da u crkvenim i svjetovnim povijesnim djelima potraim kako je doslo do toga da je krscanska crkva pocela svetkovati nedjelju, zapustila biblijsku subotu i usvojila nauke poput onih o besmrtnosti duse i vjecnim mukama. Tijekom pet mjeseci proveo sam skoro sve slobodno vrijeme u montrealskoj gradskoj knjiinici. S velikim zanimanjem citao sam knjige Rimokatolicke erkve u svjetlu biblijskog prorostva. Proucavao sam iivote svetaca koje smatraju stupovima rane Katolicke crkve te provjerio koliki je bio njihov utjecaj na lašcanstvo. Povijest papa dobilaje za mene novo znacenje. Origen iz Aleksandrije, jedan od prvih crkvenih otaca, koji je iivio od 185. do 254. godine poslije Krista, posebno me zapanjio. Uspjelo mu je povezati neke od filozofija eklektickih skola neoplatonista s krscanskim naukama. To doba istrazivanja i proucavanja ucvrstilo me jos jace u biblijskoj vjeri.

Jedne prekrasne subote u travnju 1947. stekao sam iskustvo biblijskog krstenja uronjavanjem u vodu, te tako postao clanom Crkve adventista sedmog dana. Istog dana upoznao sam jednu mladu ienu, Hildu Mousseau.

Kad smo te veceri posli kuci, pastor Taylorje rekao da moze povesti one koji idu na istocnu stranu, do mjesta gdje ostavlja automobil preko noci. Nas cetvero prihvatilo je prijedlog. Posto smo se dovezli do parkiralista, nastavili smo pjesice do tramvajske postaje.

Usput smo se Hilda i ja poblize upoznali. Poslije toga jos smo nekoliko puta isli zajedno do tramvaja. Nije dugo potrajalo dok smo otašli da imamo zajednicke interese, sklonosti i nesklonosti. Tako je vremenom nastalo pravo prijateljstvo.

Jednog dana pomislih da bi bilo dobro upitati je bi li zeljela postati mojom zenom. U ono doba nije bilo jednostavno da mladac predlozi djevojci brak. Sve se moralo dogoditi na pravom mjestu i u pravo vrijeme. Buduci da sam vise puta ponovio u glavi plan kako da postupim. odlucih se za jednu nedjeljnu vecer.

Ono vazno pitcanje trebalo je postaviti u trenucima opustenosti. Ucinilo mi se da je najbolji trenutak dok cekamo nocnog cuvara da otvori Hildi vrata. Naime, Hilda je u to vrijeme radila kao medicinska sestra u montrealskom odmaralistu te je stanovala u domu za sestre. Kucno pravilo dopustalo je izlazak najkasnije do jedanaest uvecer.

Sto je taj zadnji rok bio blizi, to je vrijeme cekanja bilo krace. Uvijek je trebalo pozvoniti dva ili tri puta prije no sto se pojavi vratar. Ponekad smo ga cekali i do deset minuta, vec prema tome kakoje daleko bio u zgradi. Upravo zbog toga smatrao sam da je pola jedanaest onaj pravi trenutak.

Bila je krasna lipanjska veer. Proveli smo zajedno uoodno nedjeljno poslijepodne i vecer. Zakljucili smo dan voznjom kroz grad u otvorenom tramvajskom vagonu. Svaki puta kad bi nakon postaje tramvaj ponovno ubrzavao, vjetar bi podizao Hildinu dugu plavu kosu preko njenih ramena. Njene plave oci svjetlucale su odsjajujuci mnostvo neonskih reklama s ulice. I sto sam dulje gledao u njene oci, to sam bivao uvjerenijim da bi joj trebalo biti ime Hilda Geraldine Morneau.

Oko pola jedanaest stigli smo do ulaza u dom za sestre, i kao mnogo puta ranije, Hilda je pritisla zvono, naslonila se na vrata racunajuci na uobicajeno dugo vrijeme cekanja. Tada sam je upitao bi li se ieljela udati za mene. I tek 'sto sam izgovorio recenicu, vec su se vrata otvorila i

pojavi se vratar! Kad nas je ugledao, vratio se nekoliko koraka, prekriio ruke i pogledao me kao da ieli reci kako me izaziva da u njegovoj nazocnosti poljubim Hildu za laku noc.

Moje pitanje, kao i iznenadni dolazak inace sporog vratara, iznenadili su Hildu. Da se uda za mene? Odgovorila je daje razmisljala o tome i ocekivala da cu uskoro postaviti to pitanje. Objasnio samjoj da zasad ne traim nista osim njenog da, te da cemo se o svemu ostalom dogovoriti jednom kasnije kad joj bude odgovalalo.

Tek sto sam to rekao, vratar se ljutito oglasio: "Gospodice, udite, molim! Ili moida zelite ostati vani? Imam posla, znate. Ako ne udete, ostavit cu vas napolju!"

Odgovorila mi je jednim brzim da, iurno me poljubila i skoro u suzama otrcala u zgradu.

Propustio je Hildu pored sebe rijecima: "Naucit cu ja vas, djevojke, da odmah udete cim otvorim vrata."

No, ona je odgovorila: "Ne dogada se svake veceri da mladice pita djevojku ieli li se udati za njega!"

Vratar se iznenadio. "E sad mi je bas iao." rekao je. "Zasto niste odmah rekli da se radi o necemu vaznom. Dao bih vam jos malo vremena."

Posao sam kuci sa cudnim dojmom, valjda zato 'sto sam se prevario u vremenskom planiranju.

Hildaje prvom prilikom nazvala svoju majku, ieleci je upoznati sa svojim namjerama.

"Mama, imam ti nesto divno reci."

"O cemu je rijec?"

"Udajem se!"

"Jesi li poludjela? Ima's tek ?1 godinu... A za koga bi se udala?"

"Udajem se za Rogera. mladica iz crkve s kojim sam izlazila. Uostalom, poznajes ga. Vec si ga nekoliko puta vidjela."

"Da, da... ali tek ste se nedavno upoznali. Ne iuri li vam se malo?" Tada je Hilda, tako mije sama ispricala, zaplakala. Na kraju razgovora mama joj je rekla da ne mora plakati - da ce o tome porazgovarati kad budu zajedno.

Pokazalo se da je njena mama bila puna razumijevanja za nase namjere, tako da smo izabrali 20. rujna za nase vjencanje.

Jesen je brzo zamijenila ljeto te ga jos i nadmasila toplinom, ljepotom i carobnoscu. Na dan naseg vjencanja bila je to subota. ustao sam rano i uocio kako je sva priroda puna iivota. Nakon bogoslujja izašli smo iz crkve. Bilo je vrlo toplo. Lagani vjetric vrtio je po tlu nekoliko suhих listova.

Nasi prijatelji Ruth i Arthur Cheeseman dali su nam na raspolaganje svoj stan za svadbu. Zeljeli smo tiho drustvo s nekima od nasih dobrih prijatelja. VjenGao nas je propovjednik L. W. Taylor.

Gospode Cheesmen i Mousseau, zajedno s drugim ienama, predivno su ulašasile stan za slavlje.

Dok smo moja nevjesta i ja ponovili svoje obećanje pred propovjednikom, stajao sam uspravno i ponosno. Ne zato da bih ostavio dojam na svjedoke - ljude, vec na mnoga nevidljiva bica koja su nas promatrala: i na anđele koji su dosli iz nazocnosti Svemogućega da bi se radovali s nama, i na demone koje je, tako vjerujem, poslao njihov bezdusni voda. Oni su mogli promatrati kako su njihovi revni napori propali - otkako sam, miloscu Gospodina Isusa, napustio

njihove redove.